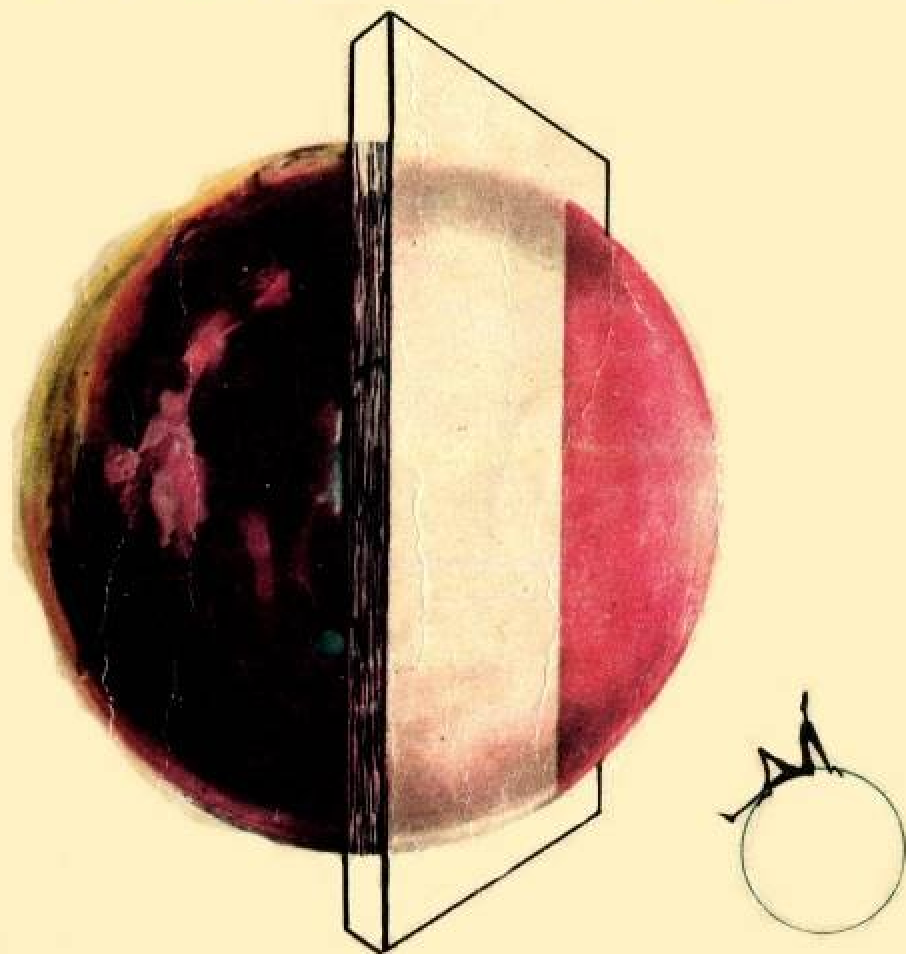
VLADIMIR COLIN

dincolo de zidul de neon

Vladimir Colin

DINCOLO DE ZIDUL DE NEON

EDITURA TINERETULUI
1968

Ilustrații de
MARCELA CORDESCU

CAPITOLUL I
în care
nu înțeleg nimic,
pornesc în căutarea lui Urza
și dau
peste acoptaponi.

Matei mă lăsa să mă descurc singur, de parcă eu aș fi cerut să plec în noapte după Urza.

— Ai să dai de fluturi… îmi spusese la plecare și, înainte de a-i mai putea cere vreo lămurire, își și lăsase capul pe ierburile roșii.

Îndată l-am auzit din nou sforăind, dar nu mă puteam supăra. Matei nu dormea pentru că-i era somn, nici din nepăsare, avea nevoie de Urza.

Am ieșit din adăpostul pe care și-l ridicase, clădind una peste alta carapacele de broaște țestoase risipite pe dinaintea crângului, ca niște scoici. Erau carapace goale, de la cele cât unghia până la namile de peste doi metri, iar printre ele se găseau destule de mărimea unei cărămizi. Matei le folosise pentru a înălța patru pereți, meșterise un acoperiș din altele mai mici, așezate ca niște țigle, își podise locuința tot cu ele, ba își făcuse și culcuș dintr-o carapace uriașă pe care o răsturnase și căreia, naiba știe cum, îi desfăcuse placa de jos. Când l-am găsit, dormea în carapacea lui ca în cuibul imens, căptușit cu ierburi roșii, al unei păsări nemaivăzute. S-a trezit doar pentru a-mi spune că nu știe de când doarme.

Am ieșit, așadar, din adăpost. Cele trei Lune alergau alandala pe cer și din pricina lor umbrele o luau și ele razna, de nu te mai puteai descurca. Totul era în mișcare, copacii și pietrele. Toate lunecau, își schimbau formele, ca și cum aș fi privit printr-un tub la capătul căruia bucățile lumii se potriveau mereu după alte canoane pentru a săpa gropi unde știam că se ridică movile, a înălța trunchiuri unde nu creștea nimic și dracu' știe ce acolo unde nici dracu' n-ar fi știut să spună ce se află. Nu mă puteam mira că Matei se îmbolnăvise, nu mă mai puteam mira de nimic.

Am privit o clipă coliba butucănoasă ce părea că se clatină în lumina uluitoare a celor trei Lune. Carapacele fuseseră alese cu grijă - și parcă anume așezate pentru a alcătui un fel de mozaic neliniștitor. Nu știu ce era

neliniștitor într-însul, poate faptul că fiecare carapace înfățișa niște ciudate sculpturi lipsite de înțeles, dar în care mă încăpățânam să deslușesc forme cunoscute - un cal în galop, o caracatiță cu brațele desfăcute, o floare, ba chiar unele chipuri schimonosite. Toate carapacele păreau niște scuturi bombate, purtând tainicele blazoane ale unor cavaleri neștiuți. Și erau vinete și verzi și cenușii, iar Matei le rânduise cu pricepere.

Nu-mi prea plăcea să mă afund în noaptea înțesată de lumini și umbre înșelătoare, pentru că nu știam cine e Urza și nici unde-l puteam găsi.

— Dincolo de Apa-Pestriță, șoptise Matei. Pe stânga…

Dar habar n-aveam unde curgea păcătoasa asta de Apă-Pestriță și, de fapt, nu știam nimic. Nici cum nimerisem pe urmele lui Matei, nici ce căutam pe lumea celor trei Lune, nici ce se întâmplase cu el, nimic. Nu știam nimic, dacă nu puneam la socoteală că trebuia să trec de Apa-Pestriță, s-o iau la stânga și să-l găsesc pe Urza. Ah, da! Și mai știam că aveam să dau peste niște fluturi.

Fluturii… I-am întâlnit abia după ce am ieșit din crângul mișcător ce împresura adăpostul. Poate că trunchiurile nu săreau încoace și încolo, așa cum mi se părea, poate că totul nu era decât o șotie pe care cele trei Lune o puseseră la cale, dar vă jur că, dacă pe undeva a fost vreodată un crâng mișcător, nu putea fi altul decât cel prin care orbecăiam acum. La început am înaintat cu băgare de seamă, priveam atent trunchiurile și dădeam să mă strecor printre ele. Dar nimeream drept în coloana moale a unui copac și simțeam pe mâini și pe față o mâncărime nesuferită. Trunchiurile păreau de cocă și erau reci. Dacă te loveai de ele, trebuia să te opintești pentru a te smulge din urzicata lor îmbrățișare. Nu se auzea niciun zgomot, numai cele trei Lune goneau fără rost pe sus, una mare și rotundă, a doua pe jumătate mâncată de vârcolaci, iar a treia măruntă și atât de strălucitoare, încât părea un soare-jucărie. Drumurile li se încrucișau, năzdrăvanele se

întâlneau și se despărțeau, fiecare Lună grăbindu-se de parcă ar fi mânat-o din urmă câte o hoardă de tătari călări. Iar jos, unde mă aflam, umbrele păreau lovite de streche, săreau de colo-colo, se ridicau și se trânteau, pornind târâș o bucată de vreme pentru a sălta din nou fără veste, într-o dezlănțuire de mișcări la fel de imprevizibile ca sfârșitul unui roman polițist.

Atunci am închis ochii și m-am avântat orbește. Uneori izbuteam să mă strecor, de câteva ori m-am mai izbit de coca trunchiurilor, am căzut și m-am ridicat blestemând, dar am ieșit până la urmă din crâng și m-am aflat pe buza unei prăpăstii.

Vedeam malul celălalt jucând în noaptea neadormită, dar prăpastia se întindea ca o apă lată, șerpuind în dreapta și în stânga, și nici vorbă să fi putut coborî costișa dreaptă, netedă ca un perete. Atunci s-au ivit fluturii.

I-am mulțumit în gând lui Matei că mă prevenise, altminteri n-aș fi bănuit nici în ruptul capului că zmeiele care începuseră să vâjâie în jurul meu erau niște simpli fluturi. Mari cât ușa, ciripeau într-o păsărească amețitoare, bătându-și pesemne joc de alcătuirea mea omenească, pe care o socoteau caraghioasă. Încolo se purtau ca niște zmeie. Fluierând subțirel, se ridicau deodată de parcă s-ar fi năpustit drept într-una dintre Lunele zărghite, se dădeau uța în văzduh împungând cu capul, se prăbușeau din senin șuierând, pentru a se opri chiar deasupra mea, se dădeau peste cap descriind cercuri și opturi, făceau tumbe și temenele, iar, cum erau lucioase ca niște caroserii, Lunele le poleiau de ți-era mai mare dragul. Unde mai pui că nimeni nu le trăgea de sfori, că nici nu aveau sfori, de vreme ce nu erau zmeie cu fluturi vii, ba încă fluturi palavragii.

Le urmăream zbenguiala de-o bună bucată de vreme, când mi-a dat prin minte că fluturii mă puteau scoate din încurcătură. N-am stat mult pe gânduri și, când unul dintre ei a lunecat pe lângă mine sclifosindu-se, am țâșnit ca din

praștie și i-am sărit în spinare. Cât eram de lung, m-am întins pe burtă și am căutat să mă prind cu

mâinile de marginile trupului său, drept și neted ca o scândură.

Nu mai călărisem niciodată (dacă ceea ce făceam acum se putea numi călărie), dar cred că niciun cal nărăvaș nu s-ar fi priceput să mă frece mai afurisit decât m-a frecat fluturele meu. A săltat întâi așa cum numai puricele din poveste ar fi fost în stare și, când am privit în jos, am văzut că râpa devenise o liniuță, iar crângul, o pată de mucegai. Năzdrăvanul a prins a se legăna îndată ca barca pe valuri, s-a dat peste cap de mi s-a părut că eu îl duc în spinare zburând prin noapte - atunci când de fapt picioarele mi se bălăbăneau cam prin dreptul lunii pitice și mi se învinețiseră degetele de cât strângeam, agățându-mă de scândura însuflețită - după care a coborât parcă înșurubându-se în văzduh, fără a înceta să mă ocărască în flutureasca lui și amenințându-mă atât de deslușit, încât până și eu, care nu-i pricepeam boscorodeala, am înțeles că-l jignisem peste măsură. M-am folosit de aceea de clipa potrivită și, când l-am simțit că se apropie de pământ, mi-am dat drumul și m-am rostogolit, alegându-mă cu vreo patru vânătăi și cu un cucui pe care n-aveam să-l uit multă vreme. Dar ce dorisem se înfăptuise, mă aflam de cealaltă parte a prăpastiei.

— Mulțumesc și treci cu vederea, am spus, aplecându-mă în fața fluturelui care vâjâia de mama focului, dându-mi ocol cu atâta pornire, că nu se mai putea opri.

Trebuie să știți că toți ceilalți făcuseră un tărăboi nemaipomenit, cât timp mă purtase prin văzduh. Țipau, fluierau și se repezeau care mai de care să mă izbească, doar-doar m-or doborî de pe spinarea neobișnuitului meu ducipal. De aceea nu mică mi-a fost mirarea când i-am văzut încremenind deodată, așa cum se aflau în văzduh.

— Vorbește! a strigat unul, iar ceilalți au răspuns într-un glas:

— Nu-i cu putință!

Nu știam ce se petrecuse (am înțeles abia mai târziu), nu

știam ce se petrecuse, așadar, dar mă înțelegeau deodată și-i înțelegeam.

— Ei asta-i, am zis, să am iertare, dar cu neputință-i doar ca *voi* să puteți vorbi!

În liniștea care se lăsase am auzit deslușit fluieratul neîncrezător al fostului meu bidiviu.

— O minune ca asta, a șoptit apoi, nu s-a mai pomenit de când iscusiții acoptaponi și-au întemeiat preșpărăția!

Așa mi-a fost dat să aflu că fluturii-zmeie făceau parte din neamul acoptaponilor, a cărui primă căpetenie (amestec de președinte de republică și de împărat, numit de aceea preșpărat) fusese Acoptapon I-ul, strămoșul strămoșilor lui Acoptapon al 678-lea, preșpăratul în viață. Cât despre armăsarul meu fără voie, nu era altul decât prințul moștenitor Acoptapon-pur-și-simplu, menit să ajungă cândva gloriosul Acoptapon al 679-lea, a cărui faimă trebuia să întunece până și isprăvile de pomină ale ilustrului Acoptapon al 53-lea, de vreme ce depășise încă din pruncie realizările fără seamăn ale lui Acoptapon al 242-lea, cel ce dăduse nume fericitei *săptămâni a lui Acoptapon,* amintită în toate manualele și despre care învățau până și omizile din prima clasă elementară.

Ce să zic, o cam sfeclisem! Cu chiu cu vai am îngăimat câteva cuvinte din care se putea anevoie înțelege că eram cât se poate de onorat, mai bine zis tulburat, adică rușinat, într-un cuvânt, amărât pentru că, nu-i așa, fără să pot bănui…

— Destul, a rostit atunci Acoptapon-pur-și-simplu cu o mărinimie ce vădea că toate pronosticurile privitoare la viitorul lui erau îndreptățite, liniștește-te, sărmană făptură… Nu i se poate cere unei ciudățenii a naturii să dovedească judecata și buna-cuviință a unui acoptapon.

— Alteță! se înverșună un fluture mare și negru. Dar bine, Protocolul…

— Lasă, dascăle. La nevoie, Protocolul poate fi schimbat…

— Cum? fluturele negru se îneca de spaimă. Schimbat?... Protocolul nostru, care datează din fericitele vremuri ale lui Acoptapon al II-lea Legiuitorul?

Mi s-a părut că vreo doi fluturi albi cu picățele pufneau înveseliți. Apoi s-au dat de câteva ori peste cap. Dar Acoptapon-pur-și-simplu i-a adus la ordine.

— Vă rog să fiți serioși, a spus el cu asprime, drept care cei doi s-au mulțumit să se legene cam încurcați, în vreme ce dascălul mai arunca priviri furioase. Vom mai vorbi despre toate astea, a urmat prințul. Deocamdată ne întoarcem la palat. Macataric, fii bun și transportă... asta, ciudățenia...

Acoptapon se și pregătea de pornire (mi-am dat seama de asta auzindu-l zumzăind ca un motor), iar numitul Macataric, un fluture simpatic, cu trupul împodobit cu dungi galbene și verzi, se și apropiase de mine, când am strigat:

— O clipă, Alteță!

— Taci! Protocolul... m-a repezit dascălul, dar Acoptapon i-a explicat cu mult bun simț că nu aveam de unde să cunosc Protocolul, apoi m-a privit binevoitor și a rostit din înălțimi:

— Ce dorești, sărman biped?

— Mai întâi, cu voia ta, să declar că nu sunt o „sărmană făptură” și, cu atât mai puțin o „ciudățenie a naturii”. Cum bine se vede, sunt un om. Și, în al doilea rând, nu pot veni cu voi, oricâtă cinste mi-ar face invitația.

— Alteță! Nu mai pot îngădui... a bodogănit apărătorul din oficiu al Protocolului.

— Om, ai spus? a întrebat Acoptapon. Dascăle, ce-i aia *om?*

— Nimic, Alteță, absolut nimic. Protocolul nu pomenește nicăieri de om, semn evident că omul nu există.

Și, vorbind așa, dascălul își încrucișă pe piept cele trei perechi de brațe, luând poza semeață pe care ar fi dorit, pesemne, s-o aibă și viitoarea lui statuie.

— Mă miră, dascăle, i-a întors însă Acoptapon vorba. Ce se află atunci în fața noastră?

— În față, Alteță? Glumiți… La picioarele noastre, vreți să spuneți, sau sub picioare. Nu degeaba ne învață Protocolul: *Ce se află sub picioare, nevrednic e de cercetare…*

Am avut impresia că răbdătorul Acoptapon începe să dea semne de nerăbdare.

— Mă rog, s-a răstit el, la picioare, sub picioare, vrednic sau nevrednic de cercetare, dar ce-i *asta?* și și-a îndreptat către mine trompa, pe care o ținuse până atunci învălătucită.

— Doar ați numit-o adineauri cu augusta voastră gură, Alteță, a zâmbit dascălul. O ciudățenie, acolo…

— Să mergem, a spus Acoptapon, plictisit ca și mine, iar Macataric s-a apropiat din nou.

— Dar nu pot veni cu voi, am strigat. Am treabă. Dați-mi voie să vă salut.

Și, făcând o plecăciune destul de caraghioasă, am tulit-o cât de repede m-am priceput. Din păcate, fluturii nu înțelegeau să mă lase în pace. Macataric s-a repezit cu toată viteza în picioarele mele și, până să mă dumiresc ce urmărește, mă și aflam pe scândura trupului său, la o înălțime prielnică poate zmeielor, dar unde nu mă simțeam bine de loc.

— Protestez, am strigat, căutând să-mi păstrez echilibrul, ce-i tâlhăria asta? Și unde-i respectul pentru persoana fizică?

— Potolește-te, mi-a răspuns Macataric, și nu te obosi cu vorbe d-astea încâlcite. Am cam chiulit la lecțiile lui Corbican, așa că-n materie de Protocol sunt clei!

Vă dați seama, faptul că aflasem numele dascălului și că descoperisem regretabile goluri în cunoștințele lui Macataric nu mă liniștea de fel. Mă gândeam cu groază că Matei doarme în coliba lui de carapace, că visa cum stăteam de vorbă cu Urza și, când colo, eu mă plimbam pe

spinarea unui fluture a cărui educație lăsa de dorit.

— Să-ți fie rușine, chiulangiule, am spus, dar derbedeul s-a mulțumit să constate:

— Acum, oricum, e prea târziu…

Și avea dreptate. Culmea e că părea destul de mulțumit de soarta lui, iar faptul că nu studiase Protocolul lui Acoptapon al II-lea Legiuitorul nu-l împiedica să zboare în suita prințului moștenitor. Tot n-aveam ceva mai bun de făcut, așa că m-am hotărât să-l descos, încercând să aflu câte ceva despre neobișnuita lume a fluturilor, în mijlocul căreia mă pomenisem.

— De fapt, ce hram porți la curtea lui Acoptapon?

— O, nu-i mare lucru de capul meu, mi-a mărturisit Macataric cu o sinceritate care m-a cucerit, dovedindu-mi că avusesem dreptate să-l privesc, din capul locului, cu oarecare simpatie. Sunt și eu, acolo, un pârlit de faterodot de clasa a treia…

— Oricum, e o demnitate, am spus cu băgare de seamă.

— Ce demnitate? Curată batjocură…

— Ei, dacă o iei așa… Sunt totuși sigur că mulți te invidiază…

— Invidiază un faterodot de clasa a treia? s-a mirat Macataric. Care-i ăla, că-l mănânc?

Am avut impresia că n-o nimerisem, așa că am preferat să tușesc. Apoi am întrebat:

— Și, pentru că tot veni vorba, ce ziceai că face la voi un faterodot?

— Nu cumva ești faterodot și tu? s-a bucurat Macataric.

— Eu?… Păi, cum să-ți spun… știi că sunt faterodoți și faterodoți…

— Mie-mi spui! a oftat sărmanul, repezindu-se cu ciudă prin văzduh.

— Așa că-ți dai seama, am urmat repede. Faterodoții de la noi pot fi niște faterodoți cu totul deosebiți de faterodoții voștri. Spun faterodot, de pildă, și mă gândesc la… știu și eu… la…

— Poate la un roterodat? m-a încercat Macataric, drept care am răspuns șovăitor:

— Mda... De ce nu?

— Poftim, s-a amărât el. Și Corbican îi tot trage cu dreptatea-n sus, dreptatea-n jos... Nu că aș avea ceva împotriva faptului că sunt faterodot, să fim bine înțeleși, dar când un roterodat se crede îndreptățit să poarte picățele, ți se face lehamite!

Convorbirea noastră ajunsese la acest punct aproape decedat, când cei doi fluturi cu picățele (care se hliziseră în fața repetatelor indignări ale lui Corbican și în care vedeam acum niște roterodați) se apropiară de noi și strigară într-un glas:

— Încă-un pic, Macataric, și-ai să ajungi și cal de dric!

— Vedeți-vă de treabă, îi pofti cam cu jumătate gură prietenul meu.

Nu știu ce-ar fi spus Acoptapon-pur-și-simplu de purtarea lor, dar acum nu-i putea auzi și poate că roterodații se bizuiau tocmai pe asta. Prințul zbura falnic în fruntea alaiului, iar Corbican îl urma, copleșindu-l cu îndemnuri și sfaturi.

— Lăsați-l pe Macataric, am spus. Destul că mă cară-n spinare!

Unul dintre ei a șuierat atunci:

— Câtă milostenie, scumpă ciudățenie!

Ceea ce m-a scos din sărite. Întâi nu-mi plăcea că mă făcuse ciudățenie, apoi nu prea înghit să fiu luat la vale.

— Să nu vă legați de Macataric, l-am avertizat. E prietenul meu. Cât despre mine...

— Sunt o rușine, mi-a tăiat vorba al doilea roterodat. Corbican m-a dat de gol: n-am habar de Protocol!

Și au început să ridă. De astă dată, trebuie să recunoașteți, întrecuseră măsura. Furios, am strigat o dată:

— Mă, golan cu picățele, vezi că te fac bucățele!

Și spre marea mea mirare, roterodații s-au oprit în

văzduh descumpăniți, în vreme ce Macataric și-a luat vânt, șoptind într-o înfiorare respectuoasă:

— De ce te-ai dat drept faterodot? Mă tem că nici Alteța Sa n-a bănuit că ești chiar socatobon...

— Dragul meu, nu mi-a plăcut niciodată să mă împăunez, i-am răspuns demn, după care bietul Macataric n-a mai suflat nimic.

Dar între timp se ivise în fața noastră o mare formă întunecată și am bănuit că ne apropiam de palat. N-a trecut mult și, în ciuda întunericului și a sâcâitorului joc de umbre și lumini cu care ne blagosloveau cele trei Lune, mi-am dat seama că palatul semăna cu o floare uriașă. Deși nu era una dintre florile pe care le cunoșteam, aducea cumva cu o lalea. N-am avut răgazul s-o cercetez prea amănunțit, că o mulțime de lumini s-au aprins deodată ca pe un aeroport și Macataric s-a oprit pe o pistă argintie, îndemnându-mă să cobor. Acoptapon și toți ceilalți pășeau înaintea noastră, numai cei doi roterodați rămăseseră în coadă, ferindu-se să mai dea ochii cu mine.

Pista argintie era o petală lungă, străjuită de o parte și de alta de ostași înarmați cu sulițe și scuturi făcute din spini și ciulini. Fiecare ostaș purta câte o faclă rotundă, cu ochi și picioare, ceea ce m-a făcut să bănuiesc că faclele nu erau decât niște imenși licurici.

Curând am pătruns într-o mare sală pe pereții căreia se înșirau pe trei rânduri cele 678 de portrete ale strămoșilor lui Acoptapon-pur-și-simplu, în vreme ce în fund, pe un tron de aur - sau mai degrabă într-un tron care reproducea, în mic, modelul florii-palat - odihnea însăși Majestatea Sa Acoptapon al 678-lea, despre care, așa cum aveam să aflu mai târziu, cronicarii nu putuseră însemna decât că „a fost un preșpărat care se culca în fiecare dimineață pentru a se trezi seară de seară, ceea ce era destul de frumos din partea lui”.

După îmbrățișările de rigoare, prințul mă înfățișă bătrânului preșpărat, care mă întrebă plin de bunăvoință:

— Ce mai faci?

Nu prea știam ce să-i răspund, când Acoptapon-pur-și-simplu mă scoase din încurcătură.

— Maria Ta, ciudățenia numită om a fost culeasă întâmplător în drum și va face obiectul cercetării acoptaponilor noștri de știință. Nădăjduim să aflăm astfel noi date cu privire…

— Da, da, a spus Acoptapon. Dar ce știe să facă? Ghicește viitorul? Cunoaște dansuri vechi sau glume noi?

Prințul se fâstâci, schimbând fețe-fețe.

— Deocamdată, Maria Ta, ne-am gândit doar la interesul… iertați, științific…

— Acoptapon, Acoptapon, îl mustră părintește bătrânul preșpărat, când ai să te lași de fleacuri?… Doar trebuie să-mi urmezi în floare… E timpul să te gândești și la lucruri serioase!

Mi s-a făcut milă de bietul prinț, care da din colț în colț, așa că m-am hotărât să-i întind o mână de ajutor. De aceea am întrebat, fără sfială:

— Ceva jocuri nu te interesează, mărite preșpărat?

Un murmur a răsunat în marea sală.

— Jocuri? a strigat Acoptapon al 678-lea. Am auzit bine? … Cunoști jocuri adevărate?

— Aflați că-i un adevărat socatobon, a șoptit Macataric, iar eu nu m-am pierdut cu firea și am propus cu sânge rece:

— Ce-ați zice de o leapșă pe ouate?

— Ascultați, ascultați! s-a bucurat Acoptapon, în vreme ce întunecatul Corbican bombănea:

— Minciuni! Leapșa?… Protocolul nu prevede…

Firește, nu i-am dat atenție. Dimpotrivă, am vestit cu o modestie pe care toți fluturii nepărtinitori au prețuit-o la justa ei valoare:

— Vă pot învăța ineluș-învârtecuș sau baba-oarba. Nu mă dau în lături nici de la lapte-gros. Dacă am avea ce ne trebuie, v-aș arăta cum se joacă țurca și, eventual,

arșicele…

Aș fi putut continua încă multă vreme, pentru că în domeniul jocurilor posed cunoștințe practic nelimitate, dar m-a speriat tăcerea în care eram ascultat. Corbican se făcuse, din negru, vânăt. Toată lumea privea spre Acoptapon. Fața preșpăratului căpătase o expresie solemnă și majestuoasă.

— Să vină Pimparimar, rosti el, iar cei doi roterodați se năpustiră atât de năvalnic să-i îndeplinească porunca, încât se izbiră, se contopiră și ieșiră din sală ca un singur fluture.

— Cine e Pimparimar? l-am întrebat în șoaptă pe Macataric, iar el mi-a răspuns, plin de respect!

— Președintele Academiei Preșpărătești…

— Nu, lucrurile nu se pot opri aici, tocmai spunea bunul preșpărat. Faptele, domnii mei, sunt încăpățânate… și tu, fiul meu, ai putut fi atât de orb încât să le treci cu vederea!

— Iertare, Maria Ta! gemu nefericitul prinț.

— Iertare, iertare, numai asta știi… dar e timpul să și gândești, fătul meu! Povara preșpărăției va trece pe umerii tăi, și atunci cine te va mai ierta când vei greși?

Întrebarea era plină de capcane, dar, din fericire, prințul nu mai avu vreme să cadă într-una din cele cuprinse în cuvintele preșpărătescului său părinte. Un fluture arătos se ivise între cei doi roterodați. Era acoperit de sus și până jos cu decorații care de care mai năstrușnice - și toate săltau în mers ca tot atâtea aripioare.

— Mult nectar lui Acoptapon, salută Pimparimar. Am citit în frunze și am dat cu bobii: totul merge strună.

— Câte jocuri cunoști, Pimparimar? întrebă preșpăratul cu o perfidie pe care bietul președinte nici n-o bănuia.

— Jocuri? repetă acesta, gânditor. Cu toată modestia, Maria Ta, nu pot să nu amintesc că mi-am însușit la perfecțiune două jocuri extrem de complicate: de-a v-ați ascunselea și urma scapă turma. Nimeni în slăvita ta preșpărăție nu cunoaște mai multe!

Un zumzet ironic acoperi ultimele cuvinte ale președintelui.

— Și dacă s-ar afla un savant în stare să joace nu două, ci de câteva ori două jocuri? mai întrebă preșpăratul.

Zâmbind îngăduitor, Pimparimar se aplecă, iar decorațiile se mișcară pe trupul lui ca niște obloane mititele, pe după care nu se afla nimic.

— Într-un asemenea caz, Maria Ta - dar el poate fi înlăturat din capul locului, deoarece nicio minte sănătoasă n-ar putea adăposti atâtea cunoștințe - într-un asemenea caz, zic, savantul acesta ar fi fost de mult președintele Academiei Preșpărătești!

— Singur ți-ai rostit sentința, rosti cu răceală Acoptapon al 678-lea. Apropie-te.

Iar când Pimparimar se apropie, preșpăratul începu să-i smulgă cu augusta-i mână, decorațiile.

— Maria Ta, gemu Corbican, Protocolul… dar preșpăratu-i făcu semn să tacă, după care spuse cu demnitate:

— Cunosc Protocolul ca nimeni altul. Și, ca dovadă, iată. Articolul 4: *Cel ce jocuri multe știe; să intre la Academie* a fost întregit cu alineatul b): *Iar președintele-adunării culte, să fie cel ce știe cât mai multe.* Ai ceva de obiectat, Corbican?

Rușinat, dascălul se retrase cu doi pași, nu fără a-mi azvârli o privire ucigașă. Între timp, Pimparimar fusese despuiat de aproape toate decorațiile. Priveliștea, recunosc, era cumplită.

— Măcar una! hohotea nefericitul președinte. Maria Ta, lasă-mi-o măcar pe cea de la genunchi!

— Nimic! i-o reteză însă Acoptapon. Ai citit în frunze, nu? Ai dat cu bobii, așa-i?… Cum de n-ai ghicit ce soartă te așteaptă?

— Îndurare, Maria Ta…

— Îndurare? Destul am îndurat jucând ani de zile numai două jocuri, când pe lumea asta mai sunt atâtea altele, al

căror nume fermecat răsună plin de făgăduințe: leapșa... țurca.

Toți cei de față repetară cu o legitimă încântare: leapșa... țurca... în vreme ce Pimparimar se duse să smiorcăie într-un colț.

— Apropie-te, savant venit din depărtări pentru a da o nouă strălucire curții acoptapone și domniei mele...

N-aveam ce face. M-am apropiat. Corbican încercă să-mi pună piedică, într-o ultimă tentativă de a-mi opri inevitabila ascensiune, dar am ajuns fără să mă poticnesc în fața preșpăratului: Macataric avusese grijă să-l împingă cât colo pe cioroiul de dascăl.

— Și acum, mai spuse preșpăratul, arătând spre mormanul de decorații smulse de pe trupul lui Pimparimar, să trecem la fapte. Rostește, te rog, limpede și pe rând, numele tuturor jocurilor pe care le cunoști.

— Leapșa pe ouate.

— Pentru leapșa pe ouate, Solzul de Aur de 68 carate, spuse el, ridicând decorația și prinzându-mi-o pe piept.

— Baba oarba.

— Pentru baba oarba, Crinul de Diamant, cu lujerul și iarba.

— Ineluș-învârtecuș.

— Pentru ineluș-învârtecuș, Ordinul Marelui Cărăbuș.

— Țurca.

— Pentru țurcă, Pana de Curcă.

— Rișca.

— Pentru rișcă, Solitarul cu Morișcă.

— Șotron.

— Pentru șotron, Colanul Marelui Cocon.

— Împărate-luminate.

— Pentru împărate-luminate, Spicul de Argint cu agate.

— Bâz.

— Pentru bâz, Medalia de Sacâz.

— Popice.

— Pentru popice, Buburuza de Fier cu elice.

— Lapte-gros.
— Pentru lapte-gros, Soarele de Os.
— De-a puia gaia.
— Pentru de-a puia gaia… asta… aia…

Bietul Acoptapon nu mai avea decorații! Cei din marea sală începură să dea din colț în colț, ferindu-și decorațiile de privirile iscoditoare ale preșpăratului. Se hotărî pe loc înființarea Cravatei de Smarald (pentru rece-cald) și a Pintenului de Năut cu baretă și spadă (pentru la grămadă), urmând ca o comisie specială să născocească la cea dintâi sesiune a Academiei noi și senzaționale decorații, demne de-a răsplăti neobișnuitele mele cunoștințe.

— Până atunci, spuse Acoptapon, te numesc președinte al Academiei Acoptapone, precum și mare maestru și socatobon al jocurilor, ceea ce înseamnă că vei prelua automat și funcția de profesor la catedra distracțiilor grele. Succes, dragul meu. Și spor la muncă!… Da, și pentru că veni vorba, cum te cheamă?

— Sandu.
— Poftim?
— Sandu.
— Nu înțeleg, se strâmbă majestatea sa. De unde ai mai scos și numele ăsta?
— Un nume ridicul, spuse plin de fiere Corbican. De altfel, Protocolul nici nu-l prevede…

Bătrânul preșpărat părea destul de încurcat. Pimparimar începea să prindă nădejdi, iar Corbican rânjea fără rușine, când bunul Macataric salvă situația.

— Deși nu sunt decât un faterodot de clasa a treia, observă el cu o admirabilă modestie, îmi îngădui să atrag atenția slăvitului preșpărat și tuturor dregătorilor de față că numele Sandu nu reprezintă decât o variantă locală și simplificată a vechiului nume Sandadudan, ai cărui purtători au fost mândria vremilor trecute.

— Serios? întrebă Acoptapon.
— Absolut neserios! se răzvrăti Corbican.

— De ce?

— Pentru că, după cum am mai avut cinstea să precizez, Protocolul...

— Protocolul impune respectarea cetățenilor care posedă cel puțin două decorații, aminti preșpăratul. Așadar…

— Maria Ta, îndrăzni și Pimparimar, într-o deznădăjduită încercare de a împiedica ceea ce nu mai putea fi împiedicat, oricât și cât de cât…

Dar la nevoie, Acoptapon al 678-lea știa să aibă ultimul cuvânt.

— Gura! spuse el de aceea, nu fără oarecare măreție. Vorbește Sandadudan, președintele Academiei etc. etc. și etc… Mai dorești ceva?

— Sunt uluit de bunăvoința Mariei Tale, am spus, și nu știu cum să-ți mulțumesc. Buclucul e că n-am să pot face față măcar îndatoririlor mele de președinte al Academiei Acoptapone, ca să nu mai vorbesc de cele ce mă așteaptă în calitate de etc. etc. și etc…

— Nu înțeleg, răspunse Acoptapon. Înțelege careva?

— Nimeni, Maria Ta, îl încredințară într-un glas toți cei de față, în vreme ce Corbican nu pierdu prilejul de a adăuga amenințător:

— *Când Măria Sa nu înțelege, a-nțelege este-o făr' de lege,* după cum bine ne învață Protocolul la capitolul 1, paragraful 8, articolul 6, aliniatul c.

— Încetează, Corbican, i-o tăie însă Acoptapon-pur-și-simplu, care tăcuse cam mult și voia să le amintească tuturor că mai era totuși acolo.

— Maria Ta, doamnelor și domnilor, am început (deși nu știam dacă se află printre noi vreo doamnă, nimeni negândindu-se vreodată să mă lămurească asupra înfățișării doamnelor în lumea zmeielor, dar așa știam că se vorbește la palat) n-am să pot face față îndatoririlor pentru simplul motiv că nu-mi e îngăduit să rămân printre domniile voastre. Cu alte cuvinte, așa cum am mai avut

cinstea să-i spun și Alteței Sale princiare, sunt nevoit să-mi văd de treabă.

Un strigăt mirat se ridică din toate piepturile și cei doi roterodați, care exagerau întotdeauna, căzură pe spate pentru a arăta cât de mult îi uluiseră vorbele mele.

— Sandadudan, vină-ți în fire, rosti mustrător Acoptapon. Cum poți fi atât de prost crescut?... Treburile de orice fel au fost anulate de mult, încă din vremurile lui Acoptapon al 22-lea cel înțelept...

— Protocol, capitolul 7, paragraful 1, articolul 3, aliniatul b, recită ca pe apă Corbican, dar nimeni nu-l luă în seamă, în afară de Pimparimar, care spuse repede:

— Iertare, aliniatul d.

— Ba b, se încăpățână Corbican.

— Evident, d.

— Cu siguranță, b.

— Poate b de la bâzdâganie!

— Sau d de la dobitocule!

Dar, așa cum am mai spus, disputa academică a celor doi învățați nu fu ascultată de nimeni.

— De altfel, aminti Acoptapon-pur-și-simplu, ai acum o mulțime de decorații...

— Decorații, obligații! strigară ca niște apucați cei doi roterodați.

— De bună seamă, dragul meu, rosti cu bunătate Acoptapon.

Tuturor li se părea că lucrurile fuseseră lămurite și că n-aveam decât să rămân toată viața la curtea fluturilor-zmeie.

— Dar bine, am protestat, trebuie să-l caut pe Urza. Matei are nevoie de el.

— Matei? s-a mirat din nou Acoptapon, dar Macataric, care căpătase experiență, i-a răspuns pe dată:

— Tot o simplificare regională, Maria Ta. E vorba de un anume Matacatatei!

— Așa da, se învoi bătrânul preșpărat. Dar n-are decât

să te descurce singur.

— Păi tocmai asta nu poate, am încercat să-l încredințez. Doarme…

— Și bine face. Și eu vreau să dorm, și-a amintit Acoptapon. Noapte bună, dragi copii! și, niciuna, nici două, a tras un ciucure de aur, și o perdea de aur l-a ascuns cu totul.

— Roterodații să-l păzească pe Sandadudan, președintele academiei etc. etc. și etc., hotărî Acoptapon-pur-și-simplu, astfel că, după ce fusesem decorat, m-am pomenit arestat.

CAPITOLUL II
în care
Macataric
îmi încredințează
taina lui
și încheiem
o înțelegere;
o convorbire hotărâtoare
cu Pimparimar.

Roterodații nu-și mai încăpeau în piele. Făcuseră rost de două sulițe și mă păzeau ca pe ochii din cap. Ne aflam într-o încăpere arătoasă, cu doi pereți acoperiți de formule și scheme complicate, despre care am aflat mai târziu că reprezintă legile celor două jocuri introduse de Pimparimar printre acoptaponi. Legile fuseseră elaborate de fostul președinte al Academiei în decurs de mulți ani și constituiau opera vieții sale, pentru care fusese răsplătit cu premiul „Lapte și Miere” de calitatea I-a. Lângă peretele împodobit cu schema jocului „Urma scapă turma” se afla o masă de lucru încărcată cu instrumente îngăduind să se măsoare cu aproximație de abia 3% calea cea mai scurtă dintre două puncte, sau unghiul de deschidere al brațului în clipa când, descoperind ascunzătoarea vreunui jucător, cel ce se făcea bătea cu palma, rostind celebra formulă născocită, pare-se, tot de către Pimparimar: „Te-am văzut, un, doi, trei!” În dreptul peretelui acoperit de schema jocului „De-a v-ați ascunselea” se afla un pat, pe care savantul obișnuia să se lungească atunci când istovitoarele calcule îl îndemnau la o binemeritată odihnă. M-am trântit pe pat și am închis ochii, încercând să-mi adun mințile, în vreme ce paznicii mei vorbeau în șoaptă, socotind că dormeam.

— Așa e lumea, spunea primul roterodat. Azi Stan, mâine căpitan…

— Sau viceversa, observă al doilea.

— Bietul Pimparimar! Și-o cam luase în cap și trăia de ani de zile din gloria pe care i-o aduseseră cele două jocuri descoperite în tinerețe, dar nici să se pomenească din cal măgar, așa cum s-a pomenit azi…

— Ce liniștit dormea aici, printre schemele care i-au făcut faima!

— Și-acum se tolănește în culcușul lui o ciudățenie ca asta..

— Auzi? Chiar crezi că-i zice Sandadudan?

— Pe dracu’! Doar n-ai să-ți pleci urechea la

pălăvrăgelile unui faterodot de clasa a treia…

— Nici în ruptul capului! Dar Acoptapon i-a zis la fel…

— Ca să vezi unde am ajuns! În ce să mai crezi?

Descumpăniți, roterodații clătinau din cap. Trompele le atârnau fără putere. Mă gândeam tocmai cum să evadez, când am adormit buștean. L-am visat pe Matei și am încercat să-i explic încurcătura în care mă aflam, dar Matei dormea și el, așa că n-am făcut nicio ispravă. Când m-am trezit, am auzit cuvintele celui de al doilea roterodat:

— Să-ți zbori picățelele, și mai multe nu!

— Sst, se trezește, i-a șoptit celălalt, adresându-mi-se îndată, mieros: Mult nectar lui Sandadudan!

— Ia te uită, i-am spus, ai ajuns să-ți pleci urechea la pălăvrăgelile unui faterodot de clasa a treia?

— Nici în ruptul capului! a strigat roterodatul, după care n-a mai știut pe unde să scoată cămașa, s-a bâlbâit și a rămas holbat, învârtindu-și în neștire sulița.

L-a salvat o goarnă, care a început să cânte tocmai atunci primele măsuri din ceva ce semăna cu ala-bala-portocala. Cei doi roterodați au luat poziție de drepți, cunoscuta melodie fiind imnul național acoptapon și vestind că prešpăratul făcuse ochi.

— Să mergem, a spus primul roterodat, controlându-se pentru a vedea dacă toate picățelele-i erau la locurile lor. Măria Sa ne așteaptă.

Într-adevăr, în sala tronului Acoptapon isprăvea de înghițit o mămăligă de polen stropită cu nectar de liliac din recolta anului trecut. De cum m-a zărit mi-a făcut semne prietenești și a strigat bucuros:

— Treburile statului, înainte de toate! Ard de dorința de a învăța leapșa pe săturate…

— Pe ouate, Maria Ta.

— Nu, Sandadudan. M-am gândit bine și am ajuns la concluzia că ouatul le privește exclusiv pe doamnele noastre și nu poate fi privit cu seriozitatea potrivită unui joc. Pe săturate sună mai bine… deși nu ne vom sătura

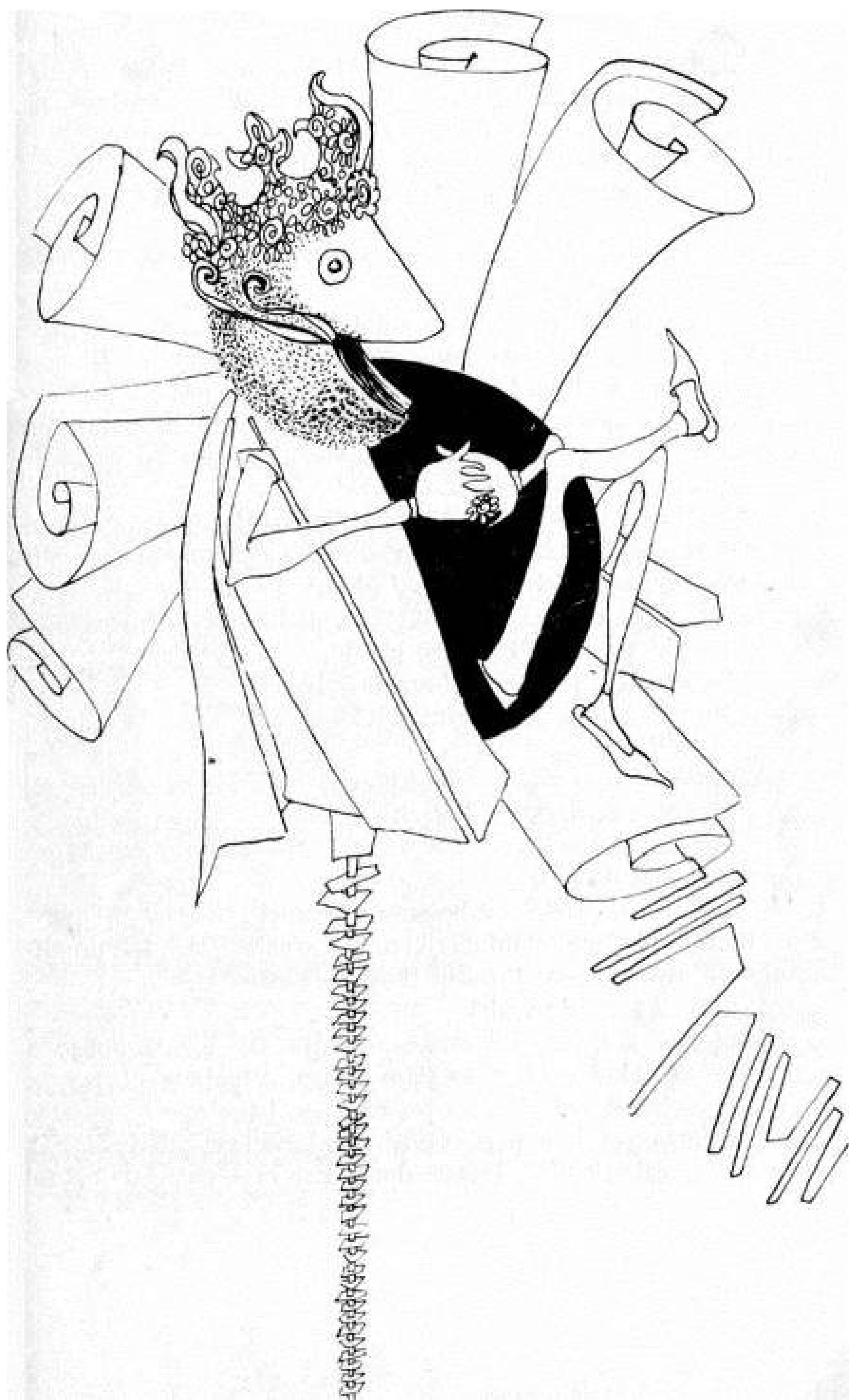
niciodată, prevăd, de acest nobil joc.

Convocată în grabă, curtea începu să studieze leapșa. Acoptapon-pur-și-simplu se dovedi admirabil, iar Macataric desfășură întreaga gamă a unui talent înnăscut, cu care nici măcar nu se mândri. Doar Pimparimar, invitat mai mult din politețe și ca o recunoaștere a meritelor sale trecute, găsi că legile jocului erau prea complicate și ceru o schemă limpede, putând fi înțeleasă de la prima privire.

— Nu avem de-a face numai cu savanți și cunoscători ai Protocolului, spuse el. Amintiți-vă de lucrările mele referitoare la de-a v-ați ascunselea, citate în toate tratatele de specialitate…

Pentru a respecta adevărul trebuie să recunosc că numai Corbican a luat în seamă clevetirile fostului președinte al Academiei, în vreme ce acoptaponii de bunăcredință și-au însușit explicațiile mele fără să pară a avea nevoie de lămuriri suplimentare. De altfel, Macataric, a cărui educație defectuoasă nu constituia pentru nimeni o taină, era dovada vie a faptului că leapșa putea fi învățată și de către cei ce nu posedau studii superioare. Pus în minoritate, Pimparimar se retrase într-un colț pentru a dezbate cu Corbican problema, ceea ce le îngădui să citeze în mod copios articolele și paragrafele Protocolului.

O dulce oboseală puse stăpânire, după o vreme, pe toți cei ce jucaseră cu însuflețire. Bătrânul preșpărat își simțea răsuflarea tăiată, drept care se retrase în floarea tronului său de aur, Acoptapon-pur-și-simplu se lungi de-a dreptul pe treptele tronului, iar ceilalți îi urmară pilda, tolănindu-se care pe unde nimeri. Curând nu se mai auziră decât sforăieli la fel de melodioase ca măsurile unui concert de muzică electronică. Chiar cei doi căutători de purici în brânză, care disecaseră paragrafele Protocolului pentru a găsi în ele o

terpretare aplicabilă la interzicerea leapșei (lucru la care Acoptapon al II-lea Legiuitorul nu se putea gândi),

Prevăzător, mi-am rotit privirile prin marea sală. Până și roterodații picoteau, cap la cap. Atunci, în vârful picioarelor, m-am îndreptat către ieșire. Îmi spuneam că un mai bun prilej pentru a evada nu mi se va mai înfățișa, poate, și eram hotărât să întreprind tot ce-mi stătea în puteri pentru a duce la bun sfârșit făgăduiala făcută lui Matei.

Dar abia ieșisem din sala tronului, că am văzut străjile înșiruite pe două rânduri de-a lungul petalei de argint. Niciuna dintre ele nu studiase leapșa, așa că nu dormea niciuna. Descumpănit, m-am tras pe după o coloană purtând un admirabil capitel de polen, și-n clipa aceea am auzit o șoaptă sfioasă:

— Nu pleca, Sandadudan…

Bietul Macataric nu mai semăna nici pe departe cu voiosul jucător pe care abia îl admirasem. Dungile galbene și verzi păliseră pe trupul lui, își ținea capul plecat și ochii-i erau scăldați în lacrimi. Din pricina asta, pesemne, nici nu mi-a trecut prin minte să mă tem că-mi ghicise planul.

— Ce-ai pățit, prietene? l-am întrebat.

— Numai în tine mi-a rămas nădejdea, a oftat. Și uite că vrei să pleci…

Am mai aruncat o privire străjilor care-mi închideau drumul spre libertate, apoi m-am hotărât:

— Aici nu putem sta de vorbă. Du-mă undeva unde să nu dea nimeni peste noi.

— Și nu mai pleci? s-a bucurat Macataric.

Dar nu-mi place să mint. Și, cum nu voiam să-i fac promisiuni pe care nu le-aș fi putut ține, am repetat în silă:

— Hai să stăm de vorbă.

Bietul faterodot s-a mulțumit și cu atât și m-a luat, binișor de mână. Privind în dreapta și în stânga, a înaintat cu băgare de seamă într-o galerie pe care nici n-o

bănuisem, pentru că era mascată printr-o perdea vișinie, de culoarea zidurilor, a urcat și a coborât niște trepte, după care m-a vârât într-un fel de chilie, cu pereții scrijeliți de jos și până sus de zeci și zeci de desene.

— Unde ne aflăm?

— În Aripa Faterodotă, a mărturisit rușinat. Ești la mine acasă. Nimănui nu-i va da prin minte să te caute aici.

— Perfect. Tu ai făcut desenele? am mai întrebat, cercetând operele în care am recunoscut de la prima vedere o mână de maestru.

— Firește, n-ar fi trebuit, s-a rușinat și mai tare Macataric. Prin bunăvoința lui Acoptapon-pur-și-simplu, care mi-e frate de nectar, mi s-a făcut cinstea de a fi îngăduit la cele mai complicate jocuri. Ai văzut că azi am avut voie să joc chiar leapșa…

— Și?

— Ce să fac, Sandadudan? a izbucnit bietul faterodot. Îmi place să desenez și nu mă pot dezbăra de patima asta înjositoare! și, grăind astfel, Macataric își acoperi fața cu două dintre palmele lui, necutezând să mă privească în ochi.

— Dar desenezi foarte bine! am strigat.

— Nu mă mai umili! Dacă ai ști cât sufăr…

— Pentru că desenezi frumos?

Glasul prietenului meu tremura, nesigur.

— Câte n-am încercat să pot scăpa de pacostea asta! Numai Protocolul nu mi-a intrat în cap, încolo am studiat urma scapă turma atât de bine, încât până și Pimparimar s-a folosit de îndemânarea mea când a calculat schemele publicate în marele lui tratat de urmascapăturmalogie, mi-am aruncat creioanele colorate, m-am prezentat la cele mai distractive probe de zbor acrobatic, caut să mă obosesc peste măsură, de adorm când vin acasă și nu mai am vreme să desenez… degeaba! Până și-n somn scrijelesc pereții. Acum, când știi tot, n-ai să mai vrei nici tu să stai de vorbă cu mine… Și mă trag dintr-un neam de

acoptaponi de treabă, care n-au făcut toată viața decât să soarbă cantitatea reglementară de nectar, să se joace cinstit și să doarmă cu seriozitate, după cum prevede Protocolul…

Macataric aștepta vorbele dojenitoare pe care nu le puteam rosti. Firește, mai degrabă l-aș fi lăudat pentru marele lui păcat, dar mi-am dat seama că atunci m-aș fi compromis pentru totdeauna în ochii lui. Gândul că talentul era un har și nu o rușine nu intra în bietul lui cap de fluture.

— Lasă că mai vorbim noi despre desenele tale, i-am spus. Deocamdată, să nu uităm de ce ne-am ascuns aici…

Înviorat, Macataric și-a descoperit fața.

— Dacă cineva mă poate ajuta, acela ești tu! a izbucnit. Și, când colo, vrei să-ți iei tălpășița…

„Aș vrea eu, dar nu văd cum”, mi-am spus, întrebând însă cu glas tare:

— Despre ce e vorba?

— Despre Lalachila, a șoptit pierzându-se de tot, așa că am fost nevoit să-i smulg cuvintele din gură pentru a afla că frumoasa Lalachila era fiica lui Pimparimar.

Macataric o iubea și, după cum i se părea, nici fata nu-l privea cu ochi răi. Dar el nu era decât un biet faterodot de clasa a treia, nevrednic să se gândească la fiica președintelui Academiei Acoptapone. Tinerii se întâlneau pe furiș, oftau și nu vedeau minunea care le-ar fi îngăduit să întemeieze o familie. Doar neașteptata mea intervenție le deșteptase nădejdile: Pimparimar nu mai era președinte și nu mai avea decorații. Părea îndoielnic chiar dacă mai putea fi luat drept socatobon, iar Macataric se arătă nespus de interesat de opinia mea într-o problemă atât de delicată.

— Înțelegi? spunea tulburat. Pe de o parte, retragerea decorațiilor nu presupune automat și retragerea titlului de socatobon, care, între noi fie vorba, e mai mult onorific. Pe de altă parte, s-ar putea ca titlul să-i fie totuși retras, dacă

Măria Sa va înceta să mai joace urma scapă turma și de-a v-ați ascunselea, de care s-a săturat până peste cap. Tu ce crezi?

— Știu și eu? am rostit încurcat. Protocolul ce prevede?

— M-am interesat, că-n materie de Protocol, eu…

— Știu. Ești clei. Și?

— Protocolul spune doar atât: *Socatobonul nu greșește, decât atuncea când vorbește…*

— Mda, mi-e greu să am o părere, am observat cu prudență. Dar de ce ți se pare că titlul de socatobon e mai mult onorific?

— Păi pentru că nu te apără de niciun necaz, a răspuns prompt Macataric. N-ai văzut cum s-a purtat Măria Sa cu Pimparimar? Și-ți închipui că la fel s-ar fi întâmplat dacă era marilumar?

— Asta rămâne de văzut, am zis evaziv, încercând să nu mă compromit.

— Se vede că nu ne cunoști încă rânduielile, dragul meu Sandadudan! Păi un marilumar poartă douăsprezece latabici. Ceea ce, trebuie să recunoști, înseamnă, oricum, ceva… Apoi filidana unui marilumar nu se poate compara cu lifidana unui socatobon. Nu numai pentru că una e violetă și cealaltă portocalie, după cum ai putea crede, dar pentru că până și varuta lor e atât de deosebită. Încât orice discuție nu mai are niciun rost.

Puțin amețit, am convenit cu Macataric că ar putea avea dreptate.

— Numai nu uita, te rog, că și eu sunt socatobon, am încheiat cu oarecare ciudă, neconvenindu-mi că demnitatea mea se dovedea atât de fragilă.

— Vai, iartă-mă, a strigat Macataric. N-am vrut să te jignesc! Vezi ce înseamnă să fii un necioplit de faterodot?… Dragă Sandadudan. Nu uita că un socatobon are oricând dabanarote, ceea ce nu-i puțin. Unde mai pui că avixelele unui socatobon n-au ripavicaze pe când avixelele unui marilumar...

— Întocmai, am rostit, neputându-mi înfrâna o undă de mândrie. Așa că vezi…

Amărât, Macataric a recunoscut fără greutate că subapreciase posibilitățile lui Pimparimar, chiar așa, căzut în dizgrație. Dar s-a luminat îndată.

— Asta dovedește cu atât mai mult că numai tu ne poți ajuta! Nu-i o taină pentru nimeni că socatobon la socatobon nu scoate flopii… Și-apoi Pimparimar nu va îndrăzni să i se împotrivească președintelui academiei, atunci când mai e și etc., etc. și etc., ceea ce el n-a putut fi niciodată!

M-am prefăcut că rămân pe gânduri. Firește, Macataric îmi era prea simpatic pentru a nu-l ajuta, dar îmi dădeam seama că numai datorită lui puteam nădăjdui să evadez din lumea acoptaponă. Așa că aveam de gând să-i propun un târg. Pentru asta trebuia să-l conving mai întâi de marile greutăți legate de cererea lui.

— Pimparimar e un om… vreau să spun un acoptapon îndărătnic. Cum l-aș putea îndupleca tocmai eu, care l-am năpăstuit, fie și fără să vreau?

Și am urmat așa multă vreme, arătând cât de greu îmi venea să-l ajut pe bunul Macataric, care se da de ceasul morții. Mi-era tare milă de el, mai ales că știam că-l voi ajuta oricum, dar n-aveam ce face: doar așa puteam scăpa de la curtea lui Acoptapon pentru a-l ajuta apoi și pe Matei. Așa că am urmat să-l frec. Până când Macataric nu-și mai găsea cuvintele și era roșu de nu i se mai vedeau dungile galbene și verzi de pe trup. Atunci am făcut o pauză, după care am rostit în silă:

— Ei bine, am să fac ce pot. Dar cu o condiție…

Cred că nici nu mi-a auzit ultimele cuvinte. N-am văzut niciodată pe cineva în stare să se bucure atât de năvalnic. Macataric a sărit de s-a pocnit cu capul de tavan, s-a aruncat pe spate și a dat din picioare, a scrijelit la repezeală vreo două desene admirabile pe singurul petic de perete rămas neatins, a zbârnâit ca un motor și s-a mai

dedat la atâtea alte demonstrații zgomotoase, încât vecinul lui a început să bată în perete, strigând că dacă nu se liniștește, cheamă poliția.

— Cum să-ți mulțumesc? a șoptit faterodotul. Parcă sunt nebun… Am auzit că se poate înnebuni de fericire. Alerg să-i spun și Lalachilei…

— Stai puțin, l-am domolit. Am spus: cu o condiție.

— O condiție?… Ce condiție? Nu există condiții… Fac ce vrei! Sunt sclavul tău. Am să-ți aduc zilnic cel mai dulce nectar din rezerva personală a lui Acoptapon. Sau am să mă joc numai cu tine… și cu Lalachila!

— Nu, Macataric, am spus. N-am nevoie nici de nectar și nici de jocuri. Îndată ce o vei primi pe Lalachila mă vei ajuta, la rândul tău, să plec.

— Unde? s-a înspăimântat el.

— Acolo unde sunt așteptat. Dincolo de Apa-Pestriță.

Și-am început să ne târguim. Bunul faterodot șovăia. Nu atât pentru că s-ar fi temut de mânia preșpărătească a celui de al 678-lea Acoptapon, cât din pricină că nu se îndura să se despartă de mine. Plângea și mă ruga să rămân cu el și cu Lalachila, uniți până la sfârșitul zilelor noastre. Mă înduioșasem și eu. Dar m-am ținut tare, și în cele din urmă a fost nevoit să se învoiască. Ne-am îmbrățișat. Apoi, tiptil, ne-am strecurat din Aripa Faterodoților.

Abia ieșisem din galerie, că am dat nas în nas cu Acoptapon-pur-și-simplu, însoțit de cei doi roterodați.

— Sandadudan! a strigat prințul. Ne-a ieșit sufletul de când te căutăm.

— Și te găsim în tovărășia unui faterodot, a adăugat disprețuitor întâiul purtător de picățele.

— De clasa a treia, a strâmbat din nas al doilea.

— Nu sunt obișnuit să dorm pe propriile mele picățele, am replicat. V-ați culcat cu toții și numai acest inimos faterodot s-a gândit că și președintele academiei poate avea nevoie de odihnă…

Spre deosebire de roterodați, prințul Acoptapon s-a rușinat.

— Bravo, Macataric, a spus el. Bineînțeles, nu era cazul să-l duci în Aripa Faterodoților, dar nu-i putem cere unui faterodot să gândească dincolo de lungimea unei trompe de clasa a treia... În sfârșit, bine că te-am găsit. Să ne grăbim, Sandadudan, preșpăratul și-o fi pierdut răbdarea.

Într-adevăr, am regăsit în sala tronului un Acoptapon mai nerăbdător decât mi-aș fi închipuit.

— Unde-mi umbli, Sandadudan? m-a întâmpinat mânios. Leapșa asta e destul de complicată și vreau să-ți cer părerea asupra unui caz tare încurcat. Nu uita că nu ne-ai împărțit schemele așa că a rămas loc pentru tot felul de interpretări. Bunăoară, să zicem că jucăm în cinci…

Am descurcat repede toate problemele, spre mulțumirea lui Acoptapon și necazul lui Corbican.

— Oricum, trebuie să recunoașteți că la urma scapă turma nu s-au ivit asemenea dispute, a spus Pimparimar. Schemele mele erau limpezi și nu îngăduiau interpretări.

Fostul președinte plimba prin marea sală priviri pline de mândrie, dar pe Corbican nu l-a lăsat fierea să nu observe:

— Deși, dacă țineți minte, a trecut o bună bucată de vreme până s-a hotărât dacă trebuiește să se spună: „Te-am văzut, un, doi, trei!” sau „Un, doi, trei, te-am văzut!”, ceea ce a dat naștere la destule lupte de opinii…

Toți curtenii au început să ridă, și degeaba striga bietul Pimparimar:

— Nu-i adevărat! Protestez!

Cum nu mai avea decorații, nimeni nu se simțea obligat să-l asculte.

— Vă rog să-mi respectați predecesorul, am spus atunci. Sunt fericit că mi se oferă prilejul de a cinsti public meritele ilustrului Pimparimar, această lumină a jocului artistic urma scapă turma, acoptaponul care și-a câștigat merite nepieritoare prin lucrările lui, devenite clasice. Domnilor, trăiască Pimparimar!

— Ei, nici așa să n-o luăm, spuse moale Acoptapon în tăcerea mirată care-mi întâmpinase cuvintele, dar eu nu m-am dat bătut:

— Ba așa s-o luăm, Maria Ta, că la curtea lui Acoptapon al 678-lea meritele au fost întotdeauna prețuite la adevărata lor valoare! Nimeni nu s-a încumetat vreodată să afirme că nectarul preșpărătesc e o poșircă, nu? De ce n-am recunoaște atunci deschis și că Pimparimar e o lumină?

— Pâlpâitoare! a șuierat Corbican, mort de invidie, în vreme ce fostul președinte se îmbujorase, plecându-și privirile cu o modestie de-a dreptul feciorelnică.

Atunci m-am hotărât să lămuresc lucrurile o dată pentru totdeauna și m-am întors către dascăl:

— Cât despre tine, Corbican, care n-ai fost în stare să pătrunzi nici cele mai neînsemnate taine ale Protocolului…

Aș mai fi putut spune multe, dar mi-am dat seama că nu mai era nevoie. La orice se așteptase Corbican, numai la una ca asta nu. Cuvintele mele l-au uluit în asemenea măsură, încât a rămas cu gura căscată. Ca un pește pe uscat, înghițea aer în neștire și nu izbutea să scoată un sunet.

— Nemaipomenit, a spus atunci Acoptapon, uite cum tace… Și eu care-l socotisem doctor în Protocol!

— Blî… Bla… mugea Corbican, tropăind de furie

— Cât trăiește, acoptaponul învață, a rostit cu înțelepciune Acoptapon.

Iar dascălul s-a zbuciumat peste puteri, a dat din toate mâinile lui, ca și cum s-ar fi luptat să se desprindă dintr-o uriașă pânză de păianjen, și a izbutit să bâiguie:

— Eu… Protocolul… ca pe apă… ceea ce a avut doar darul de a ne face pe toți să zâmbim.

Gloria lui Corbican se spulberase.

— Duceți-l la culcare, a poruncit cam plictisit Acoptapon.

Și îndată cei doi roterodați l-au luat pe Corbican și l-au scos din sală în ciuda strigătelor lui deznădăjduite.

O clipă întrerupt, jocul a fost reluat cu însuflețire

sporită. Nimeni nu se mai gândea la Corbican… M-am mulțumit să dau indicațiile potrivite, apoi m-am apropiat de Pimparimar. Tatăl frumoasei Lalachila făcea fețe-fețe și nu știa cum să înceapă vorba cu un dușman care-l ridicase în slăvi.

— Mult nectar lui Pimparimar, i-am spus atunci, cu toată politețea de care mă simțeam în stare.

— Ba mai mult, mult mai mult nectar lui Sandadudan, mi-a răspuns, făcând și o plecăciune plină de grație, ceea ce, ținând seama de rotunjimea burții sale, trebuie să fi reprezentat un adevărat sacrificiu.

— Ce mai faceți, domnul meu? am întrebat zâmbitor, nevoind să rămân în urmă cu atențiile. Și cum se simte podoaba fetelor acoptapone, neasemuita Lalachila?

— Sunteți prea bun, domnul meu… Lalachila nu-i vrednică nici să vă slujească la masă…

— Vai, domnul meu, nicidecum… Faima frumuseții ei a trecut de mult hotarul…

— Vă rog să mă credeți, domnule…

— Nu veți izbuti să mă convingeți, domnule…

— Cu tot respectul pe care vi-l port…

— Cu toată cinstea ce vă datorez…

— Creșterea dumneavoastră desăvârșită, domnule…

— Alesele dumneavoastră purtări, domnule…

Începusem să blestem în sinea mea, dar Pimparimar s-a plictisit, din fericire, cel dintâi. Lăsându-și a doua mână dreaptă pe umărul meu, a strigat fără a mai ține seama de legile bunei-cuviințe acoptapone:

— Să fiu al dracului dacă nu ești o ciudățenie simpatică, Sandadudan!

— Mă bucură c-o spui, Pimparimar!

Fostul președinte al Academiei și-a rotit privirile prin sala în care marii și micii demnitari se jucau de mama focului, apoi mi-a șoptit la ureche:

— Știi ceva? Mai dă-i încolo pe nătărăii ăștia… Ce-ar fi să bem un nectar?

— Așa te vreau, Pimparimar!

Și, înțelegându-ne astfel fără multe vorbe, am ieșit amândoi din sală, în vreme ce Macataric mi-a făcut cu ochiul.

— Încotro? ne-a întrebat îndată căpetenia străjerilor, plecându-și sulița.

— Prostule, a izbucnit Pimparimar, nu vezi cu cine ai de-a face? Încotro vrei să se îndrepte fostul și actualul președinte al Academiei, dacă nu către un laborator în care vor experimenta noi jocuri nemaipomenite?

— Vă rog frumos, a îndrăznit căpetenia, ridicând sulița, născociți atunci și unul pentru străjeri. Știți, n-avem niciun joc care să țină seama de specificul muncii noastre... Și stă-ăm în post, de ni se urăște...

— Fie, o să ne gândim și la voi, i-a făgăduit Pimparimar.

Apoi, luându-mă de braț, m-a împins înainte, în vreme ce căpetenia dădea o comandă și cele două șiruri de străjeri răcneau cu neasemuit avânt:

— Mări de nectar pentru președinți! Uraaa!

Era greu să-i facem să-și domolească entuziasmul, dar ne și temeam că uralele ar putea da de bănuit celor ce studiau leapșa în marea sală pe care abia o părăsisem. De aceea ne-am luat picioarele la spinare și am alergat printre șirurile străjerilor, din ce în ce mai bucuroși și încredințați că iuțeala mersului nostru prevestește repeziciunea cu care aveam să le punem la îndemână un plăcut joc străjeresc.

Împreună cu Pimparimar am ajuns astfel la capătul petalei prin care se pătrundea în floarea-palat. De la înălțimea aceea vedeam orașul acoptaponilor, îi zicea Acoptapona, întinzându-și până departe mulțimea florilor ciudate. Erau flori modeste ca niște clopoței, unde am bănuit că-și duc zilele cei mai mulți dintre supușii prespăratului, și flori somptuoase, adevărați ciorchini, ale căror corole multicolore se grupau și se etajau după legi necunoscute, pentru a îngădui traiul îmbelșugat al celor pe

care-i lăsasem în sala tronului. Toate florile-locuințe păreau cioplite într-o materie dură și scânteiau în soare.

— Suie-mi-te în spinare, a spus Pimparimar, aplecându-se de parcă ne-am fi pregătit să jucăm capra, iar eu am fost nevoit să-i dau ascultare, deși aș fi dorit să mai privesc neobișnuitul oraș.

În ciuda faptului că era trupeș, fostul președinte zbura cu destulă ușurință, scoțând un fel de zumzăit neîntrerupt care mă făcea să mi se pară că mă aflu într-un autobuz. Treceam peste florile lucind în soarele albastru și ne-am întâlnit cu o mulțime de acoptaponi, zburând care încotro. M-am bucurat când mi-am dat seama, după felul prietenos cum îl salutau, că Pimparimar se bucura de multă simpatie, în ciuda dizgrației în care căzuse din pricina amestecului meu în rânduielile acoptapone. Aș fi vrut să mă plimb așa cât mai multă vreme, dar călătoria a fost destul de scurtă. Într-adevăr, Pimparimar a descris în văzduh o curbă grațioasă și a coborât pe petala unei flori potrivite ca mărime, nici colibă nici palat. Fiecare petală avea însă o altă culoare și, dacă Pimparimar nu mi-ar fi spus că intram într-o cofetărie, aș fi jurat că floarea semăna pe dinăuntru cu o cârciumă.

În cofetărie se afla o tejghea, în spatele căreia se vedeau rafturi cu tărtăcuțe de toate mărimile, și în fața căreia creșteau un fel de ciuperci uriașe, ținând loc de mese. Doar două dintre ele erau ocupate de niște acoptaponi destul de jerpeliți. Vorbeau între ei și ciocneau cam des, deși Pimparimar îmi spusese că beau sirop de coacăze.

— Cum vezi, e o cofetărie micuță, mi-a șoptit fostul președinte, dar mă simt bine aici… Nu te superi că te-am adus printre acoptaponi de rând?

— Dimpotrivă, am spus. Ceilalți începuseră să mă plictisească…

— Așa-i? s-a bucurat Pimparimar. De ce-or fi, domnule, atât de plicticoși?

Am zâmbit, știind cam ce i-aș putea răspunde. Dar nu-l

cunoșteam de ajuns pentru a-mi deschide inima, și am preferat să schimb vorba:

— Și Protocolul? Ce zice Protocolul de asemenea… cofetării?

Spre marea mea mirare, Pimparimar începu să râdă. Hohotelile-i zguduiau trupul grăsun, ba începură să-i dea și lacrimile. Râzând într-una, m-a tras la o ciupercă așezată într-un colț mai ferit și s-a lăsat să cadă pe scaunul făcut dintr-o frunză groasă cât o saltea.

— Nu știu să fi făcut vreo glumă, Pimparimar. Ce-ai găsit de râs?

M-a privit cam dintr-o parte, încercând să se potolească.

— Să am încredere în tine…? Să n-am…? s-a întrebat cu glas tare, apoi nu s-a mai putut stăpâni și a început din nou să râdă. Ce mai am de pierdut? Președinte tot nu mai sunt… Află, deci, Sandadudan… sau cum te-o fi chemând… că Protocolul…

— Ei bine?

Ștergându-și lacrimile și prăpădindu-se de râs, Pimparimar a chicotit:

— Nu există! Pricepi?

— Cum așa? am întrebat uluit. Păi Corbican…

— Corbican e un șmecher și jumătate! Auzi? Nimeni nu dădea un grăunte de polen pe el și-și ducea zilele ca vai de lume, ținându-se cu câte o lecție de zumzăit sau vânzând tinerelor gospodine rețete împotriva pistruilor, până i-a trăsnit prin minte să născocească Protocolul… Într-o bună zi a vestit că descoperise în arhivele statului un document de cea mai mare însemnătate, datând de la Acoptapon al II-lea, botezat de atunci Legiuitorul.

— Și vrei să spui…?

— Că l-a scris cu mâna lui, bineînțeles! A fost singura dată când a muncit și el… Acoptapon era tânăr pe atunci, dar tot atât de ramolit cum îl știi. Încântarea lui n-a cunoscut margini și de atunci încoace Corbican a ajuns dascălul tuturor generațiilor. Îți dai seama ce trebuie să fi

simțit când i-ai spus că n-are habar de Protocol…

Și Pimparimar s-a pus din nou pe un râs cu sughițuri, de care m-am molipsit de astă dată și eu. Râdeam amândoi, iar Pimparimar s-a folosit de veselia noastră pentru a comanda niște nectar, purtând numele făgăduitor de „selecționată de garoafe roșii”.

— Și cum ai aflat? am mai întrebat, ciocnind cu veselul fost președinte al Academiei.

— Chiar de la el, într-o noapte când băuse două damigene de sirop de floarea-soarelui. Mi-a arătat și ciornele…

— Și ai tăcut din gură…

Pimparimar s-a schimbat la față.

— Ei, Sandadudan, a oftat el, eram tot sărac și tocmai mi se născuse Lalachila… Scornisem și eu două amărâte de jocuri, că la altceva nu mă dusese mintea, și l-am convins pe Corbican să strecoare în Protocolul lui un capitol cu privire la însemnătatea jocurilor. Știam că Acoptapon se plictisea… Gluma noastră a întrecut toate așteptările. Jocurile au devenit îndeletnicirea cea mai prețuită și am ajuns președinte al Academiei… Cum puteam să prevăd că ai să vii într-o bună zi, cu tolba doldora de alte jocuri, ca să-mi iei pâinea de la gură?

Iar grăsunul Pimparimar m-a privit mustrător, după care și-a golit paharul. Încurcat, am băut și eu în tăcere. Selecționata de garoafe nu era rea. Speram că mă va ajuta să-l lămuresc, liniștindu-l în privința ambițiilor mele academice și dându-mi un prilej de a aduce vorba despre Macataric, când Pimparimar a luat din nou cuvântul:

— Ascultă, băiete… dă-mi voie să-ți spun așa, că doar sunt mai bătrân decât tine… de unde o cunoști tu pe Lalachila?

Luat pe neașteptate, am rostit și eu, într-o doară:

— Pe Lalachila?… Am zărit-o așa, în trecere…

Pimparimar a mai golit un pahar, m-a privit lung, și-a umplut paharul, apoi a spus binevoitor:

— Uite la ce m-am gândit eu. Nu prea aduci a acoptapon, dar trec peste asta. Ai o grămadă de decorații, ești deștept, ești președinte, ba chiar etc., etc. și etc., ceea ce eu n-am fost niciodată... Ce-ar fi să te însori cu Lalachila?

Propunerea neașteptată m-a făcut să mă înec cu nectarul pe care tocmai îl sorbeam. Am tușit, am pus paharul pe ciupercă și am bâiguit:

— Eu?... Păi...

— Așteaptă, m-a sfătuit părintește Pimparimar. Nu te grăbi, deși îți înțeleg bucuria... Îmi dau seama că, dacă Lalachila nu-i de disprețuit, nici eu nu sunt un socru de lepădat. Nu zic, președinte nu mai sunt, dar am o experiență care-ți lipsește. Președinția rămâne în familie. Cât am fost în funcție am strâns o comoară de polen și averea asta îți va rămâne ție. Floarea mea e spațioasă, confortabilă și modernă, avem piscină, încălzire centrală și o instalație de nectar curgător, pe care ar invidia-o și Acoptapon. Uniți, am putea face minuni. Mă întreb chiar...

Pimparimar s-a oprit din vorbă, a privit în dreapta și în stânga. Dar unul dintre acoptaponii jerpeliți adormise cu capul pe ciupercă și ceilalți nu se sinchiseau de noi.

— Te întrebi...? i-am dat ghes.

— Dacă n-ar fi potrivit să punem capăt dinastiei Acoptaponilor, înălțându-te pe tine în floare! a șoptit conspirativ Pimparimar.

Savantul urmascăpăturmalog căpătase o înfățișare bătător la ochi de suspectă și mă privea încordat. Trebuia să fiu prudent, dacă voiam să ies cu bine din încurcătură.

— Ilustre Pimparimar, am spus, așa cum bine ți-ai dat seama, nu prea aduc a acoptapon. Nicio mirare, de altfel, de vreme ce nici nu sunt așa ceva. Pe de altă parte, am fost întotdeauna împotriva dinastiilor, și încă străine...

— Mda, s-a învoit fostul președinte, poate că ai dreptate. Atunci, ce mai tura-vura, am să ocup floarea chiar eu!

Se vedea cât colo că o lovitură de stat în folosul lui i se

părea o soluție excelentă.

— Asta te privește, am răspuns, dar să ne întoarcem la cealaltă propunere. Crezi că frumoasa Lalachila ar fi fericită alături de un soț incapabil să zboare și pe care ar fi nevoită să-l care în spinare?

— Lalachila nu iese din vorba mea! a tunat Pimparimar. Dacă-i spun să fie fericită că te cară, va fi fericită. Iar de nu, am să-i trag o mamă de bătaie ca să-și dea repede seama cât e de fericită!

— O fi și asta o metodă, dar cred că am una mai potrivită pentru a-i asigura fericirea, l-am încredințat. Cunosc un acoptapon tânăr și frumos. Am să-l învăț toate jocurile pe care le știu. Va deveni astfel președintele Academiei în locul meu și-mi va moșteni decorațiile, o dată cu celelalte titluri, făcându-se astfel vrednic de a primi mâna neasemuitei Lalachila. În ce mă privește, voi pleca din țara voastră…

Pimparimar mă ascultase cu atenție, nu fără a uita să-și golească paharul. A rămas gânditor, cumpănindu-mi vorbele, apoi a mai dat de dușcă două pahare de selecționată, a bătut cu pumnul în ciupercă și a întrebat:

— Cum îl cheamă?

— Macataric, am susurat cu o inegalabilă nevinovăție.

De astă dată reacția fostului președinte s-a rezumat la o ridicare din umeri, însoțită de patru cuvinte scurte:

— Ești nebun! Un faterodot?

— Și încă de clasa a treia, am rostit cu adâncă amărăciune.

— Ești nebun, dacă-ți spun că ești nebun… Măcar să te fi gândit la Acoptapon-pur-și-simplu!

În sfârșit, clipa hotărâtoare se apropia.

— Mi-ai vorbit de experiența ta, Pimparimar, am urmat. Îți închipui oare într-adevăr că un prinț moștenitor o poate lua pe fiica unui președinte destituit pentru incapacitate?

— Ascultă, Sandadudan! a răcnit fostul președinte, dar am adăugat îndată, fără a-i lua în seamă ochii înroșiți și

vinele care i se umflau pe frunte:

— Să fim serioși. Așa ceva nu s-ar întâmpla nici dacă frumoasa Lalachila n-ar fi șașie…

— Ce? Cine spune una ca asta?

— O, gurile rele… Nici n-ar fi cazul să-ți pleci urechea la tot ce spun, dacă n-ar fi umplut lumea cu zvonul că Lalachila are o aripă mai lungă și una mai scurtă…

De astă dată am crezut că Pimparimar țâșnește de pe scaun pentru a începe să se învârtească bezmetic prin cofetărie.

— O aripă! mugea. V-arăt eu aripi, derbedeilor!

— Cât despre piciorul strâmb și cocoașa, e adevărat, destul de mică, am urmat necruțător, nu reprezintă nici ele farmecele cele mai atrăgătoare ale frumoasei Lalachila…

Încremenit, Pimparimar nu mai avea nici puterea de a striga.

— Destul! Încetează, a gemut nefericitul părinte. E de ajuns să te uiți la ea, pentru a vedea că toate astea nu-s decât minciuni, clevetiri, zvonuri, vorbe de clacă scornite de invidioși, de dușmani…

— Firește, am încuviințat. Doar am văzut-o…

Am tăcut o clipă, în care m-a privit cu un început de speranță, după care i-am dat lovitura de grație:

— Dar tu, un acoptapon cu experiență, știi bine că lumea abia așteaptă să creadă că tot trebuie să fie ceva adevărat de vreme ce se vorbește, iar pe asta n-ai s-o mai poți scoate din mintea nimănui. S-o vadă cu ochii lor pe frumoasa Lalachila, și tot vor jura că e sașie, strâmbă și cocoșată… Cine s-o mai pețească atunci, sărmane Pimparimar?

Abătut, fostul președinte ar fi stârnit mila celui mai înverșunat dușman. A tăcut o vreme, copleșit de gânduri din ce în ce mai negre, apoi a strigat privindu-mă cu ochi rătăciți:

— Prietene, să ne grăbim! Ești sigur că baremi Macataric are să se învoiască să-mi scoată piatra din casă?

— Nu va fi ușor, am spus, dar cred că am să-l conving, iar Pimparimar a bătut cu pumnul în ciupercă și a cerut plata.

— Numai de nu s-ar lăsa influențat de clevetiri, a mai șoptit atunci când m-am urcat în spinarea lui.

După care a pornit cu o repeziciune pe care ar fi invidiat-o și cei mai sprinteni curieri ai lui Acoptapon.

CAPITOLUL III
în care
apare Foftalop;
o evadare
cu peripeții.

Frumoasa Lalachila nu era sașie, nici strâmbă și nici cocoșată. La drept vorbind, nu știu dacă era frumoasă (pentru că frumusețea acoptaponilor se măsoară după lungimea trompei, după luciul aripilor și alte câteva amănunte prevăzute în Protocol), dar Macataric părea tare îndrăgostit și o desena de dimineața până seara, firește, în ascuns. Potrivit făgăduielii pe care i-o făcusem lui Pimparimar, îl învățasem toate jocurile pe care le știam, pregătindu-l temeinic pentru a-mi lua locul la conducerea Academiei, în vreme ce viitorul socru grăbea pregătirile de nuntă și mă întreba zilnic:

— Ei, ce zici? Încă n-a aflat?... Numai de nu s-ar răzgândi!

Macataric nu s-a răzgândit, și până la urmă a avut loc și nunta. Cred că n-a fost nuntă mai frumoasă. Pimparimar a oferit munți de polen, iezere de nectar și lacuri de sirop, a tocmit cel mai scump taraf de greieri și a dăruit fiecărui nuntaș câte o damigeană de cocacola, de care se afla prinsă o insignă de smarald tăiată în formă de floare și pe care scria „participant la nunta Lalachilei cu Macataric”. După unele zvonuri care mi-au ajuns după multă vreme la ureche, se pare că unii nuntași au speculat mai apoi insignele la bursa neagră, obținând pe ele respectabile grămăjoare de polen, ceea ce l-a silit pe Acoptapon să le retragă de pe piață, dar asta nu face decât să dovedească o dată mai mult că Pimparimar nu se uitase la cheltuială.

Nunta a mai rămas de pomină și datorită unui spectacol ce s-a bucurat de un succes neîndoielnic, premiera de gală o jocului ineluș-învârtecuș. Bineînțeles, inelul cu care s-a jucat a fost verigheta Lalachilei. Iar bucuria mirilor n-a putut fi întunecată nici măcar de dispariția inelului, furat de către unul dintre invitați (gurile rele l-au învinovățit pe Corbican, dar parcă nu-mi vine a crede, mai ales că ne împăcasem și, atât eu cât și Pimparimar, îi recunoscusem în public neîntrecutele cunoștințe în materie de Protocol). Pentru a vă ajuta să înțelegeți cât de cât ce a însemnat

nunta asta, rămasă în analele acoptapone drept model netăgăduit pentru toate nunțile ce i-au urmat, e de ajuns să vă spun că, atras de lumină, însuși slăvitul și bătrânul preșpărat Acoptapon al 678-lea pe care Pimparimar nu îndrăznise să-l poftească, a crăpat pe la miezul nopții ușa și s-a invitat, jucând frenetic ineluș-învârtecuș și deșertând mai multe pocale cu sirop de trandafir decât s-ar fi cuvenit. De aceea l-am și auzit strigând la un moment dat cu o neașteptată înflăcărare:

— Acoptaponi, pentru preșpărat, înainte! ceea ce a stârnit oarecare panică în rândurile doamnelor.

Din fericire, bunul preșpărat a adormit însă îndată după lansarea războinicului strigăt și a fost dus, cu tot respectul cuvenit, la culcare, în vreme ce Corbican croncănea solemn:

— *Preșpăratul când să doarmă, încetează orice larmă,* Protocol, capitolul 9, paragraful 3, articolul 1, aliniatul a.

Abia ne împăcaserăm, așa că n-am vrut să-l contrazic. De altfel, se lumina de zi. Nuntașii se împrăștiară, iar peste câteva clipe am rămas singur cu Lalachila și Macataric. Pimparimar sforăia ca un armăsar.

— Dragii mei, le-am spus atunci, vă doresc toate fericirile, dar trebuie să-mi iau rămas bun. Macataric, e vremea să te ții de cuvânt.

— Ce cuvânt? a întrebat Lalachila, iar faterodotul i-a destăinuit înțelegerea dintre noi.

Mișcat, am văzut lacrimi în ochii amândurora.

— Ce să fac? ofta bietul Macataric. Dacă m-aș putea rupe în două… Nu mă pot despărți de Lalachila, dar nici pe tine nu mă îndur să te părăsesc!

— Și eu aș rămâne cu voi, am spus. Măcar o vreme… dar am făgăduit la rândul meu să-l caut pe Urza și nu mai pot da îndărăt…

— Cine e Urza? a întrebat din nou Lalachila și am fost nevoit să-i răspund că nu știam. Dar unde locuiește?

— Nici asta nu știu, am mărturisit. Dincolo de Apa-

Pestriță…

— De când sunt n-am auzit de apa asta, a spus Macataric.

— Poate că în limba voastră îi zice altfel…

Tânărul se da de ceasul morții și privirile-i rătăceau de la Lalachila, pe care abia o dobândise, la mine, de care se simțea legat. Frumoasa fiică a lui Pimparimar a răsuflat atunci adânc și a rostit cu o mișcătoare simplitate:

— Iubitul meu, te-am așteptat atât, te voi mai aștepta încă. Fă-ți datoria până la capăt, însoțește-l pe cel căruia îi datorăm fericirea.

— Dar nu-i nevoie! am protestat. Să mă ajute doar până ies din oraș.

Lalachila a zâmbit liniștit și trist, apoi m-a privit mustrător:

— Plecați, dragii mei. Cu cât plecați mai repede, cu atât mai repede am să-l revăd pe Macataric.

Zadarnic m-am împotrivit jertfei celor doi tineri, zadarnic am încercat să-i înduplec.

— Vezi tu, Sandadudan, mi se rupe inima la gândul că Lalachila rămâne aici, a spus Macataric, dar cred că n-aș fi iubit-o atât dacă nu m-ar fi îndemnat să plec împreună cu tine…

Și însurățeii au căzut unul în brațele celuilalt, în vreme ce Pimparimar a rostit limpede, vorbind în somn:

— Ce Protocol?… Paragraful 3, aliniatul 9, aiurea… și s-a pus din nou pe sforăit.

— Ascultați, m-am luminat atunci, ce-ar fi să porniți în călătorie de nuntă? De ce n-ar veni și Lalachila cu noi?

Propunerea mea i-a făcut atât de fericiți, încât m-am rușinat că nu-mi dăduse prin minte mai devreme. Se îmbrățișau, râdeau, ba Lalachila s-a repezit și m-a sărutat, făcându-mă să cunosc pentru prima și ultima oară gingășia sărutului acoptapon. De fapt, când se sărută își încolăcesc trompele, dar, cum eram lipsit de utilul apendice, Lalachila și-a trecut trompa pe după nasul meu și s-a mulțumit să

tragă de el cu băgare de seamă, pentru a nu-l smulge de la locul lui.

Am constatat îndată că Macataric își alesese o soție tare hotărâtă. Cât ai clipi s-a repezit în odaia ei, de unde s-a întors cu un săculeț în care vârâse strictul necesar pentru drum - o pijama, peria de dinți, puțină cremă de față - apoi a scris un bilețel pe care l-a așezat pe pieptul lui Pimparimar („Dragă tată, am plecat în călătorie de nuntă, sărutări Lalachila”) și întorcându-se către noi, a făcut o plecăciune și a spus:

— Dacă vreți, putem porni…

Noi voiam, așa că am pornit. Ajunși pe buza petalei de intrare, Macataric m-a luat în cârcă și am început să zburăm. Înțelegeam tot mai bine că fără ajutorul prietenului meu n-aș fi izbutit să ies nici din locuința lui Pimparimar, darămite din oraș, dar acum nu mă gândeam la asta. Bucuros, urmăream pentru ultima oară priveliștea Acoptaponei, minunându-mă de lumina azurie a soarelui albastru. Palide, cele trei lune se mai zăreau gonind de pomană pe cer. Sub noi, ca niște ciudate flori văzute prin lupă, lunecau locuințele înconjurând marea floare-palat în care bunul Acoptapon al 678-lea dormea liniștit, fără să bănuiască evadarea proaspătului său președinte al Academiei. Numai câțiva acoptaponi matinali străbăteau văzduhul și se pare că n-au găsit nimic neobișnuit în faptul că mă plimbam în tovărășia unor prieteni. Locuințele arătoase se împuținau treptat, făcând tot mai mult loc celor modeste. Ne apropiam de periferie.

— Curând ajungem la graniță, a spus Macataric. Aș vrea să-l căutăm pe Foftalop…

Și mi-a explicat că Foftalop e un bătrân contrabandist, fost coleg de chiul al lui Macataric-tatăl (fie-i nectarul dulce) pe vremea când amândoi toceau fără tragere de inimă Protocolul și-i făceau zile fripte lui Corbican. Foftalop era pare-se cel mai potrivit pentru a ne ajuta să ne strecurăm printre posturile grănicerilor preșpărătești,

dar nu-mi surâdea să am de-a face cu el. Și mi-a părut din nou rău că-mi târâsem prietenii într-o aventură cu sfârșit nesigur. Biata Lalachila a rostit însă cu înțelepciune:

— Ce să-i faci, Sandadudan! Unde-s trei puterea crește... și am coborât curând pe petala unei flori, atât de boțite, că te întrebai cum de mai stă pe tulpină.

— Atenție, a spus Macataric, s-ar putea să nu ne țină pe toți trei!

Dar am avut noroc. Petala a rezistat, trosnind ca o scândură uscată, și am putut privi unde nimerisem. Casa lui Foftalop era așezată într-un loc pustiu, la umbra unor tufe de nu mai știu ce. Am băgat de seamă că vreo două petale ale florii lui fuseseră peticite cu niște bucăți de frunză, ceea ce le făcea să semene cu fețele, bandajate peste un ochi, ale unor pirați. Între timp, Macataric fluiera ascuțit, așa cum fac acoptaponii când vor să bată la ușă.

— Mi-e somn, a hârâit un glas posac. Du-te și te plimbă!

— Noroc că-i acasă, a șoptit fără a se tulbura Macataric, pentru a rosti apoi cu voce tare: Scoală, Foftalop, strălucit elev al lui Corbican!

Poate că titlul pe care Macataric i-l acorda pe nedrept să-l fi impresionat, sau poate că-i recunoscuse vocea, dar Foftalop s-a ivit cât ai zice pește.

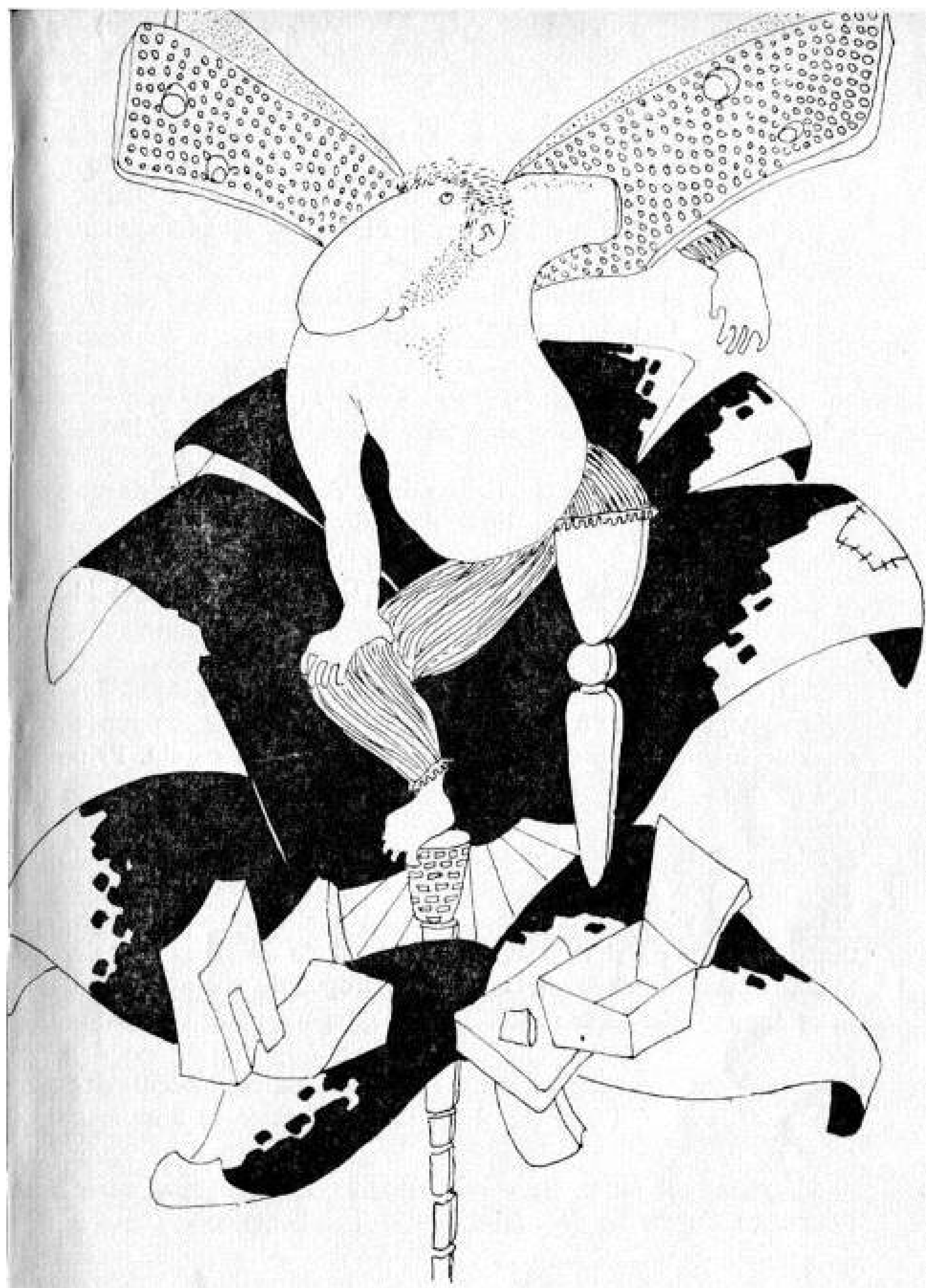
— Ce pățiși, faterodot galben-verde peste tot? a rânjit el.

Bătrânul contrabandist arăta întocmai cum mi-l închipuiam. Era un vlăjgan cu aripile împestrițate de solzi cărunți. În ciuda anilor, se ținea destul de bine. Purta pe chip nenumărate cicatrici, avea un picior de lemn, un ochi de sticlă și dinți de tinichea.

Macataric a făcut prezentările și i-a explicat pentru ce îl sculasem din somn.

— Și zici că-i președintele Academiei? a întrebat Foftalop, măsurându-mă neîncrezător cu ochiul lui de sticlă.

— Da.

— Ia să-l încerc eu!… Auzi? Să zicem c-ai primit două butoaie de sirop, să le treci peste graniță. Unu-i mai mare și altul mai mic. Tu nu trebuiește să le treci o dată, ci întâi pe cel mare, apoi pe cel mic. Pricepi?

— Pricep, am zis.

— Așa tată… Dar cum știi care-i mai mare și care-i mai mic?

Și punându-mi vicleana întrebare, Foftalop își ciocăni dinții de tinichea, holbă ochiul de sticlă și bătu cu piciorul de lemn în petala șubredă, de trecu prin ea și furăm nevoiți să-l ajutăm cu toții să-și scoată piciorul din gaură.

— Nu se vede cu ochiul liber? am întrebat.

— Nu știu, fă bine și răspunde singur.

— Eu zic că se vede…

— Uite al dracului! a exclamat Foftalop, cu sinceră admirație. Apoi, clătinând din cap, i-a șoptit lui Macataric: E tare… Mie mi-au trebuit vreo zece ani până să dibui șmecheria. Ce zici, n-ar vrea să rămână pe lângă mine? Aș avea nevoie de un ajutor mai isteț… că-i o lipsă de cadre, domnule, ceva de speriat!

— Nu vrea, a răspuns Macataric. Dacă n-a rămas el la Academie…

— Asta așa-i, a oftat contrabandistul. O fi năzuros…

Și ne-a poftit îndată în colibă, unde urma să așteptăm căderea nopții pentru a trece hotarul. Toată floarea se compunea dintr-o singură încăpere, care nu era deosebit de curată. Prin colțuri zăceau tot felul de plase, saci, funii și alte instrumente de lucru, iar toți pereții erau găuriți pentru a lăsa să treacă prin ei gâturile unor lunete. Am înțeles că lunetele erau tot niște scule profesionale, Foftalop fiind nevoit să poată controla oricând dacă văzduhul era liber. În afara uneltelor de producție, încăperea mai cuprindea sumedenie de sticle de sirop cu cele mai ispititoare etichete străine, de la siropul de apalapan până ia prețiosul stelcanacar (interzis în

Acoptapona pentru că potolea setea, făcând astfel o concurență necinstită plăcutelor produse locale). Toate obiectele amintite erau lesne de recunoscut, dar farmecul pașnicului interior al lui Foftalop stătea în mulțimea celor cu neputință de identificat. Pe jos, pe masă, pe cele două scaune și chiar în patul răvășit se amestecau într-o pitorească dezordine tot felul de coji, ghemotoace, petice, resturi, grămăjoare adunate timp de ani de zile și niciodată măturate.

— E cam murdar, am șoptit, dar Macataric mi-a explicat, tot în șoaptă, că dezordinea era voită…

Fără ajutorul lui Foftalop nimeni nu putea găsi ceva în toată harababura aia, ceea ce prindea bine în cazul unei descinderi a vameșilor…

— Cred totuși că nici Foftalop nu se mai poate descurca, am răspuns, iar Macataric nu m-a contrazis, mulțumindu-se să-și scuze bătrânul prieten, când rosti înduioșat:

— Ce vrei? A mai îmbătrânit și el…

Între timp, lungindu-se pe pat, Foftalop a întins mâna și a scos de dedesubt o damigeană cu care ne-a îmbiat pe rând, apoi, mulțumit de refuzul nostru, a început să bea de unul singur, depănând amintiri. Țin minte că ajunsese tocmai la peripețiile prin care trecuse încercând să aducă în Acoptapona niște floare uscată de sunătoare, când un zgomot ușor l-a făcut să ciulească urechile.

Îndată, neobișnuit de sprinten, s-a ridicat și a început să-și lipească ochiul de sticlă de sticlele lunetelor vârâte în pereți. Șchiopăta de la o lunetă la alta și de fiecare dată mă temeam că trece prin dușumeaua care se legăna.

— Ai dracului! a bombănit apoi, oprindu-se îndelung la una dintre lunete. Mai știi, or fi primit v-un denunț…

— Nu cumva…? s-a înspăimântat Lalachila, și tustrei ne-am privit neliniștiți, dar Foftalop i-a răspuns cu cel mai firesc aer din lume:

— Păi da, vin vreo trei-patru vameși…

— Cu niciun preț nu trebuie să ne găsească aici! a

strigat Macataric.

— De ce?… a mormăit bătrânul. Dacă nu se plictisesc tot căutând și nu se lasă păgubași, nu căpătăm mai mult de un an, că n-am în casă decât niște aparuf, puțin apalapan, câteva sticle de stelcanacar…

— Un an! a strigat Lalachila.

— Nicio zi mai mult! Dacă nici eu nu cunosc legea… Aveți toată încrederea. Un an. Poate că, între timp, prinde și academicianul gust de meserie. Ce să-și piardă el zilele la Academie*?* Meseria, tinere, e brățară de aur!

— Până una alta, văd că-i rost de una de fier, am șoptit, prea puțin ispitit de neliniștitoarele îndemnuri ale bătrânului.

Dar m-a privit cu dispreț și m-a repezit cât colo:

— Doar n-ai fi vrând să ți-o dea, din capul locului, de aur! Muncește și tu, ucenicește, învață…

— Nea Foftalop, zău așa, i-a tăiat vorba Macataric, noi ca noi… Dar gândește-te la Lalachila!

— Nu-i purta tu grija, băiete! Femeile contrabandiste ajung departe. Uite, îmi amintesc chiar că odată…

Dar vameșii ajunseseră îngrijorător de aproape. De afară se auzea acum deslușit un implacabil zbârnâit de aripi, ba chiar și niște șoapte repezite.

— Nu ne putem ascunde undeva? am întrebat, resemnându-mă să întrerup instructivele amintiri ale bătrânului, care a răspuns liniștit:

— Ba da. Dar de ce?

Nu mai era vreme de lămuriri suplimentare.

— Unde? am întrebat.

Ridicând nedumerit din umeri, Foftalop s-a aplecat, a dat în lături niște gunoaie fără nume și a tras un chepeng. O scară cobora în beznă. Macataric și cu mine n-am mai zăbovit și, luând-o pe Lalachila între noi, ne-am afundat în golul întunecat, pe când Foftalop lăsa la loc chepengul, mormăind:

— Poftim, tânăra generație… Pas de mai pricepe ceva!

Ultimele cuvinte i-au fost acoperite de tropăitul unor pași nerăbdători și am știut că vameșii pătrunseseră în casă. Dar n-am stat să ascultăm ce se petrecea deasupra noastră, în încăperea de care aveam toate motivele să ne depărtăm. Coboram într-una treptele tocite și nădăjduiam doar să nu nimerim într-o pivniță.

— Casa oricărui contrabandist care se respectă trebuie să aibă o ieșire secretă, am șoptit. Sper să avem noroc.

Curând ne-am dat însă seama că norocul nu era de partea noastră. Scara se oprea într-o chilie micuță, la fel de întunecată ca interiorul unei cutii închise. Mă temeam că Lalachila se va pierde cu firea, dar energica soție a lui Macataric a rostit singurele cuvinte potrivite împrejurării:

— Să cercetăm pereții.

Bâjbâind, i-am cercetat pe rând și n-am găsit nicio ieșire. De sus răsunau, înfundat, zgomote și dupăituri.

— Când mă gândesc că v-am adus la Foftalop ca să ieșim din încurcătură! a spus Macataric.

Nu-mi prea convenea gândul că vameșii ne puteau lua ca din oală. Nimerisem din lac în puț. Faptul că ne ascunsesem de ei pleda împotriva noastră cu și mai multă putere decât dacă ne-ar fi găsit în bârlogul bătrânului contrabandist. Doar fusese prietenul lui Macataric-tatăl. Venisem în vizită. Ca președinte al Academiei, țineam să cunosc toate profesiunile acoptaponilor. Pentru că un savant, domnilor vameși, trebuie să cunoască viața în cele mai mici amănunte, neștiind niciodată dinainte care amănunt se va dovedi rodnic și care nu, dar având mereu prezentă în minte sfânta obligație de a născoci tot alte jocuri, mereu mai ingenioase, mereu mai perfecționate…

Din fericire, mi-am dat seama la vreme că n-avea rost să-mi pregătesc apărarea. Mult mai folositor ar fi fost să putem ieși din chilie. Am recapitulat de aceea în minte toate câte le văzusem din clipa sosirii la Foftalop. Încăperea de sus, veche și prăfuită… Avertismentul lui Macataric, atunci când ne oprisem pe petala de la intrare…

Și deodată am zâmbit.

Apăsând cu amândouă mâinile peretele lângă care mă aflam, bănuiala mi s-a adeverit: peretele mi s-a fărâmițat sub palme. Mi-am retras mâinile, și iată că în locul lor se iviseră două ferestre ciudate, de forma palmelor mele… Floarea lui Foftalop nu mai făcea niciun grăunte de polen degerat, un acoptapon mai voinic o putea zdrobi dintr-o singură lovitură.

Tovarășii mei de captivitate îmi lăudară istețimea și-și lipiră fețele de noile ferestre pe care le deschisesem. Ne-am dat atunci seama că pivnița era săpată în lujerul florii și că ne aflam aproape de nivelul solului. Cât ai clipi, lărgisem deschiderea de ajuns pentru a ne putea strecura din chilia menită să ne fie închisoare, și ne pomenirăm afară.

Convorbirea cu Foftalop, amintirile pe care ni le povestise și aventura din pivniță ne mâncaseră ziua. Sosisem la el dimineața, și acum se însera. Ne-am furișat la adăpostul tufelor din preajma florii și, privind de acolo către locuința contrabandistului, am văzut că se legăna îngrijorător. Auzeam cum îi trosnesc încheieturile. O petală s-a desprins apoi cu un scârțâit sinistru și, în clipa următoare, întreaga floare s-a desfăcut, s-a rupt în bucățele și s-a prăbușit într-un vacarm din care răzbăteau strigătele lui Foftalop și ale vameșilor, câți or fi fost. Un nor de praf s-a ridicat apoi, și n-am mai auzit nimic.

Îngroziți, ne-am uitat unii la alții. Dacă mai zăboveam puțin în pivniță… Dar ne-am gândit îndată la cei prinși sub dărâmături și ne-am repezit să le dăm o mână de ajutor, sperând să mai găsim pe cineva în viață.

— Ne-ar trebui o lopată, a spus Macataric.

Într-adevăr, floarea veștedă a lui Foftalop se făcuse fărâme și un morman de pulbere verzuie acoperea locul.

— Priviți! a șoptit Lalachila, arătându-ne ceva ce se mișca în mijlocul grămezii.

Cu mâinile, așa cum ne-am priceput, am dat praful la o

parte și, spre marea noastră bucurie, capul lui Foftalop a răsărit, ca luna din valuri. Ridicând nori de praf, bătrânul strănuta într-una. De parcă avea în trompă o armă automată.

— Uite ai dracului! a tunat pe neașteptate. Ce stați și vă holbați ca proștii?... Scoateți-mă de aici!

L-am apucat de cap, de umeri, și l-am tras din mormanul de pulbere care foșnea. În vreme ce bătrânul bodogănea și strănuta, strănuta și bodogănea.

— Ia vedeți, nu găsiți și vreo sticlă întreagă? a spus, dar Macataric a întrebat:

— Ești teafăr? și Foftalop l-a repezit mânios:

— De unde să știu?

Apoi a început, să se pipăie de sus și până jos, gemând atât de sfâșietor, încât Lalachila a șoptit:

— Ce mai stați?... Să-l ducem la spital.

— Vameși afurisiți! a exclamat atunci Foftalop, împărtășindu-ne concluziile examenului la care se supusese: Ca să vezi dumneata... Mi-au rupt piciorul de lemn și mi-au spart ochiul de sticlă!

Și ne-a destăinuit îndată că, ambele piese fiind articole de contrabandă, era limpede de ce vameșii se înverșunaseră tocmai asupra lor.

— Vameși! am strigat, amintindu-mi de celelalte victime, dar Foftalop a întrebat cu adâncă mirare:

— Ce te găsi, tată?

— Poate mai trăiește vreunul...

— Bate-te peste gură, băiete, a spus bunul Foftalop. De ce să trăiască...?

Poate că în alte împrejurări m-aș fi apucat să discut, dar am amânat dezbaterea și, răscolind mormanul de pulbere, le-am căutat pe nefericitele victime ale datoriei. Vâsleam cu Macataric prin praful înecăcios și din când în când dădeam peste un sac sau peste o lunetă cu sticlele sparte, dar n-am găsit nici urmă de vameș.

— Tertipuri, spunea Foftalop, urmărindu-ne cu singurul

lui ochi. S-au ascuns. Șmecherii, ce crezi? Și-apoi, scotocitul e treaba lor… Vreți să le luați polenul?

— Nu-i nicăieri pe-aici un izvor? l-a întrebat Lalachila.

— Izvor? Ce să faci cu izvorul?

— Ți-o fi sete…

— De apă? s-a mirat Foftalop.

— Sau poate vrei să te speli…

— Eu? De ce?

— Dumneata nu te speli niciodată? s-a înspăimântat fata, iar Foftalop s-a gândit o clipă, după care a mărturisit cinstit:

— Nu, nu prea..

Între timp, munceam împreună cu Macataric la mutatul grămezilor de praf și nu descoperisem decât un chipiu de vameș, un nasture despre care nu puteam ști dacă aparținuse vreunuia dintre dispăruți și o gheată purtând pe căpută ștampila: „Furat de la Vama Preșpărătească”. Cum din delicatețe nu l-am întrebat însă pe Foftalop dacă obiectele se aflau în inventarul gospodăriei sale încă dinaintea accidentului, n-am știut dacă se cuvenea să le socotim drept relicve sau corpuri delicte. Oricum, ne-a fost cu neputință să dăm de vameși. Misterul dispariției lor a rămas de nepătruns, ceea ce dovedea - după Foftalop - că vameșii sunt în stare de orice.

Istoviți, ne-am întins și noi lângă bătrânul care a prins să ne consoleze, recapitulând nenumăratele viclenii ale vameșilor cu care avusese de-a face de-a lungul glorioasei sale cariere. Apoi, când ne-am mai tras sufletul, am încercat să-l înduplecăm să ne ajute.

— Așa, fără un picior și fără un ochi? s-a plâns bătrânul.

— Păi unul era de lemn și celălalt de sticlă, i-a amintit Macataric.

— Ia te uită la el! Află tu că vedeam mult mai bine cu ochiul de sticlă, iar piciorul de lemn nu m-a durut niciodată, în vreme ce ăstălalt numai buclucuri îmi face…

Și a urmat să se tânguie, blestemându-și bătrânețile și

faptul că rămăsese fără un acoperământ tocmai când se hotărâse și el să iasă la pensie, după o viață de muncă. Ne înduioșase pe toți. Ne și gândeam să pornim de capul nostru, la noroc, când ticălosul s-a pus pe râs și ne-a vestit că era timpul s-o luăm din loc.

Macataric m-a pus din nou în cârcă și, fără a mai pierde vremea, ne-am ridicat în văzduh taman când toate trei Lunele se iviseră pe cer, începându-și obișnuitele numere de prestidigitație. Din fericire, de astă dată zburam și puțin îmi păsa de încurcăturile pe care le pricinuiau pe pământ, unde umbrele începuseră să se joace de-a v-ați ascunselea, fără să respecte măcar clasicele legi ale jocului, stabilite de Pimparimar.

Bietul fost președinte! Nădăjduiam că Acoptapon îl repusese în drepturi, de vreme ce și eu și Macataric, singurii mai învățați decât el, däduserăm bir cu fugiții. Aveam temeiuri să cred că-și recăpătase oficial și decorațiile, că i le lăsasem într-o grămăjoară, la căpătâi. Mi-l închipuiam trudindu-se să definitiveze schemele ideale pentru leapșa și speram că munca-i va fi răsplătită cu un nou premiu „Lapte și Miere”, care va stârni invidia lui Corbican… Gândurile îmi zburau astfel către lumea pe care o părăseam pentru totdeauna, când Foftalop făcu niște semne cu ciotul piciorului său de lemn.

— Acu-i acu’! Așteptați și tăceți chitic.

Apoi a zburat cu băgare de seamă și, ceea ce mi s-a părut ciudat, l-am văzut încercând diverse înălțimi, aventurându-se înainte și întorcându-se ca și cum ar fi cercetat starea unor drumuri pentru a hotărî pe care dintre ele urma să apuce.

— Firește, nici vorbă s-o luăm pe șosea, a spus în cele din urmă, apropiindu-se de noi, dar Poteca Dracului nu mi se pare sigură, Cărarea Mortului poartă ghinion și Drumeagul Pățitului, pe care o iau de obicei, e tăiat de o patrulă…

Am înțeles că nu mă înșelasem. Deși nu le puteam

deosebi, drumurile se înșirau pare-se prin văzduh și nu se putea zbura la voia întâmplării.

— De ce? am întrebat, iar Foftalop mi-a răspuns îndatoritor:

— De aia! răspuns ce nu mi s-a părut deosebit de limpede.

Am insistat de aceea s-o tăiem de-a dreptul prin văzduh, atrăgându-le atenția asupra faptului că așa puteam avea norocul să nu dăm nici peste patrulele care controlau, și ele, doar drumurile știute. Ideea li s-a părut tuturor năstrușnică din cale-afară.

— În viața mea n-am auzit de una ca asta! bodogănea Foftalop. S-o iei așa, pe unde-ți place…

Se învoiră totuși și am zburat fără să întâmpinăm nicio piedică. Mă întrebam chiar dacă nu trecusem hotarul, când am simțit că Macataric nu mai înaintează. Rămăsese pironit în văzduh, deși îi vedeam aripile bătând și le auzeam zbârnâitul. Foftalop și Lalachila se opriseră de asemenea, făcând eforturi zadarnice pentru a se urni din loc. O cam băgasem pe mânecă. Tustrei se încordau, aripile li se mișcau cu o repeziciune care ar fi trebuit să-i ducă tocmai în celălalt capăt al cerului și, când colo, spânzurau în văzduh de parcă cineva îi încleiase acolo. Totul în jurul nostru a început să pâlpâie, ba era întuneric, ba se făcea lumină.

— Am pus-o de mămăligă! a zis Foftalop, altminteri liniștit, ca unul care se mulțumește să dea seama, fără a se prăpădi cu firea.

În clipa aceea toți trei au început să coboare. Dacă adineauri se chinuiseră să înainteze și rămâneau pe loc, de astă dată se străduiau să rămână în văzduh și se apropiau totuși, simțitor, de pământ.

— Nu cumva… vameșii? a întrebat Macataric, care știa acum că are a se aștepta la tot felul de renghiuri din partea vechilor dușmani ai lui Foftalop.

Cu puterile secătuite, Lalachila abia se mai împotrivea și

nu era în stare să scoată o vorbă.

— Numai dacă or fi născocit te miri ce, și-a dat cu părerea bătrânul, că una ca asta n-am mai pățit de când mă știu…

Acum se vedea bine că aveam să coborâm pe o întindere netedă ca-n palmă. Nici pom, nici piatră, nici deal, nici vale, nici măcar un izvor nu însemnau câmpia lustruită ca o oglindă, în care se răsfrângeau imaginile Lunelor în goană. Niște arătări ciudate au început să se zbată apoi pe pustiul nesfârșit, dar până să înțeleg că nu erau decât umbrele noastre, ne și oprisem pe suprafața șlefuită și tare ca o placă de oțel.

— Oricum, hotarul l-am trecut, a zis Foftalop, și în clipa aceea l-am văzut lunecând ca pe gheață și făcând tot felul de mișcări caraghioase pentru a se ține pe picioare.

Îndată l-am urmat și noi, adică Lalachila și Macataric, că eu nu apucasem să descalec și lunecam împreună cu el. Apoi, parcă fără pricină, ne-am oprit într-un loc tot atât de pustiu cum fusese și cel pe care coborâsem.

— Nu simțiți…? a șoptit Lalachila și, într-adevăr, mi s-a părut că ceva îmi atinge fața.

Dar n-am văzut nimic.

— Stai așa! a strigat Foftalop, rotindu-se și încercând să prindă aerul.

Toți trei se puteau mișca acum după cum voiau, așa că am coborât și eu din spinarea lui Macataric. Am făcut câțiva pași. Dar un obstacol m-a silit să mă opresc, deși în fața mea nu se afla nimic. Și, din nou, atingerea aceea ușoară… Ridicând privirile, am văzut deasupra capului cinci Lune. „Nu se poate”, am gândit, știind că nu puteau fi decât trei.

— Suntem închiși! a rostit atunci Foftalop, iar noi l-am privit fără a ne da măcar prin minte să-l contrazicem, de vreme ce experiența lui în materie de închisori nu se putea compara cu experiența noastră.

De altfel, încercând să înaintăm fiecare în cele patru

direcții și fiind nevoiți să ne oprim la un moment dat în fața unui perete invizibil, i-am verificat spusele. Oricât părea de ciudat, ne aflam prizonieri într-o celulă unde pătrunsesem fără să ne dăm seama, iar, ceea ce era și mai ciudat, pereții celulei nu puteau fi văzuți. În schimb, vedeam foarte bine întinderea pustie de *dincolo* de pereții care nu ne îngăduiau să ne depărtăm, ba vedeam și cele cinci Lune urmându-și goana pe cerul presărat cu stele.

— Ca să vezi ce-au putut născoci! a exclamat bătrânul contrabandist, încredințat acum că toate fuseseră puse la cale de către vameșii zadarnic căutați sub mormanul de praf în care i se transformase locuința. Și voi le plângeați de milă... Păi ăștia sunt cei mai afurisiți vameși din Acoptapona! Iar dacă li s-o năzări să dea mărturie că am încercat să le scurtăm zilele, atunci vom sta la răcoare nu un an, ci toți anii pe care-i mai avem de trăit!

Spusele lui n-aveau nimic îmbucurător, deși nici prin minte nu ne trecuse să atentăm la viața unor vameși pe care nu-i cunoșteam. Cam pleoștiți, ne-am așezat pe podeaua netedă și am așteptat. Cineva tot trebuia să se arate pentru a ne spune de ce fusesem închiși.

— Dar cum poate fi vorba de vameșii *noștri*, când nu ne mai aflăm în Acoptapona? am întrebat de la o vreme.

Însă nedumerirea mea nu l-a încurcat pe Foftalop.

— Parcă aici n-or fi vameși! a rostit cu dispreț.

Bunul contrabandist vedea peste tot numai vameși (și înțelegeam că avea temeiuri pentru a fi urmărit de amintirea destoinicilor slujbași de la hotare), dar eu începeam să mă îndoiesc că avea dreptate.

— Din păcate, am spus, nu sunt numai vameși pe lume...

— Din păcate? a răcnit Foftalop.

Apoi, supărat, mi-a întors spatele. Mă temeam însă că nimerisem într-un loc unde vameșii nu mai însemnau nimic, sau aveau să ni se pară cele mai atrăgătoare ființe ivite cândva sub soarele albastru al Acoptaponei.

CAPITOLUL IV
în care
descopăr minunile
din Aeioua,
mă despart
de prietenii mei
și sunt îndemnat
să-mi schimb înfățișarea.

Nu mai știu cât timp am stat în celula transparentă, dar am avut vreme să depășim neliniștea, teama și chiar plictiseala. Foftalop adormise și trăgea la aghioase, zvâcnind din ciotul lui de lemn întocmai ca un dulău care visează că aleargă. Noi însă nu puteam dormi.

— N-ar fi trebuit să ne depărtăm de drumurile cunoscute, spunea Macataric, privind amărât către Lalachila.

Vorbeam în șoaptă, nu atât ca să nu-l deșteptăm pe Foftalop, care nu părea dispus să se trezească nici dacă i s-ar fi strigat la ureche, cât din pricina pustietății din jur și a ciudățeniei împrejurării în care ne aflam.

— Îmi pare rău, am spus, dar ca de obicei Lalachila ne-a dovedit că nu înțelegea să piardă vremea cu vorbe fără rost.

— E prea târziu pentru păreri de rău. Să vedem, mai bine, ce putem face.

Din păcate, tocmai asta nu știa niciunul dintre noi. Abătut, Macataric desena în neștire pe peretele invizibil. Am văzut atunci cu mirare că ceea ce scrijelea acolo cu unghia lui, care semăna destul de bine cu o gheară, putea fi deslușit, ca și cum ar fi zgâriat cu un diamant de sticlă. Făcuse să se ivească, bine înțeles, un portret al Lalachilei. Apoi desenase un copac, o gheată cum descoperisem în mormanul sub care li se pierduse urma vameșilor și, în sfârșit, un obiect greu de identificat, aducând cu un lacăt stâlcit. M-a izbit din nou îndemânarea cu care înfățișa tot ce dorea și, fără să-mi dau nici eu seama de ce, l-am rugat să deseneze o ușă. Macataric s-a executat. Atunci am împins ușor ușa, încercând s-o deschid, iar ușa s-a deschis.

Ne-am privit uluiți, dar înainte de a înțelege că descoperisem mijlocul de a scăpa din temnița nevăzută, ne-am pomenit înconjurați de cele mai ciudate făpturi pe care mi le-aș fi putut închipui ivindu-se atunci, acolo.

— Ei, am avut dreptate, sau nu? a strigat triumfătoare una dintre făpturile pe care le priveam uluit.

Nu veți crede, probabil, dar era un domn mărunt și uscățiv, cu mustața stufoasă și cu o pereche de lentile groase, prinse într-o ramă de aur, iar ceilalți doi erau și ei, fără îndoială, niște oameni.

— Cine să fie acoptaponul ăsta? a șoptit Macataric.

— Acoptaponul? i-am răspuns, tot în șoaptă. Unde vezi un acoptapon?

— Păi cel care a vorbit...

Mirat, l-am privit lung. Apoi am spus:

— Nu e niciun acoptapon. E un om mărunt și uscățiv.

Dar, la rândul lui, Macataric s-a uitat la mine îngrijorat:

— Ce spui, Sandadudan? Poate nu te simți bine...

— Ba mă simt cât se poate de bine, l-am încredințat. Doar mă aflu, în sfârșit, printre ai mei...

Lalachila, care ne ascultase în tăcere, s-a simțit nevoită să intervină:

— Iartă-mă, Sandadudan, nu știu ce-i cu tine, dar Macataric are dreptate. Suntem înconjurați de trei acoptaponi. Ce-i drept, nu par vameși...

M-am frecat la ochi, m-am pișcat de braț, am făcut tot ce știam că se face atunci când vrei să te încredințezi că nu dormi. Și nu dormeam. Dar vedeam limpede lângă mine trei bărbați mai în vârstă, cuviincios îmbrăcați și care ne priveau zâmbind. Neliniștit de ciudata boală a prietenilor mei, m-am adresat celui care se afla mai aproape, un om înalt, cu o privire prietenoasă.

— Nu vă supărați, în ce țară am nimerit?

— Nu mă supăr de fel, dragul meu. Dimpotrivă, mă bucur nespus că vă avem oaspeți în Aeioua.

— Unde?

— În Aeioua.

Și bărbatul mi-a zâmbit prietenos, desfăcându-și brațele ca pentru a-mi arăta spațiul din jur. Poate că nu am fost cel mai tare la geografie din clasa mea, dar cred că nici Popescu I. Vasile, premiant din clasa întâia, nu auzise vreodată de asemenea țară.

— Iertați-mă, am întrebat de aceea, în ce continent..?

— O, dragul meu, mă tem că Aeioua nu figurează pe niciuna dintre hărțile tale!

Buimăcit, nu mai știam ce să spun. Bărbatul cel înalt îmi zâmbea prietenos, gata parcă să răspundă la alte nenumărate întrebări, dar în mintea mea se căscase un gol.

— Dați-mi voie, a intervenit atunci Macataric. Sunt Macataric, faterodot de clasa a treia... Printr-o neașteptată tulburare a minții, care ne neliniștește mai mult decât vă putem spune, prietenul nostru suferă de câteva clipe de o ciudată nălucire...

— Ascultă, Macataric! am izbucnit.

— Fii bun și lasă-mă să sfârșesc, m-a rugat cu o atât de mișcătoare tristețe încât nu m-a mai răbdat inima să urmez, vestindu-i pe cei de față că nu eu, ci, dimpotrivă, sărmanul faterodot avea halucinații.

De altfel, mi-am spus, oamenii care se iviseră în chip atât de neașteptat aveau să-și dea îndată singuri seama că bietul Macataric îi lua drept acoptaponi. Se strânseseră în jurul nostru și ascultau acum cu cea mai mare atenție.

— N-am studiat prea mult, zicea Macataric, așa că nu-i de mirare să nu fi aflat de județul dumneavoastră. Ca un acoptapon umblat, poate să știe mai multe bătrânul Foftalop, care doarme colo... Dar v-aș ruga să-mi spuneți numai dacă ne aflăm departe de Acoptapona, frumoasa noastră capitală...

— Mă tem, dragul meu, că am să te dezamăgesc și pe tine, i-a răspuns omul cu priviri prietenești. Frumoasa Acoptapona, despre care vorbești, nu figurează nici ea pe hărțile noastre.

— Cum nu figurează? a strigat Macataric, privindu-mă descumpănit.

Am înțeles că îndoiala își face în sfârșit drum în mintea lui, și l-am apucat de un braț, vorbindu-i cu blândețe:

— Liniștește-te. După cum vezi, nu suntem în

Acoptapona și cei ce ne stau alături nu sunt acoptaponi. Dar te vom ajuta cu toții să te întorci acasă, împreună cu Lalachila și Foftalop.

— Nu sunt acoptaponi! a șoptit Macataric, distrus. Atunci am înnebunit! Privește-le aripile, trupurile, trompele…

— Are dreptate, a întărit și Lalachila. Le văd și eu…

Atunci am oftat și m-am întors către bărbații care ne ascultau în tăcere, cu aceeași nedezmințită atenție.

— Domnii mei, nu știu nici eu unde să plasez Aeioua pe hartă, dar păreți niște oameni serioși și cumsecade, așa că…

— Nu suntem oameni, m-a întrerupt vesel bărbatul mărunt și uscățiv, iar înainte de a putea scoate o vorbă, Macataric s-a repezit, strigând triumfător:

— Vezi bine că sunt acoptaponi!

La fel de vesel, mărunțelul i-a răspuns însă și lui:

— Nu, nu suntem nici acoptaponi, așa că ne-am uitat unul la celălalt și n-am mai înțeles nimic.

— Vă rugăm să ne lămuriți, a rostit atunci, cam înciudată, Lalachila.

Cei din jurul nostru s-au sfătuit din priviri, apoi a luat cuvântul un bărbat cu părul alb și ochi albaștri, de copil.

— Vedeți, noi… cum să spun… noi nu existăm. Pentru voi, firește…

— Cu alte cuvinte, se amestecă în vorbă omul cu priviri prietenoase, starea obișnuită a locuitorilor din Aeioua îi împiedică să fie văzuți… de către voi, bineînțeles…

— Ce atâta vorbărie? zise și bărbatul mărunt și uscățiv. Suntem invizibili! Pentru voi, de bună seamă…

Uluiți, ascultam, silindu-ne să pricepem. Dar eram cam grei de cap.

— Atunci, urmă bărbatul cu ochi albaștri, am vrut să vă studiem mai întâi și v-am închis în laboratorul mobil al lui A.

— Eu sunt A, se prezentă binevoitor mărunțelul.

Încântat… Am știut din capul locului că sunteți niște făpturi inteligente, dar prietenul meu U…

— Eu sunt U, spuse cel cu priviri prietenoase. Încântat… E drept, am avut îndoieli, dar sper să nu mi-o luați în nume de rău… De altfel chiar prietenul meu O…

— O, îmi pare bine, zise cel cu păr alb și ochi de copil. Ei, da, am preferat să vă supunem unor mici experiențe pentru a ști dacă erați într-adevăr ceea ce păreați…

— Aparate invizibile… pentru voi, de bună seamă… v-au analizat, măsurat, cântărit și socotit. Dar în clipa când am adunat rezultatele…

— Ne-ați dat singuri cea mai strălucită dovadă a faptului că mintea voastră e ageră.

— Ați ieșit dintre pereții invizibili… pentru voi, numai pentru voi, bineînțeles…

A, O și U ne zâmbeau, luându-și unii altora vorbele din gură și copleșindu-ne cu explicații.

— Dar văd că sunteți oameni, am strigat, în vreme ce Macataric și Lalachila protestau într-un glas:

— Acoptaponi! Acoptaponi!

— Niciuna, nici alta!… Niciuna, nici alta!

A, O și U își clătinau frunțile și păreau tare încântați.

— Ca să ne puteți vedea, v-am studiat obiceiurile… a spus întâiul.

— Preferințele, a adăugat al doilea.

— Și ne-am înfățișat fiecăruia dintre voi așa cum am socotit că dorește, a încheiat al treilea.

— Tu, omule… a reluat A.

— Ne vezi ca pe niște oameni, a urmat U.

— Iar voi, acoptaponilor… a spus A din nou.

— Ne vedeți ca pe niște acoptaponi, a zis O.

— Deși, evident, nu suntem niciuna, nici alta! a ținut să precizeze încă o dată U, în încheiere.

Așadar, nici eu, nici Macataric și Lalachila nu eram nebuni.

Liniștindu-ne în privința asta, am vrut să aflăm câte ceva

despre ciudata țară în care nimerisem. Dar noii noștri prieteni ne-au întrebat dacă nu ne e foame, ceea ce ne-a amintit că de la nuntă - o, cât de depărtată ni se părea acum noaptea de ieri! – nu mai pusesem nimic în gură.

— Perfect, a spus mărunțelul și uscățivul A, după care și-a fluturat palma dreaptă și a pocnit din degete.

Îndată ne-am pomenit pe scaune, la o masă acoperită cu tăvi, farfurii, pahare și tacâmuri. Spre mirarea mea, însă, tăvile, farfuriile și paharele erau goale. A s-a uitat la mine, apoi, pe rând, la Macataric și Lalachila. Din nou și-a rotit palma și a pocnit din degete ca un scamator, iar tava din fața noastră s-a umplut cu un morman de sarmale, alături de care aburea mămăliga.

— Nemaipomenit! a strigat Macataric. Chiar catapane, adevărate catapane de crin…

— Aș jura că sunt obcavate, a râs Lalachila. Mâncarea mea preferată.

— Firește, a spus A frecându-și mâinile micuțe, cele trei feluri de mâncare, pe care credeți că le vedeți, nu există decât pentru fiecare dintre voi. De fapt, veți gusta din hrana noastră obișnuită, salata de raze… Am socotit însă că înfățișarea și gustul felurilor voastre preferate vă vor face razele noastre mai plăcute.

I-am mulțumit. Sarmalele erau minunate.

— Ce-ar fi să-l trezim și pe Foftalop? a întrebat Lalachila. Arătând spre bătrânul care dormea netulburat.

Cu chiu cu vai, am izbutit să-l deșteptăm, trăgându-l de trompă.

— Vrei niște catapane? a zis Macataric.

— Sau obcavate? a râs Lalachila, vârându-i sub ochi o farfurie plină de sarmale.

— V-ați prostit, copii! a constatat Foftalop. Astea-s parativaze, cum vă văd și mă vedeți. Ba încă de soiul afalafan, cum n-am mai mâncat din copilărie… Ia te uită! Dar ăștia de unde au răsărit? s-a mirat apoi, prinzând abia atunci de veste că nu eram singuri.

L-am lămurit cum stăteau lucrurile, dar n-a vrut să creadă în ruptul capului că acoptaponi nu erau acoptaponi și nici parativazele, parativaze.

— Nu-mi umblați cu fofârlica, a zis, că nu vă merge cu bătrânul... Dacă sunteți vameși, li s-a adresat lui A, O și U, faceți-vă datoria. Dacă nu, dați-mi ceva de băut!

Inepuizabilul A a pocnit din degete, și paharul lui Foftalop s-a umplut cu o licoare cenușie, pe care veselul contrabandist a recunoscut-o bucuros drept stelcanacar, din cel adus chiar de el de peste hotare, ceea ce l-a încredințat că nu are de-a face cu niște vameși. Atunci, liniștit, s-a așezat la masă.

— Mi se pare ciudat că ați putut ajunge la noi, a spus O, privindu-ne pe rând cu ochii lui albaștri, iar eu i-am explicat cum am luat-o la întâmplare prin văzduh, abătându-ne de la drumurile cunoscute.

— Așadar, nu știți pe unde ați venit, a constatat U. Păcat. Ar fi fost calea cea mai simplă pentru a vă înapoia în patrie.

— Asta înseamnă că nu ne vom putea întoarce acasă? a întrebat cu neliniște Lalachila.

— N-am spus asta, i-a răspuns U. O să găsim calea...

— Nu vă supărați, a îndrăznit Foftalop, arătându-și paharul gol, iar A n-a pregetat să i-l umple pe dată.

Prietenos, așa cum se arătase din capul locului, U mi s-a adresat atunci:

— Mi se pare că ai fi vrut să afli câte ceva despre țara noastră. Ei bine, suntem cei pe care lumea oamenilor îi cunoaște drept vrăjitori...

— Mamele, soțiile și fiicele noastre sunt ceea ce numiți vrăjitoare, ursitoare, iele sau mai știu eu cum, a adăugat O.

— Firește, a spus și A, nu *suntem* în niciun fel, dar pentru a putea fi văzuți de către voi ne arătăm precum doriți. De aceea suntem și buni și răi... Înțelegi? Nu vrem să dezamăgim.

— Dar vrăjitorii cei răi, am spus, știți...

— Te gândești că li se întâmplă să fie uciși? m-a ajutat U.

— Eu... n-aș dori să vă supăr, am rostit stingherit, dar... într-adevăr, parcă...

— Nu te teme, s-a bucurat O. Ceea ce moare e doar înfățișarea lor omenească. De fapt, nu pot muri. Ba se și ivesc din nou, uneori chiar în chip de vrăjitori-buni-ca-pâinea-caldă... Totul atârnă de ce dorește să vadă cel căruia ne înfățișăm.

— Putem fi buni și răi, a spus A.

— Milostivi, sălbatici și încă în multe alte feluri, a spus O.

— Adevărul e că putem fi oricum, a spus U.

— Așa cum vă doriți.

— Prompt și conștiincios.

— Un simplu gând, și venim la domiciliu.

— Pe gaura cheii.

— Pe horn.

— Din păcate, a oftat A, hornurile voastre nu-s prea curate.

Atunci mi-am dat seama că A, O și U vorbeau numai cu mine. M-am rușinat și, adresându-mă Lalachilei, lui Macataric și Foftalop, le-am cerut iertare.

— Pesemne că aveți și voi destule de întrebat, iar eu, ca un prost crescut, vorbesc într-una...

Dar m-au privit tustrei cu mirare și A mi-a explicat că numai înfățișările omenești ale celor trei vrăjitori stăteau de vorbă cu mine. Înfățișările lor acoptapone discutaseră între timp cu prietenii mei, care - așa cum mi se întâmplase - nu-și dăduseră seama că A, O și U se întreținuseră totodată și cu mine, izbutind până și performanța de a vorbi una cu Foftalop și alta cu ei doi.

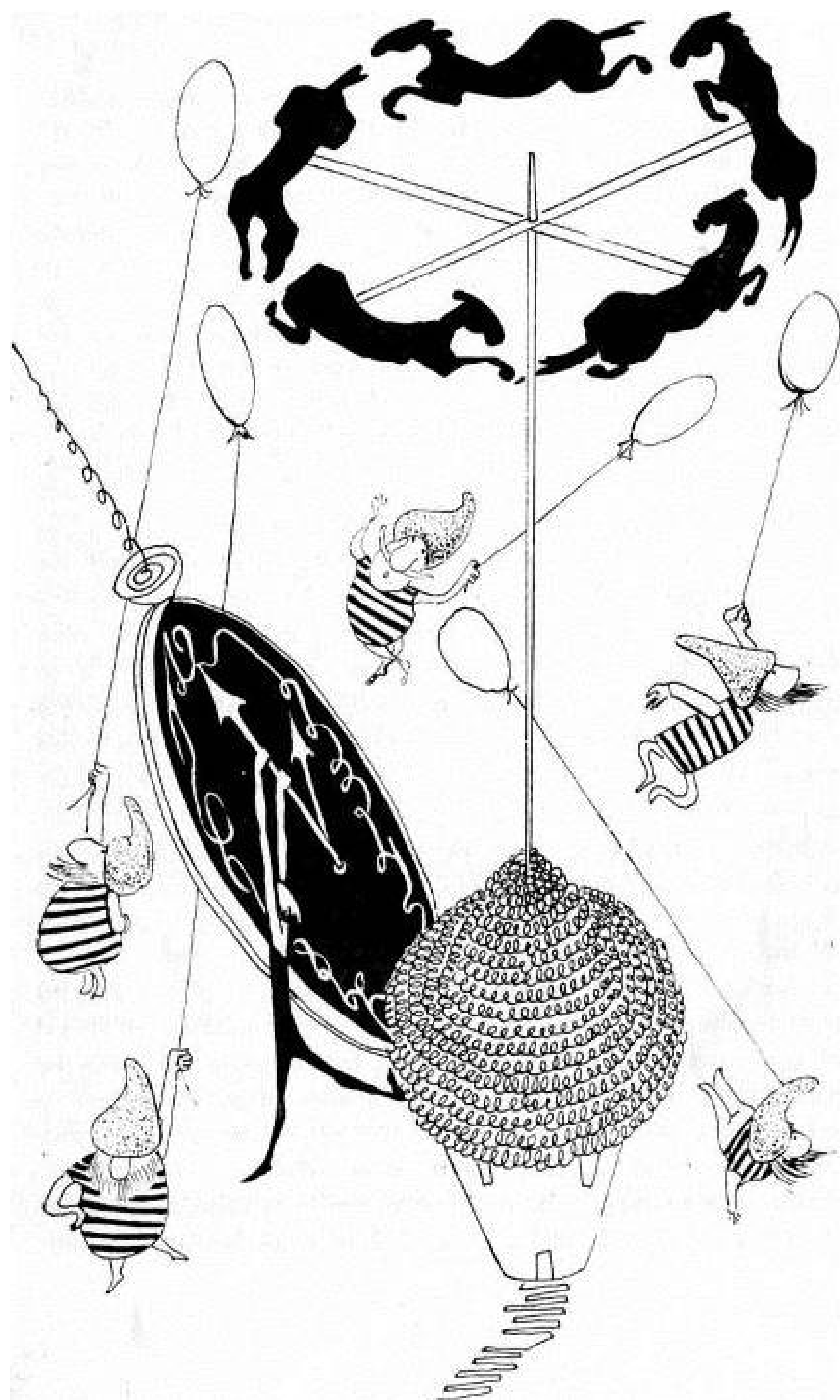
Masa a fost astfel tare plăcută, mai ales că nu mai aveam pricini de neliniște, o dată ce știam că cei trei reprezentanți ai neamului vrăjitoresc nu-mi vor face vreun rău nici mie, nici prietenilor mei. Dacă eram însuflețit de gânduri bune, însemna că deveneau automat, și ei,

binevoitori. E drept, o catastrofă a fost pe punctul de a se isca atunci când Foftalop și-a dorit ca vechile lui cunoștințe, vameșii, să piară fără urmă, dar Macataric și Lalachila au izbutit să împiedice realizarea dorinței sale răzbunătoare, pe care îndatoritorii A, O și U erau cât pe ce s-o împlinească. Incidentul a avut loc pe planul acoptapon al convorbirii și n-am aflat de el decât atunci când fusese lichidat, dar m-am înfiorat la gândul că, preț de o clipă, viața tuturor vameșilor a atârnat de un fir de păr.

După-masă gazdele ne-au poftit să vizităm măcar o parte din neobișnuita lor țară. Între timp, spuneau, aveau să caute mijloacele de a-i ajuta pe cei trei acoptaponi să se întoarcă în patrie. Cât despre mine, încă nu le cerusem nimic.

Ne-am avântat așadar pe placa de oțel șlefuit, pășind cu băgare de seamă pentru a nu ne frânge gâtul. Se lumina de zi și în lumina violetă a răsăritului mi se părea că voi străbate pustiuri înghețate, dar ne-am aflat fără veste într-o neasemuită grădină.

Copăcei multicolori se înșirau pe cele două laturi ale unor alei cu prundiș de aur. Dincolo de ei se întindeau covoare de flori. Am văzut florile înălțându-se pe lujere și desfăcându-și petalele, cu niște pocnete ușoare ca un oftat, am văzut păsări strălucitoare luându-și

zborul din corolele învoalte și desfășurând în văzduh, ca niște panglici, nenumărate curcubeie ce le fuseseră agățate de picioare, am văzut frunzele copăceilor zburând, dar alte frunze le luară locul pentru a nu-i lăsa despodobiți. În vreme ce primul rând de frunze cobora din cer ca o scăpărătoare ploaie de nestemate. Aleea cu prundiș de aur începu să se clatine apoi înaintea noastră și ne-am aflat deodată într-o luntre împodobită, o luntre ce înainta singură pe apa de aur a unui canal. Auzeam clipocitul undelor când vâslele se înălțau și coborau de la sine într-o egală mișcare legănătoare și vedeam stropii de soare țâșnind sau lunecând pe lopeți. Am trecut pe sub bolțile răcoroase ale unor poduri de piatră de care spânzurau vrejuri purpurii cu frunze purtând nenumărați ochi ce clipeau, am trecut printre nuferi în florile cărora dormeau pitici cu bărbi roșii și scufe verzi. Când ajungeam în dreptul lor se deșteptau și dădeau drumul la baloane colorate ce se înălțau lin, apoi se culcau din nou, potrivindu-și obrajii peste palmele împreunate. Luntrea a pătruns după aceea între două cheiuri de aramă și s-a oprit înaintea treptelor largi ale unui palat, pe acoperișul căruia se roteau niște căluți de lemn. Și ne-am pomenit fiecare pe câte un cal, al meu era alb și-n coamă-i fuseseră împletite panglici ce fluturau, cânta muzica și noi ne învârteam pe acoperișul palatului de unde vedeam pajiști pe care săltau căprioare și, departe, ca niște jucării, un șir de călăreți cu flamuri înguste. Tot cercul călușeilor a prins apoi să coboare, se învârtea într-una și cobora trecând prin acoperiș, prin podul înalt, printr-o sală galbenă, pentru a se opri pe lespezile de argint ale unei săli de argint. Dar cum s-a oprit s-a și făcut nevăzut și am rămas în picioare în sala cea mare. Atunci au răsunat de dincolo de perete niște viori, iar sala s-a umplut de toți regii și reginele, toți prinții și prințesele de care auzisem cândva. Era Negru și Roșu și Verde împărat, frumoasa Șeherazada, Făt-Frumos cu cine vrei și cine nu vrei, iar cum s-au ivit s-au și plecat în fața

noastră, după care au început să danseze. Și-au dansat în sunetele viorilor nevăzute până când muzica a încetat. Din nou s-au plecat în fața noastră, apoi s-au retras de-a-ndăratelea către unul dintre pereți și, când m-am uitat, i-am regăsit pe toți în uriașa tapiserie ce acoperea peretele. Dar în clipa următoare nu ne mai aflam în sala de argint, zburam, iar sub noi palatul se și micșorase. Atunci am privit din înălțimi un popor de statui, nenumărate statui de marmură și bronz în sumedenie de mișcări încremenite, am văzut în jurul lor lei și elefanți și sfârleze uriașe zumzăind ca niște motoare, apoi toate au dispărut și l-am văzut pe Matei dormind în carapacea lui și l-am strigat pe nume, a deschis ochii și mi-a zâmbit și-a adormit din nou și mi s-a strâns inima, am văzut un pisc în vârful căruia se afla un ochi de apă și zburând peste el m-am oglindit pentru o clipă în apa limpede, am trecut peste orașe din hornurile cărora țâșneau nenumărate vrăjitoare călărind pe cozi de mătură, în văzduh lângă mine s-au ivit niște trapeziști care făceau la nesfârșit salturi mortale și-și trimiteau de la unul la altul, ca pe o minge, un clovn cu haine pestrițe, am văzut un ceas de buzunar mare cât un soare și, agățat de limba minutarului, m-am învârtit timp de o oră, descoperind în căsuța fiecărui minut câte o lume altfel vopsită, cu case și oameni care-și întindeau brațele către mine rugându-mă să mă opresc, deși nu mă puteam opri și limba ceasului mă purta mai departe, am văzut cai de mare jucându-se, strunguri din care ieșeau panglici de oțel și cărți cu poze vii în care personajele se mișcau și vorbeau, am văzut un vulcan în erupție zvârlind spre cer baletiste ce coborau zâmbitoare, am văzut lucruri care de care mai neașteptate, atât de multe că imaginile mi se învălmășesc în minte și nu-mi mai pot aminti ce am văzut și ce n-am văzut, deși acum mi se pare că am zburat peste tot ce se află și tot ce se poate închipui și am văzut mai multe decât se pot vedea în zece vieți.

Atunci am auzit glasul lui A spunând:

— Dacă vreți, ne putem opri... și am tresărit, pomenindu-mă pe placa șlefuită, pustie ca uitarea.

Amețit, m-am așezat așteptând să mi se potolească vâjâitul din urechi. După viscolul de sunete, de forme și culori, am privit îndelung în gol și am ascultat tăcerea. Mă simțeam mărunt, fragil și singur, măcar că Lalachila, Macataric și Foftalop ședeau și ei lângă mine. Dar știam că văzuseră altceva decât văzusem și nici nu țineam să aflu cum se desfășurase, pentru ei, plimbarea. Eram plin de imagini ca un butoi umplut până la gură, iar o singură nouă imagine, mi se părea, le-ar fi făcut pe toate să se reverse într-un șuvoi pe care nu mă simțeam în stare să-l înfrunt din nou.

— Acum ne cunoașteți țara, a spus O. Nădăjduim că ați petrecut clipe plăcute...

— Oricum, noi ne-am dat silința, a adăugat și U, privindu-ne cu bunăvoință.

— Mda, nimic de zis, contrabanda înflorește, i-a răspuns Foftalop, mărturisind astfel, fără să vrea, cam ce văzuse. Dar prea aveți mulți vameși...

Eram prea obosit pentru a mai avea puterea să râd și am adormit dintr-o dată, auzind ca de la o mare depărtare glasul lui A, căruia nu-i mai puteam desluși cuvintele. Am dormit mult și m-am trezit abia când Macataric m-a zgâlțâit, șoptindu-mi la ureche:

— E timpul, prietene...

Lalachila mă privea cu tristețe.

— Da, Sandadudan, e timpul să ne întoarcem... Dar te lăsăm în mâini bune.

Sosise deci și clipa despărțirii! Ne-am îmbrățișat și le-am cerut iertare pentru câte li se întâmplaseră din pricina mea, le-am mulțumit și i-am rugat să-l salute pe Pimparimar.

— Nu ne uita, a spus bunul Macataric. Poate că la înapoiere...

— Îmi aduci și mie câte ceva, i-a întregit Foftalop fraza,

în chip neașteptat. Plătesc bine, să știi! Numai, ai grijă, să se vadă eticheta străină. Fără etichetă n-ai făcut nimic!

— Gata? a întrebat A, potrivindu-și pe nas ochelarii.

— Gata, a răspuns Lalachila. Cu bine, Sandadudan!

Atunci A și-a fluturat mâna așa cum mai făcuse și a pocnit din degete, iar cei trei acoptaponi au pierit de parcă i-ar fi înghițit o trapă.

— Măcar sunteți siguri că ajung cu bine? am întrebat neliniștit.

— Nu te teme, a spus O. Am descoperit tunelul de văzduh prin care ați venit și A ți-a trimis prietenii chiar la gura tunelului. Acum zboară toți trei spre Acoptapona.

— De altminteri, a spus U, privește... și mi-a arătat un punct de pe oglinda netedă, pe care ne aflam.

O mică suprafață s-a aburit sub ochii mei, ceva a început apoi să se învălătucească și să pâlpâie, iar pătratul a devenit un ecran și îndată i-am văzut pe cei trei zburând.

— Vrei să le vorbești? a întrebat U.

N-am așteptat să mă poftească de două ori. Bucuros, am strigat:

— Macataric!

Și Macataric și-a întors fața către mine, zâmbindu-mi cu gura până la urechi.

— Prietene! Ne aflăm deasupra movilei de praf, care a luat locul florii lui Foftalop...

— Rămâi cu bine, Sandadudan! a spus și Lalachila, în vreme ce pramatia de Foftalop îmi făcea semne, îndemnându-mă să nu uit că-mi ceruse să-i sprijin negoțul.

— Auzi? În cel mai rău caz, fă rost baremi de ceva etichete... Le lipesc pe mărfuri de-ale noastre, și tot găsesc proști să-mi dea pe ele de trei ori cât fac. Că eticheta, tată, e sufletul comerțului!

Glasul nu i s-a mai auzit, ecranul s-a întunecat și am rămas singur. Atunci am simțit cât de mult mă legasem de Macataric, de Lalachila și până și de bătrânul contrabandist care - după cum A mi-a spus mai apoi -

căpătase un nou ochi de sticlă și un picior de lemn întreg. Firește, A se arătase gata să-i dăruiască un picior și un ochi adevărat, dar Foftalop se împotrivise cu indignare, cerând lemnul și sticla cu care se obișnuise. M-am gândit la drumul ce mă aștepta, la primejdiile nebănuite, m-am gândit la Matei și la tot ce mi se întâmplase.

— Nu te întrista, am auzit îndată glasul lui O, care mă privea cu ochii lui de copil, parcă citindu-mi gândurile. Te vom ajuta și pe tine…

— Spune-ne totuși ce te doare, a adăugat și A, pipăindu-și mustața groasă și atât de nelalocul ei pe fața lui uscățivă.

Atunci le-am povestit că trebuia să trec de Apa-Pestriță pentru a-l căuta pe Urza.

— Urza? a spus O. Ai spus Urza?

— Apa-Pestriță? a zis și U. Păi atunci…

— Taci! a spus A. Întotdeauna vorbești prea mult…

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Ai să afli la vreme…

I-am privit nedumerit schimbând între ei tainice semne de înțelegere.

— O fi tot în lumea a treia? a întrebat apoi A, vorbindu-și singur.

— Nu știu, nu știu nimic, am răspuns. Nu știu nici unde se află Matei, nici cum am ajuns în lumea soarelui albastru, cu nopți cutreierate de trei Lune nebune… Nu știu nimic.

— Trei Lune? s-a bucurat A. Ai spus trei Lune?… Am avut, așadar, dreptate. Urza trăiește tot în lumea a treia!

Am tăcut cu toții și din nou m-am întrebat prin ce întâmplare nimerise Matei în această ciudată lume a treia, apoi prin ce întâmplare îl urmasem fără să-mi dau măcar seama, mai mult, cum de mă pomenisem chiar în fața colibei pe care Matei și-o ridicase în acea lume nemaivăzută. Îmi aminteam doar că-l poftisem la mine și ne culcasem, ca de obicei…

— Bănuiesc, a spus O în cele din urmă, că te vom trimite

în lumea a treia, la răscrucea unde ți-ai văzut prietenii.

— De acolo, în loc s-o iei la dreapta, pe urmele lor, ai să pornești la stânga, a urmat U.

— Sper să dai așa de Apa-Pestriță, a încheiat A. Iar, ca să nu pleci totuși de la noi cu mâna goală, am să-ți dăruiesc o pereche de aripi.

— Firește, nimeni n-o să le vadă, a spus O.

— Dar ai să zbori cu ele și ai să ocolești primejdiile care ți s-ar putea ivi în cale, a zis U.

— Foarte bine, a încuviințat A. Și altceva...? Ce ți-ar mai putea prinde bine?

— Dă-i putința să se hrănească oricum, oriunde, și-a dat O cu părerea.

— N-ar strica să se bucure de darul de a rămâne nevătămat, a adăugat și U.

— Mă rog, s-a învoit A. De ce nu? Și altceva...? Poate vrei să te poți face nevăzut?

— Să scoți foc pe nări?

— Să ți se înzecească puterile?

— Să ți se împlinească toate dorințele?

— Spune! m-au îndemnat tustrei într-un glas, dar le-am răspuns șovăitor:

— Mă înspăimântați. Vreau să rămân om...

— Nimic de zis, a zâmbit A, omul e o făptură destul de bine făcută. Dar dacă poate fi îmbunătățită...

— Ai putea trăi, de pildă, cinci sute de ani, mi-a propus O.

— Sau ai putea avea un al treilea ochi, a adăugat U. Un ochi, să zicem, la ceafă, nu mi se pare de lepădat...

— Sau, știu și eu... Ai avea ce face cu o coadă? a întrebat A. Dacă stai să te gândești, coada are și ea rosturile ei...

— Într-un cuvânt, vrem să te ajutăm, a sfârșit O. Dacă mai vrei un picior sau o mână, dacă vrei să-ți crească blană sau preferi un cioc, de orice model... de rață, de papagal, de pelican... Gusturile nu se discută. Suntem gata să te mulțumim...

Erau toți trei atât de zeloși, atât de dornici să mă ajute, pocindu-mă, încât m-am temut că voi ajunge un fel de femeie cu barbă, sau altă ciudățenie din cele pe care le văzusem cândva la moși.

— Dragii mei, le-am răspuns de aceea, nu știu cum să vă mulțumesc. Bunăvoința voastră e de-a dreptul copleșitoare… Îmi aleg toate însușirile care nu-mi vor schimba cu nimic înfățișarea. Se poate?

— Nici vorbă, au strigat A, O și U.

— De altfel, după cum știi, mâna sau piciorul pe care ți le-am fi dat n-ar fi fost văzute de niciun muritor, mi-a amintit O.

— Dar n-are a face, a hotărât U. Vei căpăta numai ce-ți dorești.

— Și vei rămâne om, a făgăduit A.

Apoi și-a fluturat mâna așa cum știa și a pocnit de câteva ori din degete, în vreme ce O și U încuviințau, de parcă ar fi citit semnele pe care le făcea în văzduh. Eu, firește, n-am înțeles nimic.

— Te felicit, a rostit apoi A, cu o neașteptată solemnitate. Acum poți zbura, te hrănești oricum și oriunde, nu poți fi vătămat și te mai bucuri de o sumedenie de alte însușiri, prea multe pentru a mai sta să ți le înșir.

— Ai să le descoperi însă la vreme, m-a liniștit O.

— Și, cu asta… a început U.

— Dați-mi voie, am încercat să-i opresc, poate că ar fi bine să știu și eu…

— De ce? Nu-i nevoie, m-a încredințat A. Dacă știm noi… De altfel, îndatoririle ne cheamă și nu mai putem zăbovi. Rămâi cu bine, omule!

— Cu bine, cu bine, au spus și O și U, cuprinși de un ciudat neastâmpăr și tropăind pe loc de nerăbdare.

— Stați puțin, am strigat, vă rog…

Dar tustrei îmi făceau semne de bun rămas și zâmbeau, iar când am înaintat către ei cu un pas au pierit dintr-o dată, așa cum mai dispăruseră sub ochii mei și Lalachila,

Macataric și Foftalop.

— Vă rog, am șoptit. De ce...?

Nimeni nu mi-a răspuns. Eram singur pe nesfârșita întindere pustie, singur într-o lume invizibilă și trebuia să găsesc drumul către lumea a treia, unde mă așteptau încercări pe care nu le puteam bănui. Dacă ciudatele mele aventuri erau departe de a se sfârși, un singur lucru era sigur: aici, pe uriașa oglindă cenușie, nu mai aveam de ce zăbovi. Nu mă obișnuisem cu gândul că urma să zbor și nici prea liniștit nu mă simțeam, dar nu aveam de ales.

— Ia să vedem, am șoptit, începând să-mi pipăi umerii, în căutarea aripilor.

Mă întrebam dacă aripile erau de diferite modele, ca și ciocurile pe care cei trei vrăjitori mi le propuseseră, și eram curios să cunosc forma noilor mele... membre? Nici nu știam cum să le spun... N-aș fi fost prea încântat de o pereche de aripi de liliac, de pildă. Și nici de una de cărăbuș. Să mă fi pus să aleg, mi-aș fi dorit niște aripi de înger, sau baremi de lebădă. Hai să zic, de pescăruș...

Atunci mi s-a părut că cineva aruncă peste mine un cearceaf ud. Cred că am clănțănit din dinți, pentru că nu numai că nu vedeam aripile făgăduite de A, dar nici nu le simțeam. Aveam umerii mei dintotdeauna. Absolut nimic nu crescuse pe ei, niciun fel de aripi, fie și fragile precum cele de libelulă. Ce mai încolo, încoace, nu aveam aripi.

Nici prin minte nu-mi trecuse că cei trei domni binevoitori mă puteau păcăli, bătându-și joc de mine, părăsindu-mă pur și simplu pe placa de oțel șlefuit a lumii lor și, iată, descopeream că-mi era cu neputință s-o părăsesc. Nu mă mai țineau picioarele. Deznădăjduit, m-am așezat pe oglinda cenușie și mi-am prins capul în palme.

Am rămas așa câteva minute, apoi m-am străduit să mă liniștesc. Nu trebuia să-mi pierd cumpătul. Mă aflam într-o lume și voiam să ajung într-alta. Așadar... dar aici eram silit să mă opresc. Degeaba încercam să mă îmbărbătez,

gândurile mi se poticneau și mă pomeneam oftând. Cum, ciorile, să ajung dintr-o lume într-alta? Numai în zbor…

Abia am gândit *zbor,* și mi-am simțit greutatea, de parcă m-aș fi aflat într-un ascensor pornit către ultimul etaj al unui zgârie-nori. Oglinda pe care șezusem se depărta sub mine, mă aflam în văzduh și… ei bine, da!… zburam.

Le-am mulțumit în gând celor trei vrăjitori, cerându-le totodată iertare. Nu mă înșelaseră, aveam într-adevăr aripi și, chiar dacă nu-mi era dat să aflu vreodată după ce formă fuseseră croite, puteam zbura de îndată ce mă gândeam că vreau să zbor. Am înțeles astfel „modul de întrebuințare” al aripilor ce nu puteau fi văzute și nici pipăite. M-am gândit de aceea la tunelul din văzduh, prin care pătrunsesem în Aeioua, și am simțit că mă deplasez cu o iuțeală nemaipomenită. Nu făceam niciun efort, n-aveam nevoie să mă obosesc. Aripile mă purtau după cum le porunceam în gând, și numai vântul care mă izbea în față îmi arăta că zbor. Firește, mi-aș fi putut da seama de asta și după priveliștile pe deasupra cărora treceam, dar deocamdată lunecam peste nesfârșita oglindă a țării invizibile, unde nimic nu-mi îngăduia să mă orientez.

Lumina a început să joace apoi, așa cum jucase și când nimerisem în Aeioua, ceea ce mi-a dovedit că aripile mă purtau pe drumul cel bun. Într-adevăr, priveliștea s-a schimbat deodată. Jos și departe se iviseră păduri, câmpii și ape. Dacă ar fi fost noapte, fără îndoială că bolta ar fi fost cutreierată de trei Lune, și nu de cinci. Dar nu trebuia să nimeresc din nou în Acoptapona.

M-am gândit *la stânga*, și aripile m-au ascultat cuminți, iar priveliștile au început să curgă spre dreapta. Curând am avut prilejul să mă bucur încă o dată de darul neobișnuit, pe care mi-l făcuse A: sub mine se iviseră niște munți zimțați ca dinții unui ferăstrău și m-am gândit cu spaimă câtă vreme aș fi pierdut încercând să-i escaladez, dacă aș fi fost în stare. Acum trebuia să descopăr Apa-Pestriță.

Am coborât de aceea îndată ce munții au rămas în urmă și am plutit lin peste un deal cenușiu. Mi s-a părut ciudat că dealul era neted ca o căpățână de zahăr. Nicio apă nu se zărea prin apropiere, așa că am vrut să plutesc mai departe, când vârful dealului a lunecat în lături ca un capac și o trâmbă de fum s-a înălțat din inima dealului, întunecând văzduhul. „Un vulcan!” mi-a trecut prin minte, dar înainte de a avea răgazul să ies din fumul usturător, am început să tușesc. Mă înăbușeam și lacrimile îmi împăienjeneau privirile. N-am mai fost în stare să gândesc, am simțit cum cad și mi-am pierdut cunoștința.

CAPITOLUL V
în care
mă așteaptă
alte încercări,
dar unde aflu
câte ceva
despre ceea ce caut.

M-am deșteptat într-o încăpere cenușie, pe un pat cenușiu. O fată cenușie se afla lângă mine și n-am știut dacă să mă minunez mai întâi de pielea ei cenușie, de pletele cenușii, de ciudatele veșminte cenușii pe care le purta, sau de fața ei rotundă ca o pâine, de pe care doi ochi verzi, cu tăietură verticală, mă priveau neliniștit.

— Se trezește! a șoptit, depărtându-se de mine.

— De ce te depărtezi?

— Ai dreptul să fii supărat, a spus. Te-au luat drept o iscoadă a lui Urza…

— Urza? am strigat, sărind în picioare.

Dar fata cenușie s-a înspăimântat și a dat fuga până în fundul încăperii, de unde m-a privit bănuitor. Cu o mână se ținea de perete.

— Stai pe loc! a strigat. Dacă te apropii, apăs…

— Și atunci…?

— Atunci te topești.

Nu știam cum mă puteam topi, dar nici nu-mi dădea mâna să încerc. Am zâmbit de aceea și am rostit împăciuitor:

— Uite ce-i. Nu vreau să-ți fac niciun rău, dar ai pomenit de Urza… Îl caut și eu…

— Pe Urza?

A strigat cele două cuvinte de parcă i-aș fi spus cine știe ce grozăvie. Am văzut cum s-a înfiorat. La fel de bănuitoare, nu se clintise și-i vedeam mâna pe perete, gata, de bună seamă, să apese pentru a declanșa acțiunea unei arme cumplite.

— Hai să stăm de vorbă, am propus atunci. M-ați vârât aici, deși nu v-am făcut niciun rău. Acum vrei să mă topești… Nici nu știu cine sunteți. E adevărat că-l caut pe Urza, dar încă n-am aflat nici cine e, nici unde poate fi găsit. Nu vrei să-mi dai o mână de ajutor?

— Mă tem, a răspuns fata. De unde să știu că nu minți?

— Semăn cu o iscoadă a lui Urza?

Pentru întâia dată am văzut-o zâmbind.

— Asta nu. Așa ne-am dat seama că am greșit… Dar ai o înfățișare atât de ciudată!

— Nimic nu-i ciudat, am spus. De când tot călătoresc, am văzut atâtea ciudățenii, că n-ar trebui să mă mai mir de nimic. Nimic nu-i ciudat, înțelegi?… Sau, atunci, totul e ciudat.

— Ce lucruri caraghioase spui! a pufnit ea. Pielea ta albă, de pildă, e foarte ciudată. Apoi fața asta lunguiață, părul negru… Uite, eu sunt cenușie. Înțeleg să fi fost verde sau vânăt, dar alb… Nimeni n-a mai văzut un alb! Poate ești bolnav?… Atunci poți nădăjdui să nu rămâi așa toată viața…

— Nu sunt bolnav, m-am supărat eu. Sunt alb, așa cum tu ești cenușie. Ia spune, ai ieșit vreodată din… cum să spun… din ținutul ăsta?

M-a privit cu o uimire fără margini.

— Bineînțeles că nu. Unde să plec?… Toată lumea știe că dincolo de munți nu mai sunt decât fluturi, la dreapta, iar la stânga… la stânga e Urza, a șoptit, cutremurându-se.

— Cine e Urza? am întrebat repede, dar în clipa acea au pătruns în încăpere niște bărbați cenușii, cu bărbi cenușii și îmbrăcați așa cum numai în poze am mai văzut.

Câțiva oșteni aveau armuri și suliți cenușii și purtau în mâini niște scuturi care nu erau decât carapace de broaște țestoase, de felul celor din care Matei își ridicase coliba. Acum m-am încredințat că scuturile înfățișau într-adevăr niște sculpturi. Poate că fuseseră alese anume, dar am deslușit pe unul un animal în galop, pe altul o față cu gura larg deschisă, pe celălalt un castel.

Oștenii rămăseseră cu doi pași în urma celui ce părea căpetenia lor, un bărbat voinic care purta pe piept o carapace cât palma, minunat sculptată și înfățișând un cerb cu aripi, ținând pe frunte, între coarnele lui rămuroase, un fel de sceptru.

— Mă bucur că ai scăpat nevătămat, străine, a spus căpetenia. Înțelegi, desigur, că nicio măsură de prevedere

nu poate fi prea aspră, de vreme ce suntem nevoiți să ne apărăm de uneltirile lui Urza. Dar față de tine ne simțim vinovați. Cere-mi ce poftești și am să încerc să-ți împlinesc dorința.

— Vreau să dau ochi cu Urza, am răspuns, și în încăpere s-a lăsat atunci o tăcere înfricoșată.

Căpetenia și-a trecut de câteva ori mâna cenușie prin barba cenușie, privindu-mă scrutător.

— Sau ești viteaz peste măsură, sau nu știi ce vorbești, a rostit în cele din urmă. Vino cu mine.

Am ieșit din încăperea cenușie și, urmați de oștenii cu scuturi, am trecut un podeț de lemn cenușiu lăsat peste șanțul cu apă cenușie ce împrejmuia dealul, apoi am pornit peste câmp, pe un drum larg. Dealul era de fapt un castel cu poartă sculptată și pereți alcătuiți din blocuri uriașe. Ca și florile acoptaponilor, castelul lucios părea o mare acadea. La unele ferestre stăteau ființe cenușii care ne priveau cu ochii lor așezați vertical, dar nimeni nu scotea o vorbă și alaiul nostru s-a depărtat pe drumul presărat cu puncte scăpărătoare, sărind ca niște scântei. Am ajuns astfel la un castel verde, aflat într-un hal fără hal. Pereții rămași în picioare erau ciuntiți, acoperișul pierise și peste tot se ridicau mormane de dărâmături.

— Urza, a spus căpetenia cu barbă cenușie, întinzând brațul către ruinele din care țâșniră lilieci verzi.

Apoi m-a dus mai departe, până la un loc unde pământul se surpase. O apă vânătă și rău mirositoare se adunase în gaura străjuită de rămășițele unor ziduri vinete, iar căpetenia a rostit din nou, în tăcerea tuturor:

— Urza!

Ne-am întors tăcuți la castelul cenușiu, am trecut podețul și ne-am aflat iar în încăperea din care plecasem.

— Acum, a spus căpetenia, rostește o dorință înțeleaptă.

Am înghițit în sec. Apoi am răspuns din nou:

— Vreau să dau ochi cu Urza.

Atunci, în tăcerea grea, a răsunat țipătul repede înăbușit

al fetei cenușii care se strecurase și ea în încăpere.

— Sunt cenușiul Borg din Or, a tunat căpetenia, nimeni n-a cutezat să-mi pună la îndoială bărbăția, și totuși mă tem de Urza. Ți-am arătat ruinele unui castel. A locuit într-însul verdele Scal din Sir, care nu și-a plecat privirile înaintea nimănui. O singură dată le-a plecat, dar a fost prea târziu... Ți-am arătat zidurile împrejmuind o baltă rău mirositoare. Se înălța acolo castelul vânătului Ghul din Eg, care lua câte un bărbat într-o mână și alerga cu ei din zori și până-n asfințit, după care chefuia toată noaptea. Într-un rând... Cine ești tu, albule, de îndrăznești să rostești numele lui Urza, fără să-ți tremure glasul?

— Nu mă pot lăuda cu nicio ispravă deosebită, am mărturisit. Dar prietenul meu are nevoie de Urza, și i-am făgăduit să-l caut.

Borg din Or și-a plecat fruntea. A stat și a cugetat o vreme, iar cei din încăpere l-au privit fără să sufle.

— Nu cunosc puterile albilor, pentru că neam de neamul meu n-a văzut o asemenea ciudată culoare, a spus Borg, în cele din urmă. Din pricina asta nu mă pot încrede în tine. Dacă nu-i nimic de capul tău și Urza îți vine de hac, răzbunarea lui ne va atinge, fără doar și poate. Va afla că te-am ajutat, fie și numai arătându-ți cum să dai de el... Pe de altă parte, niciun prilej de a scăpa de Urza nu trebuie disprețuit. Dacă e, totuși, cu putință...? Cum te cheamă, albule?

— Sandu.

— Hm!... De unde?

— Din București.

— În sfârșit, a oftat Borg din Or. Albule San din Buc... iartă-mă, dar numele tău întreg e mult prea greu de rostit... Iată ce-ți propun. Te vom încerca. Dacă faci față încercărilor, te ajutăm. Dacă nu, pe-aici ți-e drumul. Te învoiești?

— N-am încotro, am răspuns. Tot ce vă rog e să mă puneți cât mai repede la încercare. Am pierdut și așa

destulă vreme…

— Sau ești viteaz peste măsură, sau nu știi ce vorbești, a repetat Borg, privindu-mă lung. Dar te dibuim noi, nu te teme!

În clipa aceea a pătruns în încăpere un bătrân cumplit de cenușiu. Până și ochii-i erau suri, până și buzele.

— Lupte plăcute! a urat el, plecându-se înaintea lui Borg, care s-a mulțumit să dea cu tristețe din cap și a întrebat apoi:

— Iar vii să-mi ceri o păsuire?

— Nu, cenușiule, a rostit blajin bătrânul. Am venit să-ți spun că mândria vieții mele e…

— Gata? a tresărit Borg.

— Întocmai. Poruncești să ți-o arăt?

Un freamăt a străbătut ceata oamenilor cenușii.

— Mai întrebi? a strigat ațâțat cenușiul din Or, răvășindu-și barba.

— Prea bine, a zâmbit bătrânul.

Și a bătut de trei ori din palme. Se lăsase o tăcere pe care numai răsuflările șuierătoare ale oamenilor cenușii o sfredeleau. Fata cenușie își mușca buzele, aruncând căutături nerăbdătoare spre ușă. Atunci ușa s-a deschis și doi bărbați voinici au înaintat, clătinându-se sub povara unei racle de culoarea fumului, pe care au lăsat-o binișor la picioarele lui Borg.

— Puteți pleca, le-a poruncit bătrânul, iar după ce amândoi se retraseră, a adăugat sigur de el, privind racla: Iată, cenușiule, mândria vieții mele!

Solemn, s-a aplecat apoi și a înălțat capacul. Am auzit o suită de gemete și îndată două trâmbe s-au ridicat din raclă, una verde și alta vânătă. Niște trăsături s-au închegat treptat în aburii colorați, așa cum amănuntele prind viață pe hârtia fotografică, în baia cu soluție revelatoare. Am deslușit curând două fețe crunte, iar cenușiul din

Or a strigat:

— Priviți! Verdele și vânătul…

— Tăcere, a poruncit însă bătrânul, care a rostit rar și apăsat: Scal din Sir și Ghul din Eg, pentru-o clipă vă dezleg…

Cele două arătări au tresărit și gemetele au răsunat din nou, după care verdele și vânătul și-au întins palmele către noi. În palma fiecăruia se aflau sumedenie de luptători verzi și vineți, cât gămăliile de chibrit. La un geamăt ascuțit ca un semnal au început să se încaiere, să se împungă și să se hărtănească. Se fugăreau pe palmele întinse și, când ajungeau la câte o margine, își dădeau drumul sărind pe dușumele, unde urmau să se înfrunte. Dar, ciudat, acum creșteau într-una. Se făcuseră cât un deget, cât un braț, apoi de înălțimea unui om, tot împlântând unii săbiile în trupurile celorlalți, ca niște roboți lipsiți de judecată. Nu păreau totuși să-și facă vreun rău. Am văzut sabia unui luptător verde retezând grumazul unuia vânăt, care urma să se bată netulburat, am văzut sabia unui luptător vânăt retezând brațul unuia verde, fără ca brațul să se desprindă de trup.

Cenușiii se înghesuiseră cu toții prin colțuri să le facă loc, doar bătrânul rămăsese lângă racla deschisă din care răsăreau verdele din Sir și vânătul din Eg. Supușii lui Borg își stăpâneau cu greu încântarea. Ca spectatorii la un meci de box, imitau mișcările luptătorilor, se frământau și buzele li se mișcau neauzit. Înțelegeam că se temeau să calce porunca bătrânului care le poruncise tăcere, altminteri răcnetele ar fi izbucnit din toate piepturile. Până și fata cenușie se zbuciuma pe loc, bătea din palme, arăta când spre unul când spre altul dintre cei ce luptau și părea fericită, de parcă i s-ar fi împlinit o veche și scumpă dorință.

Tocmai mă întrebam când va lua sfârșit nebunia la dezlănțuirea căreia asistam fără voie, când geamătul ascuțit ca un semnal a răsunat din nou, iar fiecare luptător

verde și vânăt a început a se micșora. Se făcură cât un braț, cât un deget, și, din nou, cât o gămălie de chibrit. Apoi, ca niște purici, oștenii mititei au prins să sară, adunându-se în palmele întinse ale verdelui și ale vânătului, fără ca vreunul să încurce culoarea terenului său de aterizare. În sfârșit, cele două arătări și-au retras palmele. Și s-au aplecat îndată, cotrobăind prin racla fumurie, de unde au scos și au început a ne zvârli niște pietre lucioase, toate de aceeași mărime. Am prins una dintre ele, dar - cum am privit-o - am și lepădat-o înspăimântat: piatra lucioasă era un ochi de om.

— Scal din Sir și Ghul din Eg, cu puterea-mi iar vă leg, a rostit atunci bătrânul, și trăsăturile celor două arătări s-au încețoșat, în vreme ce trupurile lor își pierdeau treptat formele, până ajunseră niște aburi verzi și vineți din care se desprindeau gemetele pe care le mai auzisem.

Bătrânul a făcut o mișcare poruncitoare, trâmbele colorate s-au micșorat ca supte de racla fumurie, iar el a trântit atunci capacul, închizându-le. A urmat o lungă clipă de tăcere.

— Meștere, te-ai întrecut pe tine însuți, a cuvântat în cele din urmă cenușiul din Or.

Se vedea cât era de mișcat.

— Și pietrele scumpe! a strigat fata cenușie, jucându-se cu câteva dintre ele, pe care le făcea să lunece dintr-o mână într-alta. Câtă subțirime și ce purtare aleasă vădesc verdele și vânătul, dăruindu-ni-le!

— Sunt ochi adevărați, domniță, a precizat cu un zâmbet modest bătrânul, numai ochi de verzi și vineți… solidificați printr-un procedeu pe care l-am brevetat de curând.

Ceilalți oameni cenușii nu păreau în stare să-și exprime admirația. Ridicându-și privirile în tavan, se mulțumeau să ofteze extatic:

— Oh!… Oh!…

— Și luptele, ce admirabilă lecție pentru copiii noștri! a urmat Borg. Vă dați seama, de azi înainte învățământul

devine o plăcere…

— Păcat, totuși, că nimeni nu moare, a șoptit amărât un oștean.

— Adevărat, dar toți verzii și vineții au murit o dată și nu mai pot fi uciși, i-a răspuns cu înțelepciune căpetenia cenușiilor. Chiar așa, născocirea asta e mișcătoare, nu credeți?

— Nu mi-am făcut decât datoria, a spus cu aceeași modestie bătrânul, dar Borg din Or l-a îmbrățișat și a vestit:

— Să afle toată lumea că, din clipa asta, deși simplu meșter, bătrânul are dreptul să poarte spadă!

— Eu…? a strigat acesta, căzând în genunchi. O, cenușiule… și sure lacrimi de fericire au prins a-i curge pe fața sură.

— Dar mi se pare că oaspetele nostru nu spune o vorbă, s-a încruntat Borg, întorcându-se către mine.

Ce puteam spune? Îmi simțeam dinții încleștați și, dacă ar fi fost pe voia mea, aș fi pus cât mai repede o cât mai mare depărtare între mine și sălbaticele ființe cenușii printre care căzusem. Dar numai ele mă puteau îndrepta către Urza.

— Iartă-mă, cenușiule, am izbutit să îngaim. Totul e atât de nou pentru mine… atât de neașteptat… Și apoi nu mă gândesc într-una decât la Urza, mă grăbesc să vă încredințez că-i voi putea face față…

Fata cenușie s-a apropiat atunci de cenușia căpetenie și i-a șoptit ceva la ureche.

— Fiica mea are dreptate, a spus Borg. Nicio grabă nu ne poate face să uităm de legile ospitalității. Albule San, nu se va spune că cenușiul din Or te-a silit să-ți dovedești puterile înainte de a ți le reface. Vii de departe, e drept să te cinstim mai întâi cu tot ce castelul, nostru are mai de preț.

Zâmbind, fata cenușie mi-a aruncat o căutătură furișă.

— Îi mulțumesc fiicei tale, am spus, făcând o

închinăciune.

— O cheamă Xa.

— Îi mulțumesc, deci, frumoasei și bunei Xa.

— Pe aici, a spus ea, călăuzindu-ne către sala unde urma să aibă loc ospățul.

Firește, totul era și acolo cenușiu, pereții, masa, scaunele, până și tacâmurile, farfuriile și paharele. Am fost așezat între Borg și Xa. Într-un balcon cenușiu s-au ivit câțiva muzicanți tot atât de cenușii, care au început să cânte melodii cenușii. Știu, o să vi se pară ciudat, dar melodiile erau cenușii, ca scrumul și acum, când îmi amintesc, nu mai înțeleg nici eu cum a fost cu putință. Acolo însă, totul mi s-a părut firesc. Și nu m-am mirat nici când am văzut că băutura din pahare nu era alta decât stelcanacarul, pe care bătrânul Foftalop îl aducea prin contrabandă în Acoptapona.

— De ce zâmbești? m-a întrebat Xa.

— Mi-am amintit de un prieten care ar fi fost nespus de bucuros să poată sorbi din băutura asta. Cum se numește?

— Stel din Ca, din soiul Nacar.

Și am zâmbit din nou, pentru că Foftalop se arăta cinstit în felul lui, botezând licoarea stelcanacar. Nu-i schimba numele, îl făcea doar să sune plăcut urechilor acoptapone.

Mâncărurile îmbelșugate, mai e nevoie s-o spun, erau cât se poate de cenușii. Dar dacă ciupercile aveau culoarea cu care fusesem obișnuit, nu același lucru puteam spune despre friptura, mazărea și ciocolata ce păreau muiate în vopsea cenușie. Roșiile erau sure. Racii fierți, cenușii. Am fost îndemnat să cred că prietenii mei A, O și U se ținuseră, și de astă dată de cuvânt: prea eram în stare să mă hrănesc oricum, oriunde…

Firește, la ospăț s-au spus vrute și ne vrute. Am aflat încă o dată că ciudatele făpturi din castel prețuiau lupta mai presus de toate, drept care se încăierau cel puțin o dată pe lună cu o încântare pe care nu izbuteam s-o pricep.

— Numai așa, de dragul luptei? am întrebat, ceea ce l-a

îndemnat pe Borg să-mi răspundă cu însuflețire:

— De bună seamă! Până astăzi, așa cum mă vezi, am luat parte la 360 de bătălii adevărate, pentru a nu mai pune la socoteală manevrele, exercițiile, întrecerile și celelalte mărunte ciocniri fără însemnătate… Dar luptele, albule din Buc, luptele! Ce vremuri, ce clipe înălțătoare… Morți și răniți cu duiumul, schilozi cât pofteai…

— Taci, cenușiule, a strigat un ostaș izbind cu pumnul în masă, taci! Nu ne răsuci fierul în rană…

Un geamăt sfâșietor izbucni din toate piepturile.

— Da, albule, a oftat și Borg, nenorocirea a venit pe neașteptate…

— Dar ce s-a întâmplat? am întrebat.

— S-a întâmplat că bunii mei dușmani au pierit, praful și pulberea s-a ales din ei. Iată ce s-a întâmplat…

Îngrozit, priveam fețele celor din jurul meu. Apoi, cu inima grea, am șoptit:

— Vrei să spui… că i-ați nimicit până la unul?

— Noi? Cum poți crede una ca asta?

Larma glasurilor a acoperit pentru o clipă muzica și n-am mai înțeles nimic.

— Ce? Ne ia drept niște fiare?

— Să ne tăiem singuri craca de sub picioare? a strigat uluit ostașul care bătuse cu pumnul în masă.

— Borg din Or s-a îngrijit întotdeauna de dușmanii lui, m-a mustrat și Xa. Iar dreptatea cere să mărturisesc că la fel s-au purtat verdele Scal din Sir și vânătul Ghul din Eg, pe care i-ai văzut adineauri…

— Da, albule, a adăugat și Borg. Ne-am luptat frumos, așa cum ți-am spus, după datină. Țineam la dușmanii noștri mai mult decât la prieteni, pentru că nu cu prietenii, ci cu dușmanii petreceam, pe ei îi sfârtecam în fericitele zile de bătălie, când norii întunecau soarele. Și nu ne îngăduiam să-i nimicim de tot, știind că vom mai avea nevoie de dragii noștri dușmani pentru alte lupte, tot atât de plăcute. Ca niște bărbați adevărați, verdele și vânătul gândeau la fel…

— Ce vremuri! a oftat ostașul, ca un ecou.

— Dar a venit Urza, ucigând fără socoteală, a spus cu ură Borg.

— Nechemat, i-a ținut Xa isonul.

— Și totul, totul a luat sfârșit. Am rămas cu amintirile înviate din racla bătrânului…

Nimănui nu-i mai venea să mănânce. Muzicanții se tânguiau în balcon și mi se părea că toată lumea va izbucni în hohote de plâns. Atunci, în tăcerea care se lăsase, am văzut deodată privirile mesenilor ațintite asupra mea.

— De ce să nu visăm? a rostit încetișor Borg. Văd un castel alb, plin de albi bine făcuți, purtând culoarea albului San din Buc…

— Vremurile bune se pot întoarce, a șoptit Xa, privindu-mă cu speranță, cu dragoste.

— E prea frumos, a gemut ostașul.

— De ce? a urmat Borg, visând mai departe. Albul ne scapă de Urza. Apoi se întoarce cu mulți albi ca el… nu poate fi singurul alb de pe lume… și se apucă să-și ridice castelul. Un castel alb… Deși nu s-a obișnuit niciodată, chiar noi îl vom ajuta, ca să scurtăm vremea. De altfel, așa-i vom cunoaște și intrările secrete, locurile mai puțin apărate… Și iată-i pe noii, pe iubiți noștri dușmani gata să ne facă față. În sfârșit prieteni, trâmbițele sună iar. Ascultați răcnetele de victorie și moarte! Loviturile cad din belșug, cad capetele și sângele gâlgâie. Pe ei! Pe ei!

— Cenușii, înainte! a răcnit și ostașul, sărind pe masă și învârtind o sabie cât toate zilele.

În balconul lor, muzicanții intonau marșuri. Xa și-a dus dreapta la gură și mi-a trimis o sărutare. Un avânt războinic pusese stăpânire pe toți cei de față, privirile străluceau, mâinile ce țineau furculițele și cuțitele se strânseseră, așa încât - în pumnii încleștați - tacâmurile păreau acum niște arme. Am simțit cum mă cuprinde sila.

— Toate bune, am spus ca să-i răcoresc, dar mai întâi ar trebui să pot da de Urza.

Vorbele mele au răsunat ca un trăsnet. Ostașul s-a holbat la mine nemaiștiind ce să facă cu sabia și, descumpănit, a călcat într-o tavă cu friptură.

— Urza! s-a înfiorat Xa, iar Borg din Or a rostit amărât:

— Ei da, Urza, firește... Dar puteai să ne mai lași să visăm!

Le stricasem tot cheful, până și muzicanții abia mai suflau în cenușiile lor instrumente. Morocănos, Borg a scurtat ospățul și ne-a trimis pe toți la culcare, vestind că a doua zi în zori aveau să înceapă încercările la care urma să fiu supus.

Am dormit într-o încăpere cenușie, cu perdele cenușii pe care fuseseră țesute scene de bătălie. Dar nu m-am luptat cu nimeni în somn, și doar când m-am deșteptat în larma trâmbițelor mi-am amintit de toate câte mă așteptau.

Ostașul ce părea mâna dreaptă a lui Borg din Or a intrat atunci în iatacul unde dormisem. Posomorât, cu buzele cusute, m-a purtat printr-un nesfârșit șir de săli, galerii și încăperi, în care nu se afla picior de ființă cenușie. M-am mirat, deoarece îmi închipuisem castelul ticsit ca un stup, dar călăuza mea nu și-a descleștat buzele pentru a răspunde la întrebările pe care i le puneam. Am coborât o mulțime de trepte, apoi am ieșit în curtea castelului. Nu întâlnisem niciuna dintre ființele cenușii adăpostite între zidurile lui, pentru că toate se aflau acolo, așezate pe bănci, ca în așteptarea unui spectacol. Borg și Xa ședeau în mijlocul primului rând, sub un baldachin pe care se vedea cerbul înaripat, ținând pe frunte, între coarne, ceva ce semăna cu un sceptru.

Un murmur de glasuri s-a înălțat când am intrat în curte, dar Borg și-a ridicat dreapta și s-a făcut tăcere. Ostașii răspândiți de-a lungul zidurilor au suflat de trei ori din trâmbițe.

— Albul San din Buc va fi pus la încercare! a vestit mai-marele ostașilor, cel ce mă adusese în curte, și îndată au răsunat urale și fluierături.

Asistența se împărțise, pesemne, în două tabere. Borg și-a ridicat din nou mâna și s-a făcut tăcere.

— Întâia încercare, a strigat mai-marele, încercarea puterii!

Trâmbițașii au suflat în trâmbițele lor, o poartă s-a deschis și un șir de ostași s-a ivit, cărând în spinare un otgon cenușiu, gros cât brațul meu.

— Zece la unu pentru otgon! a strigat cineva, ridicându-se în picioare și din toate rândurile au început să se audă strigăte:

— Țin prinsoarea!

— Și eu!

— Zece la unu pentru alb!

— Să mai mănânce vreo doi ani!

— Țin prinsoarea!

— Ai înnebunit?

— Pentru otgon, zece la unu pentru otgon!

— Albul! Trei la unu pentru alb!

Drept să spun, mi se pare că prea puțini spectatori îmi acordau vreo șansă. Borg a așteptat să se încheie prinsorile. Apoi a făcut un semn, iar trâmbițașii și-au lăsat trâmbițele. Acum băteau cu toții în niște tobe cenușii și s-a făcut tăcere ca la circ, înaintea executării unui salt mortal. În tăcerea subliniată de răpăitul tobelor am fost legat fedeleș, înfășurat în otgonul cenușiu și prefăcut într-o momâie care nu se putea mișca și abia mai sufla. Atunci tobele au încetat să bată și mai-marele s-a pornit să numere cu indiferența unui arbitru incoruptibil:

— Unu… doi… trei…

Pe băncile lor, ființele cenușii încremeniseră. Toate privirile erau ațintite asupra mea. Borg își răvășea ațâțat barba cenușie, iar Xa răsufla repede, cu buzele întredeschise.

— Patru… cinci… șase… rostea mai-marele, de parcă ar fi fost un metronom.

Atunci, simțind că mă înăbuș din pricina legăturilor

care-mi apăsau pieptul, m-am gândit că trebuie să răsuflu. În clipa aceea au răsunat urale, am văzut uluirea zugrăvită pe fața lui Borg, iar Xa a sărit în picioare strigând, dar nu i-am putut auzi cuvintele. Ființele cenușii răcneau care mai de care, trâmbițele sunau asurzitor și numai pentru că larma izbucnise pe neașteptate și aerul îmi pătrundea acum liber în plămâni am înțeles că rupsesem otgonul, ceea ce însemna că vrăjitorii din Aeioua îmi înzeciseră într-adevăr puterile, după cum făgăduiseră. Nu-mi amintesc să fi făcut cel mai mic efort, nu-mi amintesc să-mi fi încordat măcar mușchii.

— Bine, a strigat Borg. Bine, Albule! iar Xa mi-a zâmbit și mi-a aruncat năframa ei cenușie, în vreme ce ostașii se repezeau și adunau de jos otgonul făcut bucăți.

Atunci Borg și-a ridicat din nou dreapta. În liniștea așternută îndată glasul mai-marelui a răsunat cu răceală, vestind:

— A doua încercare, încercarea curajului!

Încă o dată au țipat trâmbițele și poarta s-a deschis din nou pentru a lăsa să treacă șirul ostașilor, care purtau acum grămezi de vreascuri.

— Douăzeci la unu pentru alb! a strigat cineva, dar nimeni nu se mai îndemna să facă prinsoare împotriva mea. Douăzeci la unu, se aude?

— Doi la unu pentru vreascuri!

— Ți-e frică, hai?

— Țin prinsoarea!

— Și eu!

— Zece la unu pentru alb!

Ostașii rânduiră vreascurile în jurul meu, clădind din ele un perete circular, care mă ascundea până la înălțimea pieptului. Borg a făcut semnul așteptat și tobele au început să răpăie. Atunci s-a ivit un ostaș cu o faclă aprinsă. Liniștit, fără grabă, a apropiat de câteva ori facla de vreascurile care mă înconjurau și m-a închis astfel într-un cerc de foc. Bătaia tobelor a încetat. Nepărtinitor ca și

data trecută, mai-marele s-a pornit să numere:

— Unu… doi… trei…

Întâia primejdie venea de la fumul înecăcios flăcările zbătându-se prea departe pentru a-mi face vreun rău. Dar fumul îmi înțepa ochii, mă împiedica să răsuflu și, pentru a scăpa de el, n-aveam altă cale decât să trec prin cercul de foc. Tot din pricina fumului nu mai vedeam nimic și auzeam doar glasul mai-marelui acoperind trosnetul vreascurilor:

— Patru… cinci… șase…

Zidul flăcărilor era gros de câțiva metri. Chiar dacă m-aș fi năpustit săltând ca un campion olimpic, tot urma să nimeresc în pălălaia pregătită parcă pentru a face friptură. Iar fumul nu-mi îngăduia să zăbovesc. Atunci m-am gândit să trec, fie ce-o fi.

Mi-a fost deodată cald, mă scăldam într-o căldură plăcută și nu mă mai înduram să ies din ea, așa cum la mare, dimpotrivă, nu mă mai înduram să ies din apă. Nici fumul nu mă mai supăra acum. Limbile flăcărilor îmi alergau pe față, pe mâini, pe trup și mi se părea că pătrunsesem într-o apă de aur. Ca un saltimbanc, înghițeam flăcări și suflam foc pe nas și pe gură.

— Șapte… opt… nouă… număra mai-marele.

M-am temut că spune și zece, așa că am ieșit cu părere de rău din vâlvătaie, nevătămat precum cei trei prieteni vrăjitori mă lăsaseră să cred, pentru a fi întâmpinat de uralele ființelor cenușii, care se ridicau în picioare pe bănci. Toate femeile îmi aruncară de astă dată năframele, iar, nemaiavând năframă, Xa se repezi și mă sărută, ceea ce nu fu văzut cu ochi buni de către toată lumea. Dar cum până și Borg își freca palmele, vădind o bucurie neobișnuită, gurile rele își înghițiră limbile. Să fi clevetit de altfel careva, tot nu l-ar fi auzit nimeni din pricina trâmbițelor și a glasurilor învălmășite.

— Bine, a strigat din nou Borg din Or. Cât se poate de bine, albule!

Atunci ostașii au stins focul și au luat vreascurile înnegrite care mai fumegau, iar mai-marele a vestit cu același glas nepăsător:

— A treia și ultima încercare, încercarea istețimii!

Din nou au izbucnit trâmbițele și, când poarta s-a deschis pentru a treia dată, ostașii s-au ivit cărând o tăblie cu un suport pe care se afla un uriaș ou cenușiu. Au lăsat jos tăblia și s-au făcut nevăzuți, apoi îndată am auzit un glas înăbușit, strigând jalnic:

— Ajutor!... Ajutor!...

Nimeni nemaiîndemnându-se să lege prinsori, Borg a făcut semnul obișnuit și tobele au prins să răpăie.

— Ajutor! striga ființa închisă în oul cenușiu, dar mai-marele a început să numere nepăsător:

— Unu... doi... trei...

Era limpede că oul nu avea nicio crăpătură și totuși ființa care striga fusese închisă în el. Am ciocănit coaja și sunetul era peste tot egal, vădind că și grosimea învelișului era pretutindeni aceeași. Poate că l-aș fi putut sparge dacă n-ar fi fost elastic și degetul nu mi s-ar fi înfundat, atunci când apăsam mai tare. De altfel, încercarea era a istețimii și nu a puterii.

— Patru... cinci...

— Ajutor!

Am împins oul, care s-a răsturnat. Partea de jos lipsea, îngăduind oului să stea drept și fără ajutorul suportului, pe care un omuleț cenușiu se apleca zâmbitor în vuietul aplauzelor ce răsunară câtă vreme ostașii ridicară tăblia și cât o scoaseră din curte. Borg din Or își făcuse o părere ciudată despre istețime...

— Cele trei încercări au luat sfârșit, a vestit nepărtinitor, Mai-marele. În albul San din Buc se poate avea încredere.

Și se aplecă și el în fața publicului, primindu-și porția de aplauze, apoi trâmbițele sunară pentru ultima dată și spectatorii începură să se împrăștie.

— Vezi că am avut dreptate să visez? a spus Borg,

apropiindu-se cu mâna întinsă. Vremea frumoaselor bătălii n-a pierit și ne mai așteaptă zile de neuitat…

— Cu mâna mea am să-ți leg rănile, albule, a făgăduit Xa, zvârlindu-mi o privire șăgalnică.

Le-am mulțumit amândurora, ferindu-mă să le arăt ce credeam despre felul cum își închipuiau viitorul. Nu mă vedeam preschimbat în castelan războinic, nu râvneam să vărs sângele nimănui și nici faptul că rănile aveau să-mi fie legate de Xa nu mă ispitea peste măsură.

— Acum nu-mi rămâne decât să pornesc în căutarea lui Urza, le-am amintit.

Borg și-a trecut degetele prin barbă și s-a uitat la mine cu ochi înguști ca ferăstruicile castelului său, dindărătul cărora pândeau arcașii.

— Firește, a rostit cu părere de rău, dacă ții neapărat, am să-ți dau însoțitori…

Nu părea dornic să se despartă de oamenii lui și nici eu nu țineam să mă încurc cu tovarăși pe care nu-i cunoșteam.

— Nu țin neapărat, i-am răspuns de aceea. Arată-mi doar drumul…

Castelanul s-a luminat la față și m-a bătut bucuros pe umăr.

— Așa te vreau, viteazule! Alege-ți din arsenalul meu ce arme dorești, ia merinde, ia cel mai bun armăsar… și scapă-ne de Urza!

— N-am nevoie de nimic, i-am răspuns din nou, dar Borg și-a clătinat capul turtit și a rostit mustrător:

— Ia seama, albule! Oricât ai fi de viteaz, e bine să fii prevăzător… Nu pornești la plimbare, te duci în bârlogul lui Urza.

— Învață-mă pe unde s-o apuc. Atât îți cer, cenușiule, apoi lasă totul în seama mea.

Borg a tăcut o clipă, întrebându-se dacă făcea să-și mai răcească gura cu mine. În cele din urmă s-a hotărât și, ridicând din umeri, a spus:

— Facă-se voia ta. Pentru a da de Urza se cuvine s-o iei pe drumul ce pornește din fața castelului. Treci pe lângă ce-a rămas din castelul verdelui Scal din Sir, pe lângă locul unde se înălța castelul vânătului Ghul din Eg și apuci prin trecătoarea Uite-o-nu-i. Totul e, firește, s-o găsești… Îndată apoi vezi Apa-Pestriță. Treci apa și vezi ce faci. De cum te afli pe celălalt mal ai pășit pe moșia lui Urza și nu mai poți aștepta ajutor de la nimeni…

— Am înțeles.

— Atunci du-te cu bine și întoarce-te cu folos.

— Amintește-ți că te așteptăm cu nerăbdare, a spus și Xa.

Le-am mulțumit din nou și am vrut să-mi iau rămas bun, dar au ținut să mă însoțească până la intrarea castelului și, doar acolo, ne-am despărțit. M-am ridicat în văzduh și au rămas să mă urmărească de pe prag, până am pierit în înaltul cerului. Iar cercetând din slavă locurile, în căutarea celor două foste castele după care trebuia să mă călăuzesc, m-am gândit cât de deosebite erau lumile prin care-mi fusese dat să trec. Cea din urmă mi se părea cea mai sălbatică și mi-era tot mai dor de lumea mea, pe care nu mai știam cum s-o regăsesc. Oricât de ciudat ar părea, acum, când mă apropiam de țintă, nu atât gândul că urma să dau în sfârșit de Urza mă înspăimânta, cât cel că puteam rătăci la nesfârșit prin lumi neprietenoase, fără să mai ajung printre oameni. Zburând în văzduhul calm al dimineții, care nu mă făcea să uit că noaptea era străbătut de goana celor trei Lune, visam o stradă vuind de forfota oamenilor, o stradă luminată de un soare galben sau poleită de argintul unei singure Lune…

Văzut din înălțimi, castelul verdelui Scal din Sir arăta ca o sinistră coroană: zimțați, doar pereții exteriori rămăseseră în picioare. Ruina pustie dovedea puterea înfricoșătoare a lui Urza și nu m-am putut împiedica să mă mir de ușurința cu care Matei mă trimisese la moarte. Era cu putință să nu știe cine e Urza?

Vederea mlaștinei ce luase locul castelului vânătului Ghul din Eg mi-a mai sporit neliniștea. Cumplită trebuie să fi fost starea în care se afla Matei, dacă nu șovăise să mă îndrepte către Urza! Doar până și Borg din Or se temea de el…

Priveliștea pe care o descopeream zburând dincolo de mlaștina vânătă nu era nici ea menită să mă îmbărbăteze. Cât vedeam cu ochii se întindea un deșert nisipos, de parcă o putere vrăjmașă ar fi suflat, înstăpânind aici spaima morții. Colți de piatră ieșeau din nisip, ca niște gheare. Câteva trunchiuri ucise, despuiate de scoarță și având culoarea nisipului, păreau și ele niște vremelnice alcătuiri de nisip, gata să se surpe. Mi se năzărea că se întind deznădăjduit, pentru a cere ajutor osemintelor albite zăcând lângă ele. Nu știam ce fel de făpturi pieriseră acolo, dar mi se strângea inima.

În depărtare prinseră a se desluși formele posomorâte ale unor munți. Zburam de destulă vreme, dar abia într-un târziu mi-am dat seama că nu văzusem o singură pasăre. Nici țârâit de gâză nu auzisem, nici foșnet, nici susur. Văzduhul era tot atât de pustiu ca întinderea moartă peste care pluteam, și tăcerea părea netulburată de amar de vreme. Ca să-mi dau curaj, am încercat să cânt; sunetele nu apucau să se închege și, în tăcerea din jur, glasul meu devenea tăcere. Mi se umflaseră vinele gâtului, acum mă sileam să strig cât de tare eram în stare, dar nu auzeam nimic. Nu mă auzeam.

Munții, în schimb, se zăreau tot mai deslușit. Dar nu semănau cu niciunul dintre cei pe care-i văzusem vreodată. Ca o imensă cortină cenușie, se întindeau în stânga și în dreapta, se înălțau pierzându-se în văzduh și nicăieri nu puteam bănui o trecătoare. Mă ridicam tot mai mult, nădăjduind să ajung deasupra crestelor și mereu îmi răsărea în față peretele cenușiu, la fel de neîndurător. Nici vulturii n-ar fi izbutit să zboare la înălțimea pe care o cucerisem și unde suflau vânturile înghețate ale neființei.

Gerul îmi ardea ochii și trăgeam în piept un aer tăios ca o spadă.

Atunci când îmi pierdusem nădejdea s-o descopăr, am văzut trecătoarea. În depărtare, o imensă spărtură, un triunghi portocaliu se deslușea limpede în cenușia cortină de piatră. Părea că o izbitură de bardă despicase munții lăsând să se zărească o frântură din lumea de dincolo.

Am coborât repede, simțind cum sângele începe să-mi dezmorțească trupul și lacrimile-mi potolesc ochii înțepeniți. Dar prea devreme mă bucurasem. Triunghiul portocaliu pierise și nu se mai zărea nici urmă de trecătoare. Uite-o-nu-i, o numise Borg, adăugând îndată: „Totul e, firește, s-o găsești...”

De nenumărate ori m-am avântat în înălțimile dușmănoase, zburând buimac pe dinaintea blestematei cortine de piatră, de nenumărate ori mi s-a nălucit că văd trecătoarea și de fiecare dată mă pomeneam înaintea acelorași pereți cenușii, netezi ca niște oglinzi. Atunci, amintindu-mi că fusesem înzestrat ca însușiri deosebite, am gândit: *Trecătoare* și m-am năpustit orbește. Zidul de piatră mi s-a repezit în întâmpinare, pentru o clipă am fost gata să jur că aveam să mă zdrobesc de neîndurătoarea lui stavilă, îndată apoi am pătruns însă într-un gol portocaliu și am zburat printre oglinzile mohorâte ale pereților, în luciul cărora mă vedeam lunecând ca un ciudat pește plumburiu. Atâta liniște mă împresura de o bună bucată de vreme, încât foșnetul slab care mi-a ajuns la ureche mi s-a părut asurzitor. Curând m-am obișnuit din nou cu zgomotele, dar foșnetul sporea, creștea într-un uruit ce nu putea fi părelnic, ca și cum nenumărate roți de moară s-ar fi frecat pentru a măcina o făină drăcească. Și atunci am văzut Apa-Pestriță.

Închipuiți-vă o albie atât de lată, că privirile mele nu izbuteau să ghicească malul dimpotrivă, iar - în albia nemăsurată - o puzderie de lespezi, de pietre teșite strălucind în toate culorile și lunecând, încălecându-se,

frecându-se într-o curgere îndârjită, într-o luptă continuă din care se desprindea un vacarm înspăimântător. Era, din zare în zare, o întindere răscolită de o putere sălbatică. Toate culorile lumii își dăduseră întâlnire între malurile portocalii și toate luptau între ele cu scrâșnete, căci Apa-Pestriță era o apă de piatră, un fluviu scăpărând focuri pestrițe, pe deasupra căruia - în loc de ceață - plutea leneș o pulbere înecăcioasă, iscată de necurmata măcinare a pietrelor. Mânate încotro? Ce mare, ce ocean primea în adâncuri imensul fluviu de piatră?

Necrezându-mi ochilor, m-am oprit pe malul la care ajunsesem prin trecătoare. Și o bănuială m-a fulgerat, privind sclipirile Apei-Pestrițe. Am întins mâna și am apucat o pietricică galbenă. Nu mă înșelasem, era un opal. Toate comorile din *„O mie și una de nopți”* curgeau la picioarele mele și, uluit, am urmărit cu privirea o lespede de smarald ce-și tăia drum printre stânci de ametist și de rubin, printre blocuri de agată și diamant. Un bolovan de safir s-a rostogolit peste lespedea de smarald și a pierit între două dale de topaz. Nu mă pricepeam să dau nume tuturor pietrelor mânate în albia nemărginită, dar sunt sigur că niciun ciob de rând nu se rătăcise în fluviul nestematelor, din care soarele albastru smulgea fulgere adunate mănunchi. Zeci de focuri multicolore aprindeau norul de pulbere și aș fi zăbovit cu dragă inimă să mă bucur de toate câte vedeam, dar mi-am amintit cu strângere de inimă că trebuia să ajung pe celălalt mal, pe malul lui Urza. Și, cum nu mă puteam gândi să trec cu piciorul amenințătorul șuvoi al Apei-Pestrițe, m-am ridicat din nou în văzduh.

Abia am început a pluti peste buluceala pietrelor, că urechile mi-au fost străpunse de niște fluierături. Mirat, am văzut răsărind în jurul meu o mulțime de bolovani ce țâșneau ca din țeavă de tun și a trecut o vreme până să-mi dau seama că neobișnuitele ghiulele mă căutau pe mine: Apa-Pestriță mă bombarda cu nestemate cât roata carului.

Pietrele prețioase se desprindeau din albia în care curgeau chinuit și, ca repezite de mâna unui uriaș nevăzut, șuierau prin văzduh, încercând să mă nimerească. Am văzut cu groază un rubin cât capul meu izbindu-mă în piept și ieșindu-mi prin spinare, ca și cum ar fi străpuns o nălucă. O lespede de beril, în schimb, s-a făcut fărâme când a dat de tocurile mele potcovite. Firește, mulțumită vracilor din Aeioua nu puteam fi vătămat, dar atrăgeam nestematele de parcă aș fi fost luat drept țintă. De cine?

„De Urza...”, mi-am spus, și îndată priveliștea nu mi s-a mai părut frumoasă.

Pulberea nestematelor ardea sub mine, atunci când vântul o împrăștia pentru câteva clipe vedeam pietrele scumpe ca niște ochi neadormiți rostogolindu-se în albia fără capăt, dar acum mă gândeam la Urza, la castelul nimicit al verdelui Scal din Sir, la cel al vânătului Ghul din Eg, mă gândeam la Matei care dormea de atâta vreme în coliba lui clădită din carapace de țestoase - și nu-mi prea venea la socoteală...

CAPITOLUL VI
Urza

Apa-Pestriță era neobișnuit de lată, am zburat și-am tot zburat fără să-i dau de capăt, dar am ajuns în cele din urmă la mal și am coborât pe o întindere portocalie. Până și văzduhul era portocaliu, iar soarele albastru nu izbutea să-i întunece strălucirea. Părea, pe cer, un biet nasture mare și lucios. Malul lui Urza suia lin. Din loc în loc răsăreau niște movilițe netede, care se umflau și scădeau tot la alte răstimpuri, ca și cum niște cârtițe s-ar fi îngropat acolo și ar fi răsuflat prin mușuroaiele pe care le ridicaseră. Și mai ciudat era faptul că movilițele cântau, că fiecare dintre ele scotea un sunet diferit atunci când se dezumfla, toate sunetele adunându-se într-un fel de melodie. Pe măsură ce mă depărtam de mal și uruitul Apei-Pestrițe descreștea, cântecul aspru al movilelor răsuna tot mai deslușit.

M-am aplecat și am atins suprafața netedă a unui asemenea gheb portocaliu. Era fierbinte. Și a început să se zbată, de parcă ghebul ar fi fost un sac în care cineva s-ar fi aflat închis. Cine?... Toate movilele se zbăteau acum, sunetele de cimpoi țâșneau cu tot mai multă putere, dar întinderea portocalie, răscolită de mișcările dezordonate peste care plutea cântecul cimpoaielor, avea ceva înspăimântător. Ca îmboldit de o ciudată presimțire, m-am avântat în văzduh. Și în clipa aceea nenumăratele movilițe au plesnit, iar din fiecare sac portocaliu a izbucnit câte o dihanie portocalie, numai colți și gheare. Se lăsase fără veste o tăcere grozavă, în care haita dihăniilor se zbuciuma neauzit, sfâșiind văzduhul cu ghearele și mușcând în gol.

M-am depărtat repede și am plutit peste malul preschimbat într-o întindere vânzolită. Urza se apăra strașnic și înțelegeam tot mai bine de ce Borg din Or se codise să-mi încredințeze un pâlc de ostași. Dar ce sorți de izbândă puteam avea eu, nevoit să-l caut singur pe cumplitul Urza, și nici măcar pentru a-l înfrunta, ci pentru a-l îndupleca să-l ajute pe Matei?

Ajunsesem deasupra culmii portocalii (v-am spus că malul se ridica destul de lin) și, iată, din văzduhul portocaliu vedeam acum o priveliște uluitoare. Culmea sfârșea pe neașteptate, căci malul înalt părea retezat, într-atât de dreaptă și de netedă era latura pe care o descopeream, uriaș meterez la picioarele căruia începea o lume de basm. Plutind la mică înălțime am văzut ape colorate șerpuind printre dumbrăvi străbătute de salturile unor ciute albe. Zece fete înveșmântate în văluri albastre dansau într-o poiană. Sumedenie de pitici se hârjoneau în jurul unui copac uriaș, din scorburile căruia - ferăstruici îngrijit tăiate și prinse în brâie cioplite cu răbdare - își ițeau capetele veverițe șugubețe. O jumătate de om călare pe o jumătate de iepure șchiop dădea lecții de atletism unei cete de popândăi, iar un centaur chel își încrucișase brațele pe piept și urmărea gânditor creșterea unui fir de păpădie. Un bărbat viguros, cu pletele răsfirate pe umeri și cu o barbă ce-i ajungea până la jumătatea pieptului, pășea domol, ținând în mâna dreaptă un trident. A izbit cu tridentul în marginea unui luminiș și am văzut deodată niște valuri spărgându-se leneș pe o fâșie de nisip. Bărbatul s-a plecat, a cules o cochilie mare și răsucită și a suflat de trei ori într-însa. S-a ivit atunci din valuri un soi de car alcătuit dintr-o scoică uriașă trasă de patru delfini, iar bărbatul s-a așezat în căușul scoicii. În clipa aceea au pierit cu toții, bărbatul, scoica și delfinii, până și marea a pierit și am văzut din nou luminișul în care doi bondari se fugăreau.

Încântat și curios, am coborât pe malul unei ape albe, ale cărei unde șlefuiau în curgerea lor nenumărați bolovani negri. Pe unul dintre ei, răsărind ca o căpățână dintre șuvițele lăptoase, era culcat un leu cu cap de om. Ochii lui negri mă priveau, fără să pot citi nimic în adâncurile lor.

— Ce mai faci? a rostit el cu un glas care a răsunat de parcă s-ar fi aflat într-o peșteră, și nu pe bolovanul negru.

Nu se clintise. Mi-a venit să-i răspund: „Cozonaci!”, dar

m-am stăpânit și, cu toată bunăcuviința de care eram în stare, am rostit:

— Bine, mulțumesc. Dar dumneavoastră?

Chipul omenesc al leului s-a luminat aidoma chipului unui examinator la „Cine știe câștigă” în clipa când se pregătește să răcnească: „Douăzeci de puncte!”, după care neobișnuitul meu interlocutor a făcut un salt ca la circ și a dispărut în stufărișul de pe mal. Abia atunci mi-am dat seama că întâlnisem un sfinx în carne și oase și mă pricepusem să fac față întrebării lui. Ce s-ar fi întâmplat însă dacă aș fi spus: „Cozonaci!”, așa cum îmi stătuse pe limbă?

Mă gândeam încă la asta, când o fetiță a ieșit din crângul pe care-l vedeam în dreapta și s-a apropiat de mine. Nu venea pășind ca lumea, nici măcar țopăind, ci făcea „roata”, înaintând când în mâini și când în picioare, se arunca în sus și rămânea atârnată în văzduh, unde tropăia vesel la un metru deasupra pământului, apoi se dădea tumba, cobora și începea câțiva pași de patinaj artistic, de care se plictisea repede, preferând să înoate în văzduhul portocaliu. O priveam înmărmurit. Toate mijloacele de înaintare pe care le folosea o aduseseră însă grabnic lângă mine, și am putut vedea că era frumoasă ca o păpușă mare, din cele ce, culcate, știu să închidă ochii și să spună: „Ma-ma”. Dar, cum acum nu era culcată, a rostit fără fasoane:

— Hai să ne jucăm!

— Îmi pare rău, i-am răspuns, n-am vreme. Îl caut pe Urza.

— Urza face mere de aur.

Am înghițit în sec și am întrebat (cu un glas, mă tem, cam tremurător):

— Îl cunoști?

— Pe Urza? s-a mirat ea.

— Îhî... (recunosc, mi-e rușine, dar sunetul ăsta a fost singurul care s-a învoit să iasă din gâtlejul meu încleștat).

— Tu nu-l cunoști? a urmat fetița, drept care am clătinat vitejește din cap.

Acum părea nespus de mirată. Și-a vârât chiar două degete în gură și a căscat ochii mari, ceea ce m-a făcut să mă simt nespus de prost.

— De ce nu-l cunoști? a întrebat apoi bănuitoare, și n-am știut să-i răspund. N-ai fost cuminte?

— Eu…

— Ești leneș?

— Știi…

— Nu te pricepi la nimic?

Dar interogatoriul ei începuse să mă enerveze.

— Ascultă, am spus ridicând pentru întâia oară glasul, eu…

Fără să pară impresionată de supărarea mea, fetița a înălțat de câteva ori din cap, ca și cum și-ar fi spus: „Mda, da… Îmi cam dau eu seama cum vine treaba…”, apoi a rostit înțepată:

— Arată-mi ce știi să faci.

Poftim! Trebuia să mai trec un examen și în fața fetiței care semăna cu o păpușă.

— Uite ce-i, am început, ești o fetiță frumoasă și deșteaptă. Hai, du-mă la Urza, vrei?

Dar cuvintele mele n-au înduplecat-o de fel.

— Arată-mi ce știi să faci, a repetat liniștită, cu aerul unei profesoare de latină care și-a spart ochelarii și e hotărâtă să se dedea la un masacru al inocenților în clasa în care a intrat.

Resemnat, am bombănit:

— Ce-ai dori să fac?

— Orice, a zis necruțătoare. Ceva.

Am fluierat a pagubă, întrebându-mă cum să mă dau în spectacol, și pe dată am auzit-o, cu mirare, spunând:

— Mda, pentru început, merge… Firește, mai ai mult de învățat, dar se cheamă că Mierla nu s-a ostenit cu tine chiar degeaba… Mă rog. Altceva?

Încurajat, m-am înălțat în văzduh. Am solfegiat do-re-mi-fa- sol-la-si-do, făcând totodată și câteva exerciții de gimnastică suedeză. Mă pregăteam tocmai să-i recit tabla înmulțirii, când am auzit-o din nou:

— Dar bine, nu mai înțeleg nimic…

Ca și cum eu aș fi înțeles! Nu m-am trădat însă și am întrebat cu o politețe de gheață:

— Mă rog, ce nu înțelegi?

— De ce nu-l cunoști pe Urza.

— Pentru că n-am avut plăcerea. Dar, dacă te hotărăști, în sfârșit…

M-a privit la fel de uluită ca la început și a rostit încetișor:

— Să mergem.

Atunci inima a început să-mi bată. Fantomele verdelui Scal din Sir și vânătului Ghul din Eg îmi jucau pe dinaintea ochilor, sau mai degrabă fantomele palatelor lor, că pe ei nu-i cunoscusem. Dar nici palatele nu le cunoscusem. De altfel, nici nu știam dacă palatele pot ajunge și ele fantome… Atunci ce-mi juca pe dinainte ochilor?

— Stai puțin, am bâiguit, încercând să trag de timp. Crezi că… adică, nu-i așa… vreau să spun… Urza, firește…

— Ce-i cu tine? Nu mai vrei să te duc la Urza?

Am răsuflat adânc și mi-am îndreptat trupul.

— Sunt gata, am rostit. Du-mă, putem porni.

Și am pornit. Mai pe pământ, mai în văzduh, mai gonind, mai tândălind, am străbătut crângul din care ciudata fetiță abia ieșise. Am întâlnit pe drum inorogi plimbați de fecioare (sau fecioare plimbate de inorogi, era greu să-ți dai seama care pe cine plimbă), sirene adormite pe nisipul unei plaje și altele cântând legănate de valuri (am vrut să mă apropii de ele, dar fetița m-a apucat strâns de mână și ne-am urmat drumul), am văzut pentru o clipă cornițele de ied ale unui faun care-și scosese capul dintr-un tufiș, apoi un armăsar cu aripi după care alerga un bătrân cu plete ținând un condei în mâna dreaptă și o coală albă în stânga,

iar pretutindeni domnea o pace neobișnuită. Am băgat de seamă cât de curat era aerul, cât de vânjoși copacii.

— Am ajuns, a spus pe neașteptate fetița.

Nu zăream încă nimic, dar dincolo de perdeaua ultimilor copaci am dat de un lac, atât de limpede că puteam desluși în apele lui unduirea unor pești de aur. Fiecare pește purta câte o cununiță. O luntre de aur aștepta la mal. Fetița s-a înălțat însă în văzduh, așa că am urmat-o, și amândoi ne-am îndreptat către ostrovul din inima lacului.

Dacă mă pregătisem să descopăr un palat nemaivăzut, mai ceva decât palatul lui Borg, eram de bună seamă dezamăgit. Dar nu mai știam nici eu pentru ce mă pregătisem. Pe ostrovul înecat în mulțimea florilor, printre care șerpuiau câteva poteci presărate cu pulbere de aur (dar poate că nu era decât nisip), se ridica o colibă mărișoară, cu pereții alcătuiți din flori de nu-mă-uita.

— Intră, a spus fetița. Eu mă duc.

— Nu vii cu mine? am întrebat, rușinându-mă îndată de lipsa mea de curaj.

— Nu pot, mi-a răspuns, mai am de adunat, din patru văi, patru frunze de trifoi cu patru foi.

Nu credeam că era o treabă care nu suferea amânare, dar, făcându-mi semne cu mâna, fetița s-a grăbit să ajungă la mal, folosind, după obiceiul ei, mai multe mijloace pentru a se deplasa. Apoi a pierit pe după trunchiurile copacilor. Soarele albastru împrăștia o lumină blândă și puteam auzi liniștea.

Chiar în dreptul meu se căsca o fereastră tăiată în peretele de nu-mă-uita. M-am înălțat puțin și am privit înăuntru, dar n-am văzut decât o încăpere goală, cu un pat și un dulap.

Atunci am dat ocol colibei, am ajuns la intrare și am strigat:

— E cineva aici?

Nu mă prea simțeam în apele mele. Un glas înfundat a rostit:

— Intră.

Am împins ușa. Dar visam sau ochii mă mințeau, pentru că nu puteam vedea ce vedeam, pentru că bătrânul din mijlocul încăperii…

— Nu se poate, am șoptit, dându-mă cu un pas îndărăt.

— De ce? l-am auzit. N-ai mai întâlnit până acum atâtea altele despre care ai fi zis că nu pot fi?

Sunt sigur că-mi tremurau genunchii. Și, totodată, fericirea asta neasemuită!

— Tu?

— Aici mă cheamă Urza.

— Urza? am izbucnit. Tu?… Dar bine, el… Și tu… tu n-ai…?

M-am clătinat, simțind că totul se învârte cu mine, și m-am trezit în brațele bunicului.

— Uite, mi-ai stricat bunătate de măr de aur…

Zâmbind, îmi arăta un fel de gogoașă galbenă, căzută pe jos și turtită. O ținuse în mână, pesemne, și o scăpase când mă luase în brațe. O grămadă de asemenea gogoși se aflau pe o masă rotundă, alături de niște tărtăcuțe de diferite culori, ceea ce mi-a amintit că fetița care mă adusese aici îmi spusese, într-adevăr, că Urza făcea mere de aur.

— Iartă-mă, bunicule… Urza.

— Nu numai că te iert, Sandule, dar te poftesc să și guști din merele mele!

Iar, grăind așa, bunicul a luat una dintre gogoșile de pe masă și mi-a întins-o. M-a mirat cât era de grea.

— Crezi că n-am… să-mi rup dinții?

— Nu cred. Încearcă…

Doamne, mărul de aur avea toate gusturile! Parcă mâncam un măr, dar și o banană, acum simțeam pe limbă și pe cerul gurii dulceața strugurilor, mă îmbăta un miros de portocală și-ndată aș fi jurat că mâncam fragi, îmbucătura următoare avea gust de harbuz, apoi de pară pergamută. Bunicul mă privea zâmbind, așa cum mă privea doar cu doi ani în urmă în livada din spatele casei, atunci

când pentru ultima oară venisem la el, în vremea vacanței. Nu se schimbase, deși murise între timp și știam bine că doarme sub un covor de nu-mă-uita. Erau florile pe care le iubise cel mai mult.

— Cum e cu putință? am întrebat.

— Toți bunicii sunt oleacă de vrăjitori, Sandule…

— Toți?

— Bine, să zicem că nu toți. Aproape toți.

— Și tu?

— Și eu. Nu mai ții minte?… A fost odată ca niciodată… și zburam amândoi, după ce mai întâi mă dădusem de trei ori peste cap… Vrei să-ți spun ceva?

— Spune, bunicule!

— Mi se pare că tu însuți, când ai să fii bunic… În sfârșit, ai să vezi tu atunci… Deocamdată, să ieșim la soare.

Am ieșit din colibă. Mai eram încă atât de buimăcit, încât, apucând-o împreună cu bunicul pe una dintre poteci, mai-mai să dau peste un moșneag care scutura voinicește un ciur de aur, cernând o grămăjoară de nisip.

— Ia seama unde calci, a spus supărat, dar bunicul i-a șoptit ceva la ureche și moșneagul a dat din cap, mormăind îmblânzit: Așa… așa… în vreme ce eu mă rugam de iertare și-mi venea să intru în pământ de rușine.

— Nu l-ai recunoscut? m-a întrebat bunicul, de cum ne-am depărtat.

— Nu, i-am răspuns mirat. Cine era?

— Ene, frate, moș Ene! N-ai văzut că-și pregătea pentru diseară nisipul de dat pe la gene?

L-am privit lung și am tăcut. Moș Ene… Nu mai lipsea decât să-mi iasă în cale Scufița-Roșie, sau să mă pomenesc înaintea castelului Frumoasei-Adormite, din pădurea cu aceeași însușire…

— He-he, a râs subțirel bunicul, și în clipa aceea am văzut venindu-mi în întâmpinare o fetiță cu scufiță (ei da, roșie), purtând un coș cu tot felul de bunătăți.

— Bună ziua, a spus fetița. Nu cumva știți încotro e casa

bunicuței? Am rătăcit drumul și mă cam tem de lup…

— Bună să-ți fie inima, Scufiță-Roșie, i-a răspuns bunicul (că mie mi se cam luase piuitul). Ia-o matale la dreapta, apoi pe a doua potecă la stânga…

Fetița a dispărut ca prin farmec și m-am pomenit în fața unui castel, pe care l-am recunoscut îndată. A fost de altfel de-ajuns să văd mărăcinii uriași care crescuseră pe unde vrei și unde nu vrei, nenumăratele trupuri de oameni și animale întinse care încotro, paznicii cu nasuri roșii adormiți și strângând în mâini cănile în care se mai vedea câte un deget de vin, pentru a ști că aveam în față domiciliul legal al Frumoasei-Adormite. O clipă m-am temut să nu fiu luat drept feciorul de rege menit să destrame vraja, dar m-am liniștit văzând că se sforăie zdravăn, în continuare. M-am întors către bunicul și castelul s-a volatilizat.

— Asta-i, nepoate, a spus bunicul. Strunește-ți gândurile…

— Nu vrei să mă lămurești? l-am rugat. Ce se întâmplă?

Ne-am așezat la malul lacului. O mulțime de pești de aur au făcut cerc la fața apei, privindu-ne cu ochii lor rotunzi.

— Cum să-ți spun? a șoptit bunicul. Cine mai are nevoie de zâne și de pitici? Până și copiii, și ei stau mai curând cu nasul în televizor și nu mai văd ce se află dincolo de zidurile de neon… Dacă ar fi să alegi, Sandule, ce ți-ai dori: un covor zburător sau o motocicletă?

— O motocicletă, am răspuns fără șovăire.

— Ei vezi, a oftat bunicul. Până și tu… cu toate că n-am auzit de accidente de covor zburător, pe când cu motocicleta… Cât despre oamenii mari… și a făcut un gest de lehamite, dând din mână.

Mi s-a părut, sau peștii de aur oftaseră și ei?

— Bunicule… am început, cam încurcat.

— Lasă… Pricepi, avem și noi mândria noastră. Atunci ne-am adunat cu toții și ne-am sfătuit. Apoi, într-o singură noapte, toate zânele și toți spiridușii, toți centaurii și

piticii, toate sirenele, toți uriașii, mă rog, toate și toți câți mai treceau târâș-grăpiș doar prin filele cărților cu povești, ne-am mutat din lumea voastră. Uite-așa!

— Unde?

— Aici. Din păcate, lumea asta nu era pustie. I-ai văzut pe acoptaponi și pe sălbaticii lui Borg… A trebuit să ne luăm măsuri de apărare. De ce să mint, la început am avut chiar noi unele încurcături cu balaurii și zmeii, care nu voiau nici ei să mai rămână pe Pământ, cu vârcolacii și căpcăunii, dar până la urmă i-am înduplecat să se adune cu toții într-o rezervație unde trăiesc dumnealor între dumnealor, fără să ne supere cu nimic. Dimpotrivă, ne mai și apără. Ai văzut ce-au pățit verdele Scal din Sir și vânătul Ghul din Eg…

— A, prin urmare nu tu…?

— Vezi-ți de treabă, a râs bunicul. Amândoi s-au întâlnit cu Zmeul-Zmeilor…

M-am gândit la cenușiul Borg și mi-am închipuit ce-l aștepta, înțelegeam acum de ce gingașa lume a lui Urza se înconjurase de atâtea piedici de netrecut. Dar ceva tot nu înțelegeam.

— Bine, am spus de aceea, dar tu… De unde până unde?

— Toți bunicii, a repetat bunicul, sunt oleacă de vrăjitori… Hai să zicem că eu, mai mult decât ceilalți. Ai fost în Aeioua…

Abia atunci am priceput, în sfârșit, și am strigat:

— Cum, vrei să spui…?

— Da, a recunoscut bunicul. Mă trag din Aeioua, dar mi-a plăcut Pământul și mi-au plăcut oamenii. Spre deosebire de frații mei, pe care i-ai cunoscut, nu m-am mai întors acasă. Și am încercat să-i împac pe oameni cu minunatele făpturi care locuiau Pământul de când se ține minte, cu mult înainte de ivirea primului om. Dar n-am izbutit, Sandule… Cu toate astea, vrei să-ți spun ceva? Tot mai nădăjduim. Un semn, un singur semn dacă am vedea, și ne-am înapoia bucuroși. Dar ne-ați uitat, vă mulțumiți să citiți

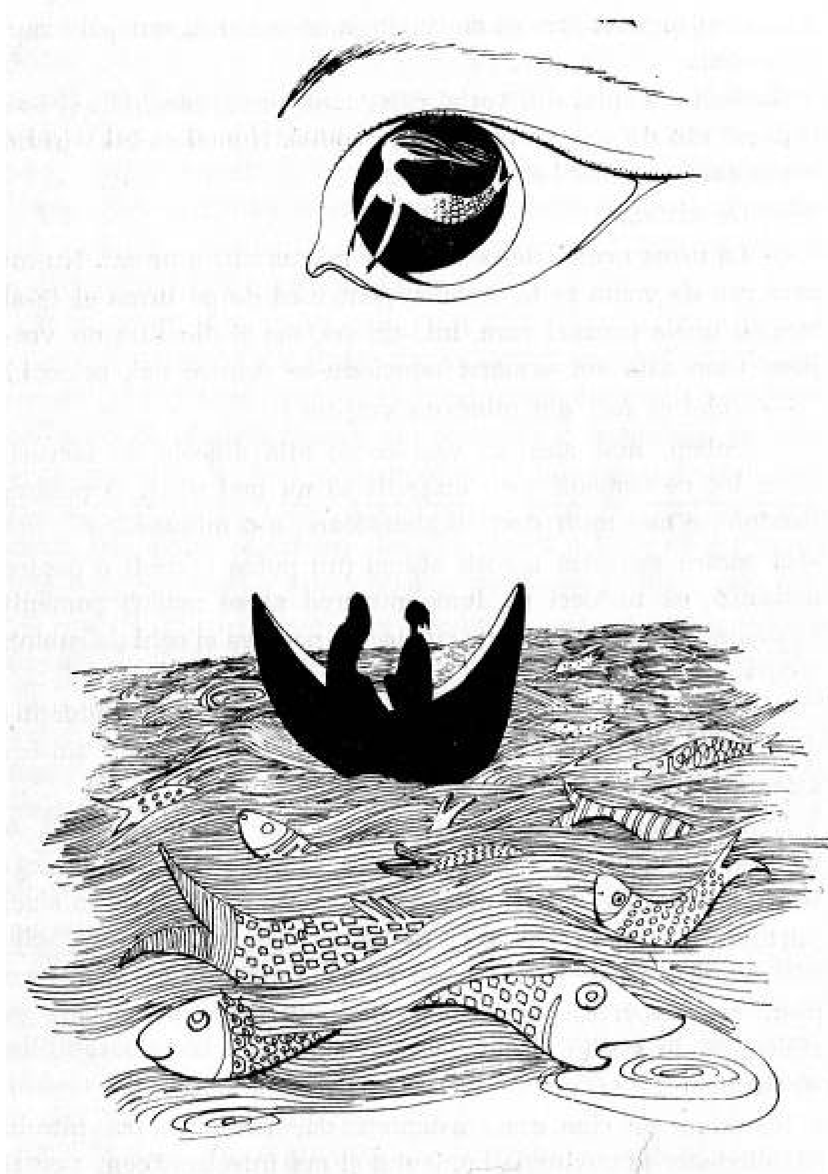
despre noi…

— Bunicule…

— De asta te-am și adus aici, a urmat bunicul, iar cuvintele lui mi s-au părut atât de ciudate, încât l-am întrerupt din nou din vorbă

— M-ai adus? am strigat. Cum m-ai adus? Și Matei…?

— Cu Matei am încurcat-o, a mărturisit bunicul. Ce vrei, nu te poți gândi chiar la toate… Și apoi aveam și treabă până peste cap cu o apă-vie care-mi tot murea. De unde să-mi dea prin minte că în noaptea aceea ai să-l poftești pe Matei să doarmă la tine?… Pregătisem în parchet, lângă patul tău, un fel de trapă. La miezul nopții (totul era pregătit, îți spun), urma să cazi din pat tocmai peste trapa cu pricina, care trebuia să te zvârle în lumea noastră. Îți închipui cum am rămas când am aflat că, în locul tău, un alt băiat nimerise la noi. Ce era să fac? Nu puteam părăsi nicio clipă afurisita aia de apă-vie… Atunci l-am lăsat să-și ridice o colibă cum o putea și l-am trimis pe moș Ene, care l-a adormit, dar nu înainte de a-i spune că vei da de fluturi, că numai Urza îl putea trezi și că Urza locuia dincolo de Apa-Pestriță. Apoi ai venit și tu… Te-am lăsat să străbați lumea fluturilor și cea a ticăloșilor lui Borg, pentru că era bine să vezi cum arată lumile care nu ne cunosc, dar în Aeioua ai nimerit fără să am vreun amestec și nu-mi pare rău. De altfel…

Bunicul s-a oprit din vorbă ca și cum s-ar fi răzgândit și

i-ar fi părut rău de ceea ce era gata să spună. Numai că-mi stârnise curiozitatea, așa că l-am îmboldit:

— De altfel...?

— La urma urmei, de ce nu ți-aș mărturisi? a urmat. Nu-mi pare rău de vizita ta în Aeioua, pentru că de pe urma ei te-ai ales cu unele însușiri care, într-un fel, fac și din tine un vrăjitor. Cam asta am urmărit aducându-te printre noi, pricepi?

— Voiai să faci din mine un vrăjitor?

— Voiam, mai ales, să vezi ce se află dincolo de lucruri, adică tot ce oamenii s-au obișnuit să nu mai vadă. O pasăre, Sandule, e mai mult decât o zburătoare, e o minune...

O pasăre măiastră a sosit atunci (nu putea fi decât o pasăre măiastră, că nicăieri pe lume nu cred să se mai fi pomenit asemenea zburătoare de aur cu cioc de peruzea și ochi de rubin), iar pasărea a fâlfâit ciripind ceva la urechea bunicului.

— Bine, a spus el.

Apoi pasărea s-a depărtat și, întorcându-se către mine, bunicul a adăugat:

— Să mergem, suntem așteptați.

Luntrea de aur s-a desprins singură de la celălalt mal, a venit și s-a oprit la picioarele noastre, în mijlocul cercului alcătuit din peștii de aur. Ne-am așezat și a pornit tot de la sine, purtându-ne lin, în vreme ce peștii ne însoțeau, alai mut, sclipitor ca o trenă de aur. Așa am ajuns la mal, am coborât și am pășit mai departe, luându-ne rămas bun de la peștii care se ridicaseră în codițe și ne făceau semne cu înotătoarele lor strălucitoare.

Nu știam de cine eram așteptați, dar mă sfiam să întreb. Mă gândeam la cuvintele bunicului și mă întrebam cum s-ar fi putut întoarce, în vâltoarea orașelor, lumea gingașă pe care neonul și motoarele o alungaseră. Bunicul pășea agale, oprindu-se când și când pentru a mângâia un pui de ciută care-și scotea botul dintr-un desiș, pentru a potrivi o

cunună de flori lăsată într-o parte pe creștetul unei zânișoare cu aripi de libelulă. Auzind foșnete și zvon de glasuri subțirele înțelegeam că sumedenie de făpturi se strecurau în dreapta și în stânga noastră pe după trunchiurile care mi le ascundeau, îndreptându-se o dată cu noi către locul de întâlnire.

Într-adevăr, n-am mai mers mult și am intrat într-o poiană mare, ce părea pustie. Dar: „A venit! A venit!” au răsunat îndată glasuri bucuroase, și în clipa aceea am văzut că poiana era plină de uitatele făpturi ale basmelor și legendelor pe care le cunoscusem. Pe cele mai multe le întâlnisem pe drumul care mă adusese de la malul Apei-Pestrițe până la ostrovul bunicului, dar acum se dăduse desigur sfoară-n țară, că nu lipsea niciuna. Am zărit-o astfel până și pe Muma-Pădurii, care stătea spășită într-o lature (lângă fetița ce mă călăuzise și care tropăia nerăbdătoare, la un metru deasupra poienii). Muma-Pădurii mă privea cu ochi înlăcrimați, ronțăind o păpușă de turtă dulce, și n-am înțeles ce căuta acolo, când eu aș fi așezat-o mai degrabă printre căpcăuni, în rezervația zmeilor. Dar n-am avut vreme să cer lămuriri.

— Privește, a spus în clipa aceea bunicul, întinzând brațul drept, și n-am mai văzut poiana cu pitici și zâne, ci numai o pereche de ochi mari, mari și albaștri.

Apoi, nu știu cum, ochii s-au făcut cenușii, apoi verzi, căprii și negri, pentru a redeveni albaștri, cenușii, verzi... Culorile se schimbau pe rând, întâi încet, apoi repede, din ce în ce mai repede, și de fiecare dată vedeam oglindindu-se în ele câte o minune.

În culoarea albastră dansa o zână bălaie care încremenea cu brațele ridicate și se preschimba într-un copac, copacul lua foc și ardea fără fum făcând loc unei flori roșii, din corola căreia zâna bălaie țâșnea ca o sămânță, reîncepând să danseze.

În culoarea cenușie pluteau nouri vineți ce se spărgeau neauzit, slobozind șiruri de uriași călări purtând zale

argintii, călăreții se înfruntau și, ciocnindu-se, se preschimbau în fulgere ce țeseau o rețea de foc în mijlocul căreia se umfla un nour vânăt, care înghițea fulgerele.

În culoarea verde unduia o sirenă, își întindea brațele și o corabie albă i se oprea pe brațe, dar sirena pierea și din corabie zburau zeci de pescăruși ducând fiecare în gheare câte o sirenă mititică, în vreme ce corabia se destrăma și nu mai era decât o spumă albă jucând pe valuri, spuma din care învia sirena unduitoare.

În culoarea căpruie fojgăiau nenumărați pitici care sfredeleau, săpau, cărau într-un iureș atât de amețitor, încât piereau și nu mai erau decât o mișcare alcătuind triunghiuri și romburi și cercuri colorate, mozaic de forme tremurătoare în care deslușeam dobitoace cu aripi și pești cu pene, șerpi cu gheare și broaște cu ciocuri, până ce vânzoleala se potolea și se iveau din nou piticii ce sfredeleau, săpau și cărau.

În culoarea neagră pâlpâiau luceferi din razele cărora se desprindeau făpturi străvezii ce se opreau pe oglinzile lacurilor și începeau să le lustruiască până le prefăceau în niște uriașe lentile prin care se vedeau cetățile demult întoarse în pulberi și oamenii care le însuflețiseră, oamenii munceau, se plimbau, râdeau și purtau straie ciudate, dar totul dura nespus de puțin, cetățile se întorceau în pulbere, iar oamenii deveneau străvezii și se înălțau o dată cu roua până la luceferii pâlpâitori, din care se desprinseseră.

Ochii cei mari au pierit apoi fără veste, așa cum se iviseră, și am văzut din nou poiana, în care se adunaseră toate făpturile uitate din basme. Lângă mine, bunicul își retrăgea brațul și un strigăt se ridica din sutele de piepturi ale celor strânși acolo:

— Chemați-ne îndărăt! De ce nu ne chemați?

Tulburat, am șoptit:

— Voi face tot ce-mi stă în putință…

Ce ciudată voce aveam! Mai să n-o recunosc.

— Omul, a spus bunicul, învață mereu și e foarte

deștept. Dar dacă uită să viseze…

— Nu uitați să visați! a strigat corul făpturilor de basm, iar bunicul a urmat:

— Oamenii mari cred că se cuvine să ucidă copilul din ei, ca și cum n-ar fi într-adevăr mari decât atunci când îl uită de tot. Nu e bine, Sandule…

— Nu e bine, a repetat și corul, ca un ecou.

— Știți, eu nu sunt încă destul de mare, am răspuns. Nu-mi dau seama…

— De asta te-am și adus printre noi, m-a întrerupt bunicul. Peste un an ar fi fost prea târziu.

— Când ai să fii mare, m-a rugat corul, nu uita că ai fost copil.

Și s-a făcut tăcere. Aveam de pus o întrebare, dar mi-era cam peste mână și nu știam cum s-o pun.

— Spune, m-a îndemnat bunicul, care mă cam tem că-mi putea citi gândurile și știa foarte bine ce doream să întreb.

Atunci mi-am luat inima în dinți:

— E atât de rău că-mi doresc o motocicletă?… De altfel, m-am grăbit să adaug, știți, covoarele zburătoare nu se găsesc pe toate drumurile, pe când motocicletele…

— Bine, a oftat bunicul, treacă de la noi motocicleta! Totul e ce ai în inimă și în minte…

Dar nici nu l-am mai lăsat să urmeze. Bucuros, am strigat plin de încredere:

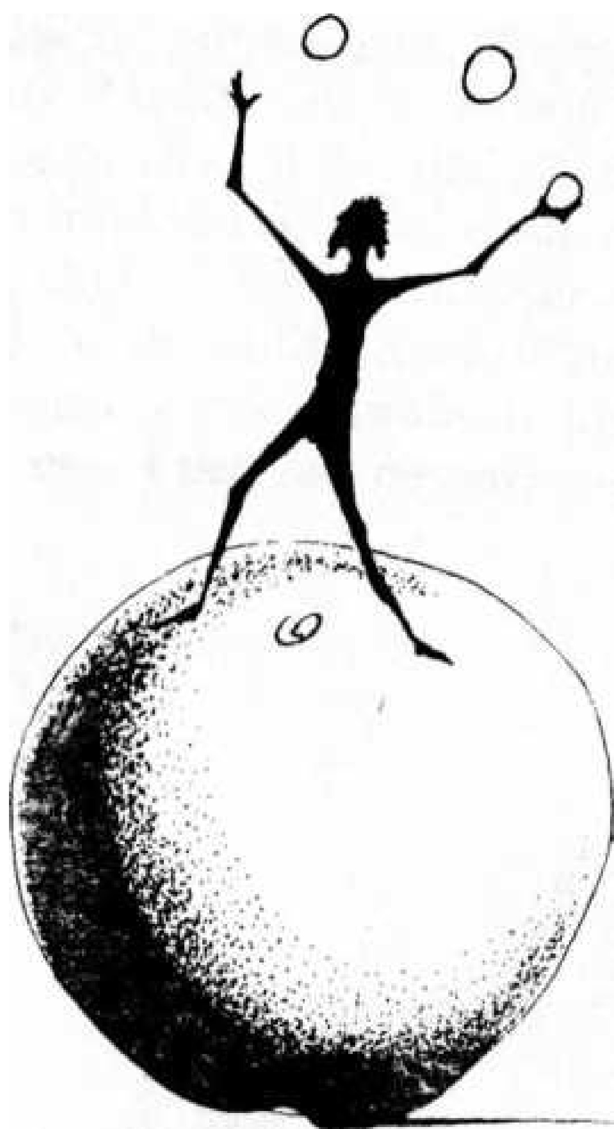
— S-a făcut! Cinstită adunare, îmi iau angajamentul…

Numai că de astă dată a fost rândul cinstitei adunări să nu mă lase să sfârșesc. Uralele nu mai conteneau, zânele își fluturau maramele, piticii își zvârleau în aer cușmele, uriașii mugeau înduioșați și chiar Muma-Pădurii mi-a aruncat încântată păpușa de turtă dulce, căreia nu apucase să-i ronțăie decât capul. Nu se mai înțelegea om cu zână. Atunci bunicul m-a îmbrățișat de față cu toți, a scos din buzunar un măr de aur și mi l-a pus în palmă, după care a șoptit:

— Rămâi cu bine! ceea ce m-a mirat, dar numai pentru o

clipă, că-n clipa următoare mă aflam în fața colibei lui Matei, era noapte și cele trei Lune goneau alandala pe cer.

Totul se răvășise în mintea mea. Buimăcit, am încercat să mă adun. În mâna dreaptă, mărul de aur atârna greu. Aș fi vrut să mă gândesc la câte mi se întâmplaseră, numai că mi-era tare somn. Nicio mirare, de altfel, ochii mi se închideau, nu mai dormisem de când părăsisem castelul cenușiului Borg din Or. Atunci am intrat în colibă, m-am uitat la Matei care dormea cu pumnii strânși și m-am prăbușit lângă el, în marea carapace răsturnată ce-i ținea loc de pat.

EPILOG

Au trecut ore, zile sau ani?

Gata îmbrăcat, Matei mă privea râzând. Soarele bătea în fereastră. Mă aflam în odaia mea, dar mă durea capul și parcă aș mai fi dormit.

— Matei, am întrebat, ai visat ceva?

— Prostii, a râs el. Mi-o fi fost tare somn. Tot ce am visat era că dormeam.

L-am privit țintă și am șoptit:

— Urza…

— Ce spui?

— Urza!

Mi s-a părut, sau a tresărit? Dar s-a apropiat de mine și a rostit mirat:

— Ce-ai acolo?

Am întors capul. Lângă mâna mea dreaptă se afla mărul de aur.

Am simțit sângele fugindu-mi în obraji, apoi mi-am auzit inima bubuind. Matei apucase mărul și-l cerceta, întorcându-l pe toate fețele. Cu un fel de teamă nelămurită am gândit *zbor* și m-am pomenit dând cu capul de tavan. Am țipat și m-am prăbușit înapoi în pat, făcând să geamă arcurile. În creștet, un cucui de toată frumusețea mi se umfla văzând cu ochii.

— Nu ți-e bine? a zis Matei. În viața mea n-am văzut o săritură ca asta…

Dar nu-l ascultam. Pe parchet nu se vedea nici urmă de trapă. În schimb nu-mi puteam desprinde privirile de pe mărul de aur și urmam să-mi frec, în neștire, cucuiul. Parcă auzeam niște glasuri țârâind subțire:

— Nu uita… Nu uita… Nu uita…

— N-am să uit, am spus cu glas tare.

— Ce? a întrebat Matei.

Dar m-am mulțumit să-l privesc, zâmbind.

— La masă! a strigat mama.

Ne-am așezat cu toții în bucătărie. Era cald și plăcut și mirosea a cafea cu lapte. Țârâitul glasurilor subțiri

încetase. Am pus pe masă mărul de aur și-n bucătăria micuță fețele ne-au fost poleite de lumina lui, iar noua frumusețe pe care o citeam fiecare pe trăsăturile celuilalt ne-a tăiat răsuflarea.

— Parcă am intrat într-un basm, a șoptit mama.

Și vorbele s-au înălțat și au plutit peste capetele noastre, bătând domol din aripile lor de aur…

Sfârșit

CUPRINS

Redactor: DELIA DAMIRESCU
Tehnoredactor: GABRIELA ILIOPOLOS

Dat la cules 04.08.1968. Bun de tipar 01.09.1968. Apărut 1968.
Comanda nr. 7134. Tiraj 25.120. Hârtie tipar înalt A de 80 g/m^3,
610 X 860/16. Coli editoriale 6,12. Coli de tipar 8.50 A. 5033.
C.Z pentru bibliotecile mici 8R-3L

Tiparul executat sub comanda nr. 1757 la
Întreprinderea poligrafică „13 Decembrie 1918”,
str. Grigore Alexandrescu nr. 89-97, București,
Republica Socialistă România.